

Ut !

Förord

Ibland dyker en idé bara upp, spontant, utan förvarning. Jag hade nog kanske gått och funderat på vad som skulle komma efter ”Rutter”, som blev färdig efter sommaren i år. Så kom jag på det. Som så många gånger förr började jag tänka annorlunda i samband med en förändring. Den här gången innebar förändringen att mitt yrkesverksamma liv upphörde, redan vid 62 års ålder. Det låter kanske dramatiskt, men i själva verket var jag vid det laget ganska trött på harvandet i det stora telekombolaget. Jag såg fram emot att få råda mig själv, att få äga och disponera min egen tid. Det är antagligen inte särskilt unikt.

Just på den sista anställningsdagen kom inspirationen från en Winnerbäck-låt. Och jag skrev spontant:

”

Jag vill inte bara sitta och drömma i nå'n transithall,
hellre känna doften från mitt Sjöarps tall.
I min nya frihet skall jag vända alla kappor tillbaka.
och säga allt jag vill och alltid velat.

Jag skall bruka egen kraft till andras nytta,
jobba själv med dem och det jag vill.
Har redan bytt mitt lösenord till ”Frihet”
och surfar vart jag vill.

Jag skall plaska i den klara Winnerbäcken,
kliva mjukt i nysköljt grus på kopparfärgad botten.
Jag skall trampa fram på rådjurs-stigen,
hämta trattar och trumpeter,
ta mig ner till kärret och herr Kantarell.

När morgonen kommer skall jag lösa dagens Sudoku,
vinka väg Sara på sin cykel, njuta kaffet uti solen, disponera dagen.
Jag ser fram mot nästa krök med spänning,
vet att efter nästa raka väntar nya krökar, nya rakor.

Jag känner att jag kommer någonstans ifrån.
Den som vet vad frihet är, denne säg det nu !
”

Ovanstående rader återfinns på <http://krsuweb.com/books/> liksom hela denna “skrift”.

Det citerade ovan kom till som ett rent spontanutbrott. Sedan kom idén och längtan att skriva dokumenterande, precis som den lusten funnits under lång tid tidigare år och i tidigare skeden. Lite i efterhand, med några månaders perspektiv, kom idén att börja skriva där Ericsson-tiden slutade – men ändå fortsatte i annan form. Hur länge visste jag inte. Men jag visste, om man nu kan göra det i förväg, att det skulle komma ”andra tider”. Det skulle komma annat att skriva om. Och nu skulle jag, precis som i ”Rutter” skriva efterhand, utan perspektiv, i samband med

upplevelser. Jag skulle dokumentera, skriva ner tankar, förnimmelser där och då. Så fick det bli – och så här blev det.

Kristian Sundström 2009

Månaden maj hade precis tagit slut, och med den också den anställning som varat i mer än 12 år. Jag var just hemkommen från Libyen. De sista månaderna hade inneburit utlandsvistelse, ett specialuppdrag. Det var en fin avslutning på en vandring på många stigar, i olika roller i det stora telekom-bolaget. Jag hade blivit värvad dit för rätt många år sedan då jag faktiskt längtat tillbaka till en linjeroll. Jag kom från lagom många år som konsult. I det stora telekombolaget hade jag kunnat byta arbetsuppgifter många gånger, träffa en massa kunder och kollegor i ett stort antal länder. Jag hade lärt mig en ny bransch. Nu skulle det bli skönt att bredda sig lite.

Nu var det 3 juni, en tisdag, det år då Olympiska Spelen snart skulle hållas i Kina. Jag hade landat sent måndag kväll som icke-anställd, fri som fågeln. Under resan från Tripoli via Wien hade jag känt efter om jag kände mig som en självständig yrkesman på internationellt uppdrag. Det hade jag varit för många år sedan. Men den känslan infann sig inte riktigt. Men jag kände en uppsvallande integritet. Nu var det ingen som ägde mig längre. Nu ägde jag mig själv, min egen tid, kunde sätta mina egna mål. Behövde inte ta order av någon. Jag kände att jag visste var jag hade mig själv. Jag var på väg – hade slagit in på en ny väg. Var den började visste jag inte riktigt ännu. Vart den skulle leda, det hade mina tankar inte ens snuddat vid. Det var länge sedan det varit så. Och så kunde det gärna få förbli ett tag.

Nu var det bara en dag kvar med ett föreskrivet program. Jag skulle besöka den blivande före detta arbetsgivaren. Hade bokat tid med U, som fått efterträda M, då M inte fått fortsätta som gruppchef. Visst hade M och jag haft en del fighter, men på det stora hela hade det fungerat. Hade under åren av jobb tillsammans blivit arbetskompis med M, vilket komplicerade situationen då hon blev gruppchef. När så U tog vid var jag noga med att ligga lågt och se till att vi skildes utan att ha något gammalt groll att hänga efter. Gammalt skulle det det i vilket fall som helst inte hinna bli. Det hade bara varit fråga om några få månader att hålla ut, ligga lågt, vända kappan efter vinden och ”jamsa med” som Thomas sagt. Stackars U visste nog inte vad hon gett sig in i. Det gällde nog också Johan, som tagit över mitt jobb. Han hade fått en rejäl ”handover” som man kallar det inom stora telekombolaget. Inom bolaget finns det, precis som på så många andra håll, en speciell vokabulär. De som satsar på att ta sig fram, ”up the organization”, lär sig snabbt hur man skall uttrycka sig för att gå hem, smälta in och bli accepterad i ”boys network”. Och detta nät består inte bara av grabbiga grabbar, utan här hittar man också 10-15 procent ”gender hostages”, kvinnor som sällan genomskådar att deras uppgift är att fylla kvoten för sitt kön och därmed befria företaget från dåligt samvete för så kallad snedrekrytering.

Den här sköna försommardagen, den första tisdagen i juni, strax före skolavslutningsdags, var det alltså dags att göra upp räkningen med arbetsgivaren. Och det initiativet hade jag fått ta helt själv. Jag hade fått infordra uppgift om hur återlämning och utcheckning skulle gå till. Efter uppmaning till arbetsgivarens hade det den sista arbetsdagen, med e-mail, kommit ett 10-sidigt dokument med en lista över allt som skulle göras. Jag hade sett till att redan klara av det mesta i förtid, för jag hade på ett tidigt stadium märkt att från personalfunktionen kunde jag inte vänta mig just någonting. De hade sedan flera år abdikerat, märktes inte alls inom företaget. De utgjorde även de ett slags gisslan. Deras existens kan för en utomstående, icke insatt, förefalla visa att företaget månar om ”sin viktigaste resurs”.

Nu hade jag, för säkerhets skull och baserat på många års erfarenhet, bokat tid med såväl sekreterare/assistent som närmaste chef för att kunna få återlämna företaget tillhörig utrustning i form av dator, telefon, parkeringstillstånd, tillträdeskort och så vidare. Jag hade anmält mig som besökande i receptionen. Ville visa och respektera att jag slutat min anställning. Jag var där på min frihet. Och jag skulle inte stanna länge, för Martin och jag skulle spela golf på ”tidig

eftermiddag”, det hade vi avtalat. Och någon patetiskt avtackning hade jag satt mig i sinnet att inte behöva genomlida.

Hur gick det då med den snabba ”utcheckningen”? Jo, det första som hände var att det kallades till ett så kallat ”All Employee Meeting” med kort varsel. Alltså blev bokningarna, med ingen framförhållning, senarelagda. Och här var jag på min fritid. Men i det stora telekombolaget är tid inte viktig. Det som hänt inom ABB redan under 80-talet hade 20 år senare inte nått detta Sveriges flaggskepp. Jag fick hitta på något att göra medan jag väntade på att sekreterare/assistent och gruppchef skulle komma tillbaka efter att ha blivit informerade om någon viktig förändring. Vad det var kunde ingen riktigt klart uttala, men jag var så van vid dessa föreställningar från alla åren i bolaget att jag inte brydde mig riktigt. Hur det nu gick till blev jag i alla fall av med både PC, id-kort och telefon. Det var dock det enda som hände före lunch, trots att jag varit där bland de första den där sommarmorgonen. Nu insisterade U på att jag skulle äta lunch med dem i gruppen som var där just den där dagen. Hon insisterade också avseende restaurang. Så vi for iväg till Bockholmen i hettan, i en trevlig och avslappnad stämning. Vi packade in oss i hennes (mans) engelska bil.

Nu var det redan eftermiddag, när vi kom igång med avskedsintervjun. Jag tänkte på golfen med Martin. Han trodde sig kunna smita iväg i hygglig tid. Jag hade tänkt mig riktigt tidigt, redan efter lunch. Och nu var det jag som började känna mig tidspressad. Men jag var på ett ovanligt gott humör. Jag hade bestämt mig för det. Och nu skulle jag tåga ut i friheten med en bra smak i munnen. Så det blev ett tidsmässigt effektivt samtal med U. Hon var uppenbart stressad och osäker i den här situationen. Jag hjälpte henne på traven med att vara kortfattad och koncis. Hade i förväg tänkt ut och bestämt mig för vad som skulle ingå i listan över ”vad har varit bra” respektive ”vad som behöver förbättras”. Man kan ju reflektera över varför man uttrycker sig så, vad som ”behöver förbättras”. ”Förbättras” förutsätter ju att det redan är bra. Annars skulle man ju säga ”dåligt” som behöver avhjälpas, avskaffas eller elimineras. Men i det här bolaget finns inte utrymme för självkritik, nej-sägarna har mobbats ut och de flesta interna rapporter av typen ”Balanced Scorecard” pekar på fortsatt god utveckling – oavsett verkligheten, affärläget till exempel. Men de externa kvartalsrapporterna avslöjar obönhörligt en stigande ineffektivitet i verksamheten. Trots förbättrad bruttomarginal, sjunker nettot. Enkelt uttryckt betyder detta att ineffektiviteten i organisationen ökar, och åter upp det försprång som det tekniska ledarskapet skapar.

Men här skall inte gnällas! Jag sa till U att jag fått med mig en ovärderlig erfarenhet och många upplevelser från åren i bolaget, men var också frispråkig avseende ”förbättringar”. Hon hade förberett sig på sedvanligt sätt med en praktfull blombukett. Vi skakade hand som avslutning på formaliteterna och hon kostade på sig några berämnande meningar, vilket inte bara var påklisrat smicker, utan visade att hon uppskattat mina insatser under de senaste månaderna. Det kändes som en bra avrundning och jag kunde plocka ihop mina få pinaler och komma iväg till golfen med Martin. Jag var redan sen. Men nu var det en sak kvar. Jag var tvungen att åka till ett speciellt ställe och lämna tillbaka parkeringstillståndet. Det var jag tvungen att göra personligen. Det kunde jag inte bara få skicka in. Nejdå, jag var tvungen att bege mig till en särskild expedition i närheten av Kista centrum. Och där tog det naturligtvis en bra stund att hitta parkering. Den här tiden på året, strax före skolavslutningen, liknar jul-brådskan. Det är många människor i farten, det är trångt och bråttom överallt. Och eftersom jag redan lämnat ifrån mig inpassagekortet kom jag inte ens in till den expedition där parkeringstillståndet skulle återlämnas – personligen. Redan sen till golfen med Martin, var jag svettig och stressad. Blommorna hade jag paketerat med en vattenfylld plastpåse kring stjälkarna och hoppades att de skulle överleva den hetta som de skulle få genomlida i den solsteka bilen på parkeringen på Waxholms Golfklubb.

Det blev gasen i botten mot Vaxholm. Fullt med trafik naturligtvis. På vägen dit ringde Martin och undrade var jag höll till. Från början var det jag som proppsat på att inte bli för sena. Nu var det jag som var sent ute. Det var i sista minuten jag kom insladdande på parkeringen. Vi fick hoppa över både uppvärmning, range-besök och prov-puttning. Det var precis så som det inte skall gå till när man skall ut på golfbanan. Vi gick i språngmarssch till första tee och var där precis på minuten. Som tur var, var detta inte någon hektisk dag på Waxholms GK. Annars kunde det gått illa. Det var bara Martin och jag som fått den aktuella starttiden så vi hann provsvinga några gånger innan jag peggade upp. Precis som jag tagit stansen för att sopa ut den första driven ringer Martins telefon. Han blir upptagen en stund, inte länge hoppades jag. Men han gick undan med mobilen och dröjde medan jag fortsatte att provsvinga intill utslagsplatsen. Var det meningen att den här dagen skulle bli en totalkatastrof? Ja, inte för mig, men för Martin höll det på att bli det. Han hade redan avstyrt ett annat telefonmöte och skjutit på det till efter vår golffrunda, det vill säga till den tidpunkt då vi beräknade att vara färdigspelade. Nu höll också det tidsschemat på att spricka. Hans äldste son satt hos polisen efter att ha blivit tagen för snatteri. Farmor, d.v.s. Martins mor, fick rycka in och hämta ut förövaren så att Martin kunde fullfölja sin ännu inte påbörjade golffrunda. Puh !

Det var ingen riktigt bra start på Martins och min tilltänkt härliga försommar-golffrunda. Jag började visserligen med två solida par, men Martin hade av lätt förståeliga skäl svårt att koncentrera sig och hålla ihop spelet. Det gick därför som det gjorde och matchen var över på hål 16 trots heroiskt spel från hans sida. Vår ”match” avslutades med att jag spelade sista hålen själv, medan Martin tog sig an sitt telfonmöte. Det rörde sig om hans kommande resa till Sydafrika. Men skitstövlarna, kollegorna i det lokala bolaget, hade inte gjort sitt, det överenskomna förarbetet, det väsentligaste, att boka möte med kunden. Martin, som är seriös i arbetet, var inte bara skakad av sonens förehavande, utan besviken, närmast förbannad, på kollegorna i Sydafrika. Och så hade han inte kunnat vare sig njuta av golfspelet eller göra sig själv rättvisa i matchen. Men vi kunde skratta åt den där dagen när vi pratade om den, långt senare.

Det blev alltså en utdragen golffrunda den där utcheckningsdagen; men det var sommarens allra skönaste dag så långt in på säsongen. Det var ju början av juni, innan skolan slutat, alltså garanterat bra väder. Den utsökt vackra och väl tilltagna blombuketten från avtackningen var i det närmaste kokt när jag kom tillbaka till bilen. Medan jag plockade in min utrustning gick Martin omkring på övningsgreenen med luren till örat. Han höll på med sin telefonkonferens avseende sitt eventuella Sydafrika-besök. Så vi tackade varandra för matchen med kropps-språk, typ åtbörder. Det hade varit en match som inte kunnat påbörjas på grund av en katastrof, och som inte kunnat slutföras på grund av en annan katastrof. Men det hade varit en upplevelserik kväll. Den innehöll en variation i golfspelet, som spände från toppklass till absolut botten. Vi hade båda stått för ingredienserna till kompotten, goda som bedrövliga. Och det hade varit samma strid på kniven som i de flesta andra matcher vi spelat mot varandra. Jag hade fått min revansch från föregående gång.

Dagen var redan lång, när jag efter utdragen svettning körde hemåt i den starka nedgående juni-solen. Nu var det bara arton dagar kvar fram till årets längsta dag. Och det var ljust mycket längre än ”hemma i Libyen”. Jag hade, lite på skämt, börjat säga så. Det var första gången jag var på hemväg från Vaxholm till det nya hemmet söder om Uppsala. Så det blev liksom en resa till när jag kom fram till och passerade min gamla hemort och körde ut på E4. Nu väntade en lång sommar – trodde jag. Jag var ju inte längre anställd. Hade inget arbete, som det heter.

Men istället för en lång sommar i båten, i trädgården och på golfbanan väntade något helt annat. Efter specialuppdraget i Libyen hade Max bett mig fortsätta hjälpa till med att få igång affärerna i

Libyen. Min rapport från de två första besöken, som fortfarande anställd i det stora telekombolaget, var entydig. Jag hade under specialuppdraget kunnat konstatera att det fanns en potential, att det fanns möjligheter. Min (numera före detta) arbetsgivare hade, på denlokala nivån, en hel del försummelser bakom sig, vilket i det närmaste helt spolierat relationen med den enda kunden i landet. Organisationen hade fått mycket stryk och affärerna hade avstannat. Samarbetet internt var obefintligt och bemanningen nästan obefintlig inom det område jag skulle ta mig an. Mn lokalbolaget hade fått en ny chef, tysk och med många års erfarenhet från sydostasien. Han hade också arbetat ett par år i nordafrika, men inom ett speciellt service-område. Jag hade träffat honom och förstod att nu vankades nyordning. Jag gillade hans programförklaring.

Nu var det ett krux att man som tidigare anställd sitter i ”karantän” i två år, det vill säga inte får engageras i bolaget som konsult. Det kan ju vara förståeligt, speciellt som bolaget just har blivit av med mig – till ett visst pris. Men vi lyckades med en så kallad abrovink att kringgå systemet och reglerna, inte helt utan komplikationer skulle det senare visa sig. Så jag fortsatte, nu som inofficiell konsult, att jobba med det jag hade gjort den sista tiden i bolaget, innan jag blev så kallad avtalspensionär.

Jaha, så var jag då tillbaka i selen ! Men mer om det i ”Dagar i Libyen”.

Landar på Schwechat, i Wien. Jag har varit i Libyen och är på väg hemåt. Som vanligt har Betten beställt en taxi och jag möts av namnskytt. Nu är Wien sommarfagert. Förra gången hade det varit vår och jag hade förundrats över hur tidig våren varit där jämfört med hemma. Nu var det redan augusti och en skön värme på tearassen. Bara Betten var hemma; Sarmad skulle komma med Samer från Beirut dagen därpå och jag skulle vara hemma och möta dem. Betten serverade supé på terrassen och på morgonen vinkade jag av henne, när hon begav sig till sitt arbete, ”office” som Samer kallar det. Nu var det min dotter som var i karriären; jag hade just avslutat min, eller var åtminstone på väg att göra det. Jag hade tagit ”de första stapplande stegen” i min nya karriär, avtalspensionärens; fast jag kallade mig för ungdomspensionär. Jag tyckte det var mer i överensstämmelse med hur jag kände mig själv.

Vid lunchtid ringde det på dörren och Samer var på ingång med pappa Sarmad och allt bagage. Samer visste att ”Moussa” skulle vara hemma och möta. Först var han lite avvaktande, men sedan började han berätta om allt han upplevt i Libanon under sommaren. Jag hade redan sett bilder, så jag var väl förberedd. Till att börja med var han mest inne på att prata arabiska, vilket han gjort i stort sett hela sommaren, men sedan svängde han över till engelska blandad med svenska, lite beroende på hur jag uttryckte mig. Betten hade kvällen före beordrat mig att håla mig till svenska men det fungerar inte om jag vill att pappa Sarmad skall vara med i resonemanget, vilket är det mest naturliga. Vi lekte och busade tills mamma Betten kom hem och fick ta över. De hade inte setts på ett par veckor. Dagen därpå ägnade vi ”killar” mest åt shopping. Vi besökte ett varuhus, där Samer fick prova en riktig cykel, i och för sig med stödhjul. Han visade sig snabbt behärska tekniken. Moussa var beredd att köpa dottersonen den där cykeln, men pappa Sarmad ville först rådgöra med mamma Betten om de verkligen skulle ha plats för cykeln där hemma.

Efter dagarna i Wien var det dags att anträda slutsträckan till Sverige; det här var fredagen före Ramadan, något som inte berördes med en bokstav i den del av världen, som jag nu befann mig i. Ändå beredde sig en stor del av världens befolkning på en månad med fasta varje dag medan ljustet härskar. Så olika kan det vara – ändå inte alls så långt borta.

Nu hade jag två veckor ledighet; som avtalspensionär har jag förstås helledigt, men så känns det inte nu med engagemanget i Libyen. Jag blir inte fri det på halvtid som man skulle kunna tänka

sig med ett halvtidsuppdrag. Men nu har jag några dagar framför mig i Småland och Östergötland. Jag börjar med att gå igenom skogen med Anders från Södra Skogsägarna. Vi träffas på vägen ner mot Sjöarp, stannar till här och där för att gå ut en bit i skogen och kolla tillståndet. Anders är kunnig och berättar inemellan observationerna hur det fungerar med växten i skogen. Vi "ker ändå fram till Sjöarp och Anders tar fram sin fyrhjulsdrivna och skogsgående scooter. I åker ur på udden där vi kommer fram till att det skall slutgällas. Innan han åker från Sjöarp överenskommer vi om de åtgärder som skall till de närmaste två åren. Jag går ner till kärret och plockar de kantareller jag vet skall finnas där. Det har jag gjort i flera år nu. De läckra gula svamparna finns alltid på samma ställe och jag har lärt mig var de står. Så jag går bara raka vägen dit och skördar.

Så kommer söndag, då jag har bestämt med Kjell att fixa med bryggan i Sjöarp. Vi skall lägga på två cementringar på de fundament som bär upp bryggan. De senaste åren har bryggan flutit iväg vid varje tillfälle då vattennivån stigit. Förra gången hittade jag bryggan i vassen, dit den flutit iväg. När vi lyfte upp bryggan gick de långsgående balkarna av. De hade försvagats av att ligga i vattnet under lång tid. Jag åkte i förväg till Sjöarp för att hinna plocka lite svamp. Jag ville också titta igenom ett skogsområde som Anders och jag bestämt skulle slutavverkas. Det är ett bestånd med gamla granar som inte växer särskilt bra. Jag går igenom det och spanar efter svamp. Hittar en del trattkantareller redan nu i början av september. Så, plötsligt, bakom en rotvälta, lyser kantareller. Här har jag inte hittat några förut. Ett nytt ställe, alltså. Granarna är verkligen inte friska och de bör avverkas för att ge palts åt friskare träd. Det kan jag lätt konstatera. Jag tänker ringa Anders och verifiera att så är fallet och att det föreslagna avverkningsområdet snarast bör utvidgas.

Skogen är full av svamp så här års. Det är mest riskor och kremlor, Det är inte svampar som jag plockar. De får stå. En och annan sopp har sugit upp så mycket fukt att den smulats sönder. Flugsvamparna lyser röda bland granarna. Jag spanar av några ställen som ser lovande ut. Följer rådjursstigarna. Det brukar leda fram till att jag hittar en och annan trattkantarell och sedan fler och fler i närheten. Mycket riktigt hittar jag snart både gul och svart trumpetsvamp. De är fortfarande små. Hittar också några riktiga trattkantareller, de med grå undersida. Det är en regning dag och jag är redan småblöt när jag hör Kjell komma med maskinen. Han har två cementringar hängande på en stång som skjuter ut där fram på aggregatet. Vi åker ner till Sjöarp och Näckungen. Jag röjer undan några Leca-block så att den stora maskinen skall kunna komma ut i vattnet på rätt ställe. En och en lägger vi cementringarna på plats på de fundament som redan står ute i sjön. Cementringarna är tunga och de dinglar i en vajer. Jag klär av mig mina jeans och vadar ut i sjön för att koppla loss när ringarna kommit på plats.

Den havererade bryggan ligger på stranden. Jag tar mig an den. Jag vill återanvända de tvärsgående tryckimpregnerade plankorna, så jag bänder loss dem från de långa balkarna. I ett läge snavar jag och tar ett okontrollerat steg framåt. Sätter ner foten precis på en spik som tränger genom stöveln och in i foten. Jag snavar en gång till och ramlar över brädhögen och river som följd upp jeansen. "Shit" tänker och utbrister jag. Skulle det gå illa i alla fall ? Det var länge sedan jag trampade på en spik förra gången, men nu var det klippt igen. ("Under franska revolutionen skulle de ha varit glada för en spik i foten", hävdade en gång Hasse Alfredsson i en sketch.) Det hade nu också uppstått ett hål i stöveln varför jag blev ordentligt blöt när jag gick ut i vattenbrynet för att mäta upp hur långa balkar jag skulle komma att behöva vid rekonstruktionen av bryggan. Jag kapade en av de cirka 14 meter långa balkarna och kunde konstatera att de nog inte ruttnat lika illa som jag befärat. Det var ett styvt jobb att lyfta och baxa runt dessa långa trästycken. Regnet strilade ner och jag blev efterhand ganska genomblöt. Jag dokumenterade arbetet fotografiskt innan jag tog en sväng till ner mot kärret för att kolla om jag möjligtvis missat några kantareller förra gången. Jag fick bekräftat att det gäller att känna sin svampskog, för jag

gick upp mot vägen från kärret och hittade ytterligare några gyllengula kantareller, precis på samma ställe som förr om åren. Hittade senare också ett helt nytt kantarell-ställe, grandungen nere vid sjön. Där hade jag inte tittat förut, i varje fall inte på flera år. Man kan utvidga sitt revir.

Nu hade det blivit måndag, den andra i september. Det var en strålände sensommar och jag bestämde mig för att åka ut till Sjöarp idag också. Jag hade funderat ut en metod för att få bryggan på plats, trots att de långa balkarna egentligen var alldeles för tunga att hantera själv. Jag tänkte mig att använda samma metod som vikingarna gjorde för att flytta sina skepp över land mellan floderna, att rulla på runda stockar. Det var ändå en utmaning, för balkarna till bryggan var alldeles för tunga att lyfta ensam. Men jag kände att jag ville ta mig an utmaningen. Jag skulle bara få bryggan på plats.

Den strålände september-måndagen fick mig att känna mig väl till mods när jag körde genom det nästan sommarfagra Ydre och rundade sydspetsen på Västra Lägern. Sven hade ringt och vi pratade ett bra tag medan han i sin tur var på väg söderut till sin gård nere i Skåne. Han hade fortfarande uppdrag i Mora, men nu bara tre dagar i veckan. Vi pratade om livet som pensionär, som konsult, om barnbarnen och så vidare.

När jag passerade Kullen stötte jag ihop med Mats. Jag kände mig föranlåten att stanna och prata en stund. Mats har arrederat jakten i Sjöarp och han är yngre bror till Kjell. Nu lir det inte så mycket av med jakten för hans del; han är sysselsatt av sina cirka två hundra kor, både mjölkkor och köttjur. På tillbakavägen fick jag syn på Holger, 91 år. Det är Kjells och Mats' far, som bor ihop med den yngste sonen. Han är den siste i den generationen i de här gårdarna som en gång hört samman genom ett gemensamt jordbruk. Numera är det bara Mats som är sysselsatt med jordbruk och lantbruk. Kjell håller bara på med sina maskiner och anläggningsverksamhet.

Det är en fantastisk dag i skogen; innan jag for iväg hade jag stannat till vid ett gatukök i Eksjö; jag hade tänkt mig en hamburgare, men ändrade mig när jag fick syn på annaonsen för köttbullar med potatismos och lingon. Femtio kronor inklusive dryck var humant. Jag studerade de andra besökarna. Killarna i tjugoårsåldern satsade mest på pommes frites och ketchup. Två av de inalles fyra killarna tog även en hamburgare, men två av de begränsade sig till att äta pommes – de uttalar det precis som det stavas – med fingrarna och doppa i ketchup. Jag funderade över om de hade läst näringslära. Coca Cola var drycken. Klädseln var jeans och teashirt. Jeansen var något nedhasade på skinkorna, men blottade inte kalsongerna. Det var de antagligen för gamla för.

Jag studerade ett par i tjugoårsåldern. Tjejen var klädd i svart, något säckig, träningsoverall och jympa-dojor. Hon såg dock inte alls sportig ut. Hon klängde på sin kille, klädd i något nedhasade jeans, teashirt och keps av truckdriver-modell. De beställde maten i påse och åkte därifrån i en sportig Volvo, inte senaste modell. Hela tiden jobbade den ensamme expediten intensivt för att klara av kundtillströmningen. Han var, som det heter, av utländskt ursprung, men väldigt precis i dialogen på en nästan felfri svenska med lätt brytning. När hans kompis kom in och pratade deras gemensamma språk, kunde jag inte identifiera det. Hade väntat mig arabiska, men det var något annat, inte slaviskt utan än mer exotiskt.

När jag kom fram till Sjöarp, efter att ha fått stanna och öppna och stänga de två grindarna, som höll Mats' kor inspärrade i beteshagen, var det fortfarande ett strålände väder. Jag hade nu varit på väg nästan två timmar, för jag hade fallit för frestelsen att ta en fika på Ica i Asby. Jag hade suttit ute i solen och njutit av min frihet. Inte så dumt att vara avtalspensionär och disponera sin tid. Jag tänkte på alla dem som måste tillbringa sin tid inomhus framför datorn, sitta i telefonmöten eller låta sig informeras av powerpoint-bilder, som kollegor visar för varandra. Hugaligen så meningslöst. Vad gör de med sina liv? Men ändå kände jag mig inte riktigt fri;

kände liksom att jag borde göra något. Jag hade alltså under mer än 36 år blivit vand vid - just det, vand vid - att det alltid fanns något för händer, något som skulle lösas eller något som måste drivas på. Eller bara måste. Nu gjorde det inte det längre. Nu skulle allt utgå från mig själv. Förutom när Sara hade en ”lista” eller Mamma eller Betten bett mig om något.

Väl framme i Sjöarp överraskade jag tranorna som skriande lyfte från kärret och flög ut över Näckungen. De rundade fiskgjusens udde och försvann utom synhåll, och även utom hörhåll. En gång för några år sedan hade ett tran-par stått ute i det grunda vattnet och fiskat under ljudliga skrianden. Det är ett väldigt speciellt och skärande ljud de frambringar. En gång flög de i formation runt sjön och över Sjöarp. Jag lyckades fånga dem med kameran. På bilden hade jag fått med en del av takåsen på torpet.K-G hade kallat bilden för ”Tranås”. Väldigt fyndigt eftersom jag skulle haft 0140 som riktnummer om det funnits telefon i torpet.

Det var en grannlaga uppgift att få rygagn på plats. De tunga balkarna lyfte jag ett otal gånger. Med hjälp av runda trästycken lyckades jag vrida runt dem, släpa fram dem och få dem ut i sjön för att sedan lyfta upp dem på de runda cement-fundamenten. Det var ett himla baxande. Den första var lätt att få på plats. Till den andra hade jag lärt mig tekniken, men när den första väl var på plats blev det svårare att få dit nummer två. Under de välbehövligen pusta-ut-pauserna funderade jag över nästa drag. Nummer två hade också hamnat upp-och-ned. Det var inte lätt att både lyfta och vrida runt. Jag funderade ut hur jag skulle kunna lyfta upp och tippa runt den tunga balken. Den fick välta av ett av Leca-blocken och hamnade därmed på rätt köl. Det hade varit omöjligt att göra för hand, men den lille ingenjören räknade ut hur tyngdkraften skulle kunna användas för att få runt det stora trästycket.

Det hade varit en riktig kraftansträngning att få balkarna på plats. Jag lade mig på resterna av den gamla bryggan på land och lapade sol. Det måste ha varit väl över tjugo grader och en riktig brittsommardag. Jag passade på att ringa till Rotzius. Jag hade ringt honom under försommaren, men då hade han varit inlagd på sjukhus och låtit väldigt illa däran. Jag ville nu ringa och höra mig för hur det egentligen stod till. Jodå, han hade tillfrisknat och hade som vanligt alldeles för mycket att göra. Det kom fram att han nog kunde behöva lite hjälp med något rekryteringsuppdrag. Jag förstod att han tänkte sig att fiska inom ABB, som ju är välbekanta vatten för mig. Jag kunde förvänta mig ett uppdrag av ungefär samma natur som vi arrangrat några gånger för en tio-femton år sedan. Det samarbetet hade varit lyckat, gett mig en hel del nya erfarenheter och dessutom varit ganska lukrativt. Nu skulle jag väl egentligen inte jaga uppdrag, men med honom ville jag gärna samarbeta. Jag hade ju en viss rutin av det sedan förut och det skulle säkert kunna ge en hel del spin-offs. Det var min tankegång.

Det härliga vädret gjorde mig motiverad att fortsätta brygg-snickeriet. Jag började banka ut de gamla spikarna ur plankorna om suttit på bryggan. Det var ett tryckimpregnerat virke som väl skulle duga till den nya bryggkonstruktionen. Det var faktiskt exakt samma utgångsmaterial, bara en lite annan struktur på själva uppläggnigen. Nu skulle balkarna hänga på samma betongfundament, men mycket högre över vattnet, vars yta nu var på ganska normal nivå. Två gånger hade det visat sig att den tidigare nivån varit alldeles för låg för att klara de perioder av regn då nivån steg cirka 40 centimeter. Det trånga utloppet vid den södra ändan av Näckungen förmådde inte avvattna i samma takt som påfyllningen skedde genom ån från Långgölen och från de andra vattendragen som kom ner från sluttningarna på den västra sidan av sjön. Näckungen blev då till ett vattenmagasin, en buffert som sakta tömdes via ån ner mot den Nedre Näckungen. Det hade jag kunnat konstatera när jag togait mig över sjön och en bit nerför ån mellan sjöarna. Visserligen blev det en strid ström i utloppet, men det var alldeles för trångt för att räcka till och parera påfyllningen i den övre delen av sjön.

Jag spikade fast ett stort antal av de tvärgående plankor som tidigare uttit på bryggan och hann så långt att jag fått ihop en brygga som höll att gå på ända ut till det första betongfundamentet. Jag funderade över hur skarven sedan skulle kunna se ut och hur jag skulle applicera de balkar som skall förbinda det första fundamentet med det andra, längst ut. Kanske skall jag vänta till vintern för att kunna gå omkring på isen ? Hur tunga kommer de att vara ? Orkar jag få dem på plats själv ? Hur grova och hur långa balkar kan jag få tag på hos Ydre Bygg ? I vilket fall som helst måste jag skaffa mer spik tills jag skall fortsätta spika. Kanske det blir i oktober redan. Jag funderar ju på att avsluta engagemanget i Libyen. Jag får se nu hur det blir med betalningen, som ju hängt upp sig på grund av den lite avancerade konstruktionen för att kringgå den ”karantän” jag egentligen befinner mig i som tidigare Ericsson-anställd. Det visar sig, som det brukar heta. ”Time will tell” skulle vi ha sagt i ett annat sammanhang. Till det sammanhanget är det nu bara en vecka kvar. Kanske det blir min sista sejour i Libyen ? Det börjar kännas som att jag själv skulle vilja det. Det skulle kännas naturligt. Jag undrar vilken inställning Hans har. Just nu känns det avlägset, inte bara Afrikas kontinent

Nu var jag ute på en riktig runda i Sverige; efter dagarna hos mamma och i Sjöarp körde jag norrut till den välkända orten Björkvik; Klas, en kolleg från ND-tiden, och jag skulle träffa en av hans gamla samarbetspartners, en man i hans ålder med ett enormt kontaktnät. Han har sitt kontor i en barack ute på landet, inte långt från den Folkets Park, där förre statsministern brukade hålla sina sommartal. Det här är mitt ute i det vackra Sörmland, som nu i början av september var lummigt och grönt. Vi diskuterade säljträning i form av rollspel, övningar som de andra två exekverat i flera företag. Nu var frågan om konceptet kunde moderniseras och till viss del köras över nätet. Det visade sig inte ge så stora kostnadsbesparingar för kunden, men skulle kunna överensstämna bättre med dagens arbetssätt vid försäljningsarbete. Vi delade upp några arbetsuppgifter och överenskom att fortsätta en månad senare. Klas åtog sig att fräscha upp säljmateriet och jag skulle fiska lite på ABB. Ivar, Klas’ partner, skulle testa på ett par av de företag som redan varit med tidigare.

Det var nu sen tisdagskväll och Klas hade erbjudit övernattnig i hans stuga i det lilla samhället Bie, på vägen mellan Katrineholm och Norrköping. Jag hade varit där en gång för tioalet år sedan under en träff med Tor, också gammal ND-kollega, från ”den tid då det begav sig”. Numera var stugan upprustad, liksom gäststuga och ett par bodar. Klas visade stolt sin rymliga snickarbod, trädgårds-traktor och alla anläggningar på den väl tilltagna tomten. Den inhängnade köksträdgården rymde de flesta upptänkligen grönsaker och mängder av blommor. Klas plockade frikostigt ihop rabarber, squash och persilja som han skickade med mig. Det var en sömnig morgon, eftersom vi suttit uppe till klockan två och pratat kvällen före. Klas hade som supé, när vi kom från Björkvik, bjudit på en hamrinsk kantarell-smårgås. Det är knäckebröd med leverpastej i botten och med bacon och persilja ovanpå. Tillsammans med öl är detta en läckerhet. Det var en skön stund framför brasan i stugan och vi pratade om affärer, ND-minnen och framtida affärs-möjligheter. Därför drog tiden iväg inpå ”småtimmarna”. Tiden går fort när man har roligt har många konstaterat.

Det hade nu blivit tisdag förmiddag och tid för mig att åka till nästa möte, lunch med Kalle i Nacka. Han hade blivit tvungen att stanna hemma med sjuk dotter, så det blev fiskbullar med ris i hans kök. Vårt ämne för dagen var affärsmodeller för det software-företag, i vilket han numera är säljchef för Europa. Som vanligt hade vi mycket att diskutera och tiden rann iväg snabbt tills det var dags för Kalle att gå in i ett telefonmöte. Jag begav mig hemåt. Att åka från Nacka var som att spola tillbaka tiden till 90-talet, då jag jobbade i Nackastrand under två år. Det var en regnig tisdag, men det märktes inte under den stund jag körde genom tunneln på Söderleden för att sedan komma tillbaka till E4. Nu var det som att vara på hemväg från Ericssons kontor i Nacka, där jag jobbat i ganska precis två år. Men då fanns inte Söderleden och jag hade tvingats köra genom

sta'n via Slussen. Det var en förfärlig väg som ibland tog uppemot en timme. När det var Vattenfestival hade det tagit mig halvannan timme bara till norra sidan av sta'n. Tack för Söderleden, där det verkligen rullade på bra. Men som vanligt var det trög trafik på Essingeleden. Jag skulle blivit tokig på att jobba kvar i Nacka. Men det var redan nio år sedan. Så länge hade jag arbetet i Kista och där hade det också blivit en olidlig trafik. För första gången kändes inte som hemma när jag passerade Väsby. Det var första gången jag verkligen kände att jag numera bor i Uppsala. Och jag hade redan långt dit.

Nu var det början på hösten, det kändes i luften; men det var hög och klar luft; Sara och jag passade på att orientera efter Naturpasset och genomkorsade Nåsten på jakt efter kontrollerna. Tillsammans hittade vi numera effektivt fram till dem och det var sällan vi behövde leta eller irra särskilt mycket. Det var endast felaktigheter i kartan som missledde oss någon enstaka gång. Vi hade ganska överensstämmande taktik för vägval så det blev aldrig någon längre diskussion. Här och där stötte vi på trattkantareller, som, lite väl tidigt för säsongen, fanns spridda i närheten av stigarna. Inne i ett tätt granområde, ganska surt, upptäckte vi ett hav av svart trumpetsvamp. Den här gången hade vi försummat att ta med påse, så Saras tröja fick tjäna som svampkorg/-påse. Vi kunde helt enkelt inte slita oss och bara gå därifrån utan att plocka av härligheterna. Vi markerade området på kartan, men var båda samtidigt medvetna om att vi nog inte skulle gå tillbaka dit, och därför ense om att det var bäst att ta tillfället i akt. Sagt och gjort. Det blev härliga svampsmörgåsar och underbar svampsås den helgen.

Det här var en tid med ständiga resor till Libyen; när Ramadan var slut firades "Eid" och då fick jag några lediga dagar. Kom hem en sen tisdagskväll, som vanligt med Austrian. Det var nu en ren rutin. Nästa gång jag skulle landa, skulle jag vara "en fri man", tänkte jag. Jag trängde inte precis längre efter att hålla till på flygplatser. Wien var uthärdligt som mellanstation, helt OK med den korta transfertiden. Som vanligt en väntande taxi med namnskylt. Det hade fungeart med bokningen på internet, smidigt, billigt och ingen väntan i telefon. Jag ägnade mig åt hemmet och trädgården under de få dagarna hemma. Jag skulle iväg till Libyen igen redan på söndagen. Sara hade listan klar och varje dag hade jag, precis som Finn haft det i alla år, "program". Det var nu inte ett alltför tufft program. Det var anpassat. På onsdagsmorgonen började Sara tidigt och jag var uppe med henne. Började klippa gräsmattan redan vid halvåttatiden inför hotet om regn längre fram på dagen.

Så blev det dags för träff med en ny affärsbekant, en riktig entreprenör, trots att han varit revisor. Det var så Leif och Klas hade lärt känna honom. Det var dessa bägge som tipsat om kontakten. O-listan lät spännande med O-noterat som verksamhet. Leif hade redan fått ett uppdrag den vägen och nu förstod jag hur det hängde ihop. Vi bor inte långt från varandra och träffades hemma hos honom på Rapphönsvägen, två kvarter bort. Över en fika bekantade vi oss med varandra och utbytte erfarenheter och idéer. Kanske skulle det här leda till något, vad var lite svårt att identifiera så där direkt. Men tänkte jag, "hundra knack, tio snack och ett tjack". Jag behövde ju egentligen inte slita för brödfödan, men jag kände att jag vill vara med och påverka, utveckla, föra framåt, ja vara med där det sker saker. Jag vill inte dra mig tillbaka, "retire" som det heter på engelska när man går i pension. Men det betyder också ordagrant "dra sig tillbaka". Drt tänker jag verkligen inte göra. Det visar sig så småningom vad det blir, kanske bara motion och ideell verksamhet.

Vidare på Saras lista. Kolla pumpen och kranen på den. Det var lindrigt. Och tur var det för då kom Leif. Vi hade bestämt att träffas för en "prospect-övning". Vi hade infört det för att komma igång med det vi hade som målsättning, att konsultera tillsammans. Vi hade nu inte så många prospect, främst på grund av att jag varit sysselsatt på annat håll. Men sommaren är inte heller någon bra säsong för att skaffa uppdrag. Men vi har en hel del att prata om i alla fall. Lunchen

blir en pizza nere vid Sunnersta centrum, som jag kallar det. Leif skrattade. Idag har jag svårt att äta, svälja och prata. Tandens med det guld som lossnade dagen inann skaver och rispar i tungan. Det gör verkligen ont. Tandläkaren ringer och erbjuder mig en tid dagen därpå. Jag är lättad. Hade inte stått ut länge till.

Dagen därpå blir en liten eftermiddagsutflykt efter en tidig lunch-omelett. Jag hade hunnit med några punkter på den långa Sara-listan och hälsat på Rolf, min golfkompis på Thorax-intensiven, Saras jobb. Han hade just blivit hjärtopererad, men var oförsäkrat pigg och på väldigt gott humör. Han orkade inte med så lång stund och jag skulle iväg till tandläkaren. På kvällen blev det hemma-pyssel med urprovning av lampor och montering av det fina nyckelskåpet som Sara hitat medan jag var borta. Det pryddes verkligen sinplats och det var verkligen praktiskt att kombinera spegel med nyckelskåp. Hon är bra på att hitta smarta lösningar jäntan.

Fredagen var röjardagen. Vi rensade i garaget och jag lämpade av på återvinningsstationen. Det kändes verkligen härligt att kunna ägna sig åt det egna hemmet utan tanke på tidspress och att kunna göra det under den ljusa delen av dygnet. Nu gick det mot höst. Det skulle inte dröja länge tills löven skulle falla. Kanske skulle Jonas Trädfällare hinna få ner de överenskomna björkarna och tallen innan löven trilalt av och blåst omkring? Jodå, han anmäler till och med att han kommer en dag tidigare än ursprungligen planerat. En knappvecka senare är han igång. Det verkar ha gått undan för redan efter ett par timmar meddelar Sara att två träd är nere. Vid lunchtid är det bara två kvar. Och jag befinner mig på säkert avstånd i Libyen. Det skall bli min sysselsättning, när jag kommer hem, att ta reda på all veden. Då skall jag hyra en klyv och så forsla bort allt riset. En lämplig sysselsättning för en pensionär.

"Ut" betyder ut från något eller ut till något; för mig var det alltså både och, ut ur anställning och in i pension. Det låter mer dramatiskt än det är kanske. Men egentligen innebär det bara att jag är försörjd och kan ägna mig åt det jag vill, med eller utan vederlag. Jag väljer själv, jag skapar mina egna förutsättningar, sysselsättningar och prioriteringar. En drömtillvaro som det gäller att ta reda på. Men det dök upp något. Nu gällde det kompis Gunnar. Han hade redan för något år sedan pratat om att han kunde komma att behöva hitta något annat, eftersom hans jobb skulle försvinna som en konsekvens av samgåendet mellan hans arbetsgivare OMX och amerikanska Nasdaq-börsen. Det skulle bara vara en tidsfråga. Gunnars chef hade förvarnat om det och mer eller mindre uppmanat honom att se sig om. Det är klart att en chef gör det, och inte bara av omtänksamhet. Om det så att säga löser sig av sig självt så får ju chefen ett problem mindre på halsen och han slipper själv en obehaglighet, att avveckla en medarbetare.

Gunnar skickade plötsligt ett mail och meddelade att han behövde hjälp. Han beskrev vad han blivit erbjuden. Detta var inte alls attraktivt. Han ville prata per telefon, men det skulle bli väl dyrt från Libyen, så det skulle få bli med hjälp av Skype vid ett senare tillfälle. Vi kommunicerade med SMS. Kvällen därpå är det dags. Gunnar laddar Skype, men är för otålig för att hitta rätt i menyn, vilken ändå är bland de bästa jag stött på i IT-världen. Men med några SMS fram och tillbaka tar han sig fram. Så skall det definieras ett användarnamn. Klarar han så småningom, men strular med tangenterna när han skickar id-et med SMS. Efter ytterligare ett par försök via SMS kommer det ett korrekt id. Jag ringer upp och han hör inget utan kopplar ner. Jag meddelar per SMS att jag ringer upp igen och han skall besvara, lyssna och kvittera per SMS. "Jag gör" kommer det tillbaka. Jaha, "Gör vad?" frågar jag per SMS. "Hör" kommer det tillbaka. "Mmm, det kunde han ju ha skrivit redan i förra SMS-et", tänker jag och suckar. Men för den här mannen gäller "alltid fort, inte sällan fel". Med honom bör man ha tålmod, i storleksordning en ängel. Det har jag fått erfara och fått bekräftat under nästan tretton år. Förklaras bör att Gunnar saknade mikrofon. Han kunde därför inte svara via Skype utan fick göra det via SMS. Ändå hade redan i förrgår sagt att han trodde att han saknade mikrofon. Hade inte skaffat någon då och inte heller den här dagen då vi ändå bestämt att "Skypa". Nu kom han på att han nog skulle göra det, den

tredje dagen. Sara hade häromdagen letat fram sin åtta år gamla mikrofon från sin första PC, laddat Skype, startat upp, definierat identitet och ringt upp mig, på totalt tio minuter. Gunnar skulle det ta tre dagar. Tålmod, tålmod som sagt.

Medan jag just skriver stycket ovan, blinkar det fram en ruta med en röd och en grön knapp. Det är Skype som visar att någon ringer mig. Det är Sara; henne är det ordning på. Hon har varit ledig och jobbat med efterarbete till trädfällningen. Det fordras en hel del återställningsarbete också, för det har uppstått en hel del skador i gräsmattan efter grenar som rasat ner. Vi måste fylla på med jord och så i gräs så att vår fina gräsmatta bevaras. Det får bli mitt jobb, när jag väl kommer hem. Dessutom väntar klyvningen av all veden. Den över tjugo meter höga tallen gav bara den ett sextiotal kubbar. Jag har en hel del jobb att se fram emot. Men nu tänker jag gå hem från kontoret till min Ikea-bungalow. Jag tänker ta med mig PC:n så att jag kan se Jack Nicholson i ”The Postman always rings twice”. Jag har sett den tidigare, för väldigt länge sedan, men har nu längtat efter att se ännu en Nicholson-film; jag har kommit att gilla honom alltmer efter att ha sett ”The Shining”, ”Heartburn” och ”Bucket list”. Så har jag den andra filmen med honom, ”As good as it gets”.

Så blir det fredag kväll efter massor av aktiviteter från tidig morgon. Det var tennis, bankaffärer per tfn och internet, surf, mail, SMS, Skype-samtal och börsbevakning. Hade bestämt med Ramy att åka och shoppa men det skippade vi. Det var ett konstigt väder, men skönt ändå så jag satt ett tag vid poolen och läste. Mot kvällen var det så åter dags att försöka komma igång med Skype för att prata med strulige Gunnar. Hade dessförinnan haft ett kort skype-samtal med Tor i Oslo. Gunnar SMS-ade ”jag har kort head skall installera”. Jag tolkar det som att han köpt ett headset och skall installera det. Det kommer ett ilsket SMS: ”svåra”. Jag tolkar det som att jag skall svara. Ser ingen uppringning och ser att han är ”off line”. Frågar på SMS om han loggat in, varpå han frågar (per SMS) var man gör det. Jag instruerar, förklarar att inloggning i allmänhet sker med automatik då programmet startas. Jag uppmanar honom att kolla att han har internet-anslutning. Det visar sig att han har problem med det. Tablå ! Det är inte mycket som går på räls för den mannen ! Nu är vi redan inne på fjärde dagen av försök att komma i kontakt verbalt till ett rimligt pris genom att använda Skype. Det tog, som jag skrev tidigare, Sara tio minuter att få igång sin Skype-kommunikation. Jag undrar när Gunnar och jag skall prata igenom hans arbetssituation. Det var ju det som saken rörde, inte Skype. ”It’s all about communication between people; the rest is technology” hette det en gång på Ericsson. Det bolaget har jag lämnat; det är redan nästan ett halvår sedan. Mentalt är det så gott som ett år. Men det är en process, som Sara brukar förklara att vissa saker drar iväg i tid.

På lördagskvällen är det så dags för Skype-kontakt med Gunnar; vi pratar om hans ”erbjudande” från OMX; men vi tappar kontakten, antagligen på grund av nätproblem på min sida; så jag SMS-ar till Gunnar att jag startar om PC:n; ”ÖI” svara han tillbaka; jag tolkar det som ”OK”. Men det är svajigt på internet här på kontoret. Nätet går upp och ner. Så fungerar det åter men bryts igen; det är Skype som inte klarar att hålla uppe ”förbindelsen”. Vi överenskommer per SMS att fortsätta på söndagen. Och då fungerar Skype alldeles utmärkt med bra hörbarhet. Det är faktiskt bättre talkvalitet än det var i de första GSM-telefonerna. Jag ger honom feedback på det förslag han fått från sin arbetsgivare och peppar honom i hur han bör hantera den uppkomna situationen. Jag har ju själv varit igenom en liknande process för mindre än ett år sedan. När man kommit igenom en sådan och gjort sina erfarenheter, är det ett värdefullt stöd till andra som råkar ut för motsvarande.

Jobbfronten – den skall ju egentligen inte finnas, eftersom jag ju är avtalspensionär – har blivit accentuerad. Mitt engagemang i Libyen drar ut på tiden. Hans, Libyen-chefen, är lätt att arbeta med. Vi har våra förstroliga samtal. Mitt engagemang förlänger vi, i ett första steg till och med

september-oktober. När sedan affärerna växer vill han förlänga mitt uppdrag yttre längre en månad, vilket jag tar som uppskattning av mitt bidrag under de månader jag varit här. Han är också väldigt förstående avseende min personliga situation med lång bortavaro. Nu har Sara skött trädfällningen, alltså efterarbetet till det jobb som Jonas Trädfällare gjort. Hon har släpat ris, flyttat ved och rensat i flera dagar. Nu trivs j`hon med den typen av arbete, men det skulle inte skada om jag vore lite mera närvarande, det vill säga hemmavarande. Sara har en ledighetsperiod i november och Hans tycker ”family first” och föreslår att jag är hemma den tiden och istället kommer hit i de perioder som passar oss, det vill säga Sara och mig.

Det häre engagemanget med Ericsson, via Telecomax, har nästan dödat alla andra prospekt. Min vana trogen är jag på jakt efter uppdrag. Det är vad jag längtat efter i flera år. Och så fick jag den här chansen att bli försörjd som avtalspensionär och inte behöva göra någonting, inget annat än det jag själv vill ta mig för. Leif och jag har ju kört våra prospekteringsgenomgångar, men jag känner att jag bidragit väldigt lite, även om jag kommit upp med några idéer åt honom. Vårt tilltänkta uppdrag hos Uppsala kommun har dragit iväg. Leif börjar så smått tvivla själv på att det blir något av med det. Den tilltänkte uppdragsgivaren vill, och skall säger han, igång, men den kkommunala processen är seg, för att inte säga stillastående. Den genomgripande förändring som man vill åstadkomma håller nu på att glida iväg så långt in i framtiden att den omorganisation man planerar, kommer att vara utan effekt, och mynnar ut i ett annat andra elelr nya rutor i ett organisationschema. En förändringsprocess, vilket det här uppdraget skulle syfta till att understödja och driva på, kräver stora insatser, kontinuitet, klara mål och ansvarstaganden. Det skulle vara oerhört intressant och utmanande att driva en sådan process i ett kommunalt sammanhang, introducera konkurrenstänkande och målstyrning. Jag skulle stå för ”massagen”v och södet till ledningsgruppen. Leif skulle inrikta sig på målstyrning och styrsystem. Han har linjerat upp projektet och lagt fram det som ett örslag, vilket skall ha vunnit uppskattning. Uthållighte kommer att fordras.

Så har jag ju tagit upp kontakterna med Rotzius, det vill säga rekrytering och head-hunting. Hjälpte honom med lite uppgifter och fikande inom ABB. Så är han på jakt efter en CFO till ett stort företag. CFO betyder Chief Financial Officer, närmast ekonomi- och fiannschef på gammal hederlig svenska. Jag tänkte först på Jocke, min kollega på Ericsson, men att han kanske är ”ett nummer för liten”. Men jag fick mothugg av en kollega, före detta eftersom jag ju slutat på Ericsson – det måste jag lära mig och komma ihåg, och förde fram honom som en kandidat. Rotzius säger sig inte få anlita underkonsulter och kanske mynnar dessa aktiviteter ut i ingenting, inget betalt uppdrag. Vi har ju tidigare lyckats bra tillsammans när jag gjort underkonsultuppdrag. Som vanligt kommer jag dock att köra det hela i botten innan jag ger mig. Så lätt skall han inte slinka undan. Lite fakturering vill jag ha mot Heidrick.

Leif och jag har också några industriföretag på vår prospektlista. De är dock mer av den typ, då Leifs kompetens kan tänkas komma till pass. Men nu vänder konjunkturen och då borde vårt gamla Trim-koncept kunna komma till användning igen. ”Good old cost cutting” borde vara den vanligaste typen uppdrag. Kanhända är det dags med lite ”cold calls” för att expandera prospekt-listan om det nu skall bli några gemensamma uppdrag för Leif och mig. Det är bara det att jag är sysselsatt till mer än halvt i Libyen. Nu har jag några dagar hemma med Sara och då får jag se till att träffa Leif och följa upp. ”Prospekteringsmöte” brukar vi kalla våra kafferep. Fast senast var det över en pizza och då hade jag så ont i munnen att jag nästan inte kunde prata. Skönt för honom kanske. Imorgon fredag, den första dagen hemma på ett tag, har jag nog en hel del att göra. Sara har lovat göra en lista. Just nu, i loungen i Tripoli, får jag ett SMS från henne. Hon har jobbat natt, sovit lite för kort tid och ligger nu med frukost och ”Allt om trädgård” i sängen därhemma i VÅRT hem, som hon brukar skriva i sina e-mail. Hon skall hämta mig ikväll på Arlanda; det är en speciell känsla.

2008-10-16 klockan 14.22

Livet som avtalspensionär rullar på. Men fredagen tar jag ledigt; hemma i Libyen är det helgdag. Muslimerna sover ut – och länge. Klockan ett först är det fredagsbön. Gott om tid att sova alltså. Jag brukar passa på att ringa kollegor i Sverige. Men inte idag. Idag jobbar jag i trädgården med efterarbetet till trädfällningen. Baxar stora kubbar, som är resterna efter tallen på grannens tomt. De är så tunga att jag får utveckla kraftbesparande teknik för att kunna få dem dir där de skall vara, bakom vårt garage. Jag rullar först fram kubbarna till staketet och sedan upp på en stubbe alldeles nära staketet, där det stått en björk, som nu är borta. Jag tar tag nere under kubben och lyfter med ryggen innan jag lutar mig över staketet, lyfter så mycket jag orkar och låter kubben rulla ur mitt grepp ner på andra sidan. Där har jag placerat en annan kubbe som får tjäna som reflektor för den kubbe jag släpper. Vid träffen mot mark-kubben får den neddråsande kubben en knuff och rullar iväg bort över gräsmattan. Det är ett drygt jobb att få äver alla kubbarna på vår sida. Sedan rullar jag iväg dem bort mot upplagsplatsen, följer efter och sparkar på dem för att de skall fortsätta rulla. Snart är alla kubbar på plats och staplade tillsammans med alla andra som Sra redan lagt på plats. Harry, grannen, är hemma och ute i trädgården. Han är alltid nyfiken på vad som försiggår och kommer över. Vi går runt och jag visar honom vad som hänt i vår trädgård. Han är alltid intresserad och har alltid massor av bra tips. Den här gången får jag råd om klyvningen av veden. Han har trefas-uttag hos sig och erbjuder det för det fall att jag väljer att hyra en vedklyv. Å andra sidan, säger han, går det fortare att klyva fö hand. Vi provar en av de största tallkubbarna. Harry visar sig vara en hejare på att hugga. Han har tekniken och ger mig av sin erfarenhet av många års vedklyvning. Jag provar själv och det går faktiskt att komma till tals med de stora kubbarna. Enligt Harry är björken lättare att klyva och jag ger mig på en kraftig rackare. Han har rätt. Kubben sprätter isär. Jag känner att det kanske inte blir så besvärligt som befarart. Men det kommer antagligen att ta tid att ta ig igenom all veden vi fått med trädfällningen. Jag hyr nog i alla fall en klyv för att åtminstone dela på de största kubbarna. Men det är ingen brådska för det går lättare när det blir kallt säger Harry. Det här kommer att bli vinterns sysselsättning.

Fredag den 17 oktober var för 20 år sedan en svart börsdag. Det var också årets 16 oktober. Det var dagen jag kom hem från Libyen. Styrande för detta var en konsert med Art Garfunkel, legenden och ena halvan i Simon & Garfunkel från 60- och 70-talet. Han skulle ge två konserter i Sverige. Vi hade biljetter till den i Västerås och landade i ”Östra Aros” redan på eftermiddagen. Saras mellansyster, den nygifta, anlände med man och vi blev fulltaliga när även Agneta och Erik anslöt. Det blev två bilar till en minnesvärd konsert i Bombardier Arena. Art Garfunkel, som är ute på en turné, balanserar mellan två ytterligheter. Den ena är hans egen önskan att framföra egna alster, att berätta om sitt liv och sin lyrik. Den andra ytterligheten är publikens krav på nostalgiska tripper tillbaka till de hits som han producerade tillsammans med mångårige kumpanen Paul Simon, vilken även skrivit såväl text som melodi de flesta av de succéer de hade under 60- och 70-talet.

2008-10-18 klockan 16.16

Nu är det lördag, vilodag i såväl den kristna som den muslimska världen. Sara och jag vaknar i Västerås. Lös och ledig, tillsammans utan krav på prestation, utan hets eller tidspress. Vi besöker den köttaffär som Saras pappa var kund i i många år. Sara har beställningar från såväl vänner som från kollega. Vi handlar skinkor, karré och nötkött. Det är ett sant nöje att handla med någon som verkligen kan kött. Det kan man i denna familjeägda butik med egen styckning. Till middag blir det varsin rostbiff-skiva, om än inte riktigt i samma storlek som de jag brukade äta som hungrig student i Lund. Nu hade vi wokade rotfrukter till, inte studentens enkla ris. Det här var

inledningen på en period av lediga dagar, tid över vilken jag själv rådde och disponerade som jag ville. Det blev fyssikt arbete med att transportera bort risiet efter trädfällningen. Men jag började med att klyva björkved. Med Harrys metod gick det allt bättre och fortare. Men riset var en utmaning där det låg packat och ihopsnärjt. Med hjälp av hyrbil, kraftinsats, envishet, uthållighet och en hyrbil förpassades allt ris på ett dygn till återvinningsstationen. Vedtravarna växte på höjden och lagret av kubbar minskade i rask takt. Men det var inte utan att ryggen hörde av sig. Jag hade redan fått en otäck stelhet i korsryggen efter lite väl mycket tennis i Libyen och nu var det nya rörelser som frestade på. Men, som tur är, snarare hjälper än stjälper idogt arbete och rörelse. Tänk om det varit tvärt om. Inte alls roligt. Då hade jag varit invalid.

Ibland tänker jag på hur väl jag hamnat nu, med avtalspension och ständig fritid. Jag tänker på hur jag under många år suttit i bilköer på väg till eller från arbetet. Jag tänker på hur många som gör det nu denna härliga måndagsmorgon vid åttatiden på morgonen. Jag har varit uppe sedan sextiden, ätit frukost och löst sudoku, vinkat av Sara. Jag går en runda i trädgården och tänker på alla dem som nu är på väg till sitt ”dagliga värv”, med ett par timmars transport i farlig rusningstrafik, två timmar bortkastade av livet. Där, i bilkön, kan man känna sig som en del i ett kollektiv av många som utträttar något. Men, som Gustav sa idag, när jag pratade med honom på telefon, till vilken nytta? Det är en faslsk känsla att man utträttar något. Jag minns hur golfkompis Janne, när han väl slutat åka från Hägernäs till Östermalm och istället flyttat hem till Borlänge, uttryckte det. Det var samma lättnad, samma uppenbarelse och samma tankar om något som hade varit, men som nu var avslutat och en lättnad att slippa, en meningslöshet i tillvaron, en meningslöshet man inser först efteråt. Tom-Åke, som nyligen också fick avtalspension från Ericsson, var inne på samma tankesår. Till vilken nytta satt han tre timmar om dagen på Essingeleden, för att under dagen på sin arbetsplats ändå inte uppleva någon större gemenskap, i varje fall inte någon samhörighet baserad på likartade värderingar?

Jag bestämmer mig för att tillbringa ett par dagar hemma hos Mamma; jag längtar till Sjöarp, till att snickra på bryggan, att få den klar. Jag vill plocka trattkantareller och ströva i egna marker. Besöker den forne arbetsgivaren på vägen, äter lunch med kompis Martin. Jag känner flera av kollegorna på väg till och från ett av de kontor jag själv aldrig arbetat i. Reflekterar över vad som driver dem, vad de upplever och lever för. Själv känner jag mig oberoende, med en egen integritet. Jag är min egen. Jag skriver in mig som gäst och anger mitt eget bolag som det jag representerar. Jag står där i receptionen och upplever att jag vet vad de andra vet, för jag har jobbat i det stora telekombolaget längre än de flesta. Jag vet att de inte vet vad jag vet. Och jag står fri från det där Sveriges största bolag. Jag är min egen och jag drivs av annat och jag är oberoende. Jag känner mig minst jämbördig, med egen ”agenda”, i stånd att gå mina egna vägar, att göra mina egna prioriteringar.

2008-10-22 klockan 22.50

Idag är det torsdag i andra halvan av oktober; det blir en seg morgon hemma hos mamma och frukosten blir utdragen. Surfar runt, kollar börsen, mailar och telefonerar under förmiddagen. Solen stiger på himlen och vi bestämmer oss för att åka till Sjöarp. Jag ordnar med bryggan medan mamma sitter kvar i bilen och läser tidningen. Jag staplar upp brädorna så att det skall ligga torrt. Kollar kantarellstället, men inga nya har dykt upp, utom vid bäcken där jag hittar en liten kantarell. Sedan tar jag mig en tur längs rådjursstigarna och där visar det sig att jag kommer i rättan tid. Vid sidan om stigarna står det stora sjok med trattisar och gul trumpetsvamp. Bara att fylla korgen alltså. Medan jag går där och plockar kommer jag att tänka på Ingvald, som var säljchef på ABB Truck, men nu är pensionerad sedan många år. Först var jag som konsult sparring till honom och hans säljchefer. Sedan var vi kollegor, när jag hoppade in som service-chef under en övergångsperiod. Det är likadant varje gång jag går ut i svampskogen. Jag kommer att

tänkam på den något pojaktige Ingvald, som i verkligheten var nära pensionen. Han brukade, i sin stragiska klarsyn, förklara att försäljning är som svampplockning. Det gäller att röra sig i markerna hela tiden, för det gäller att vara på plats när det är dags för affär. Man måste vara på tårna, närvarande och ha koll. Men den strategiskt klarsynte och medvetne Ingvald hade så förtvivlat svårt att omsätta strategierna i verkligheten. Vid det minsta motstånd eller motgång förföll han till fullständigt kollaps och kunde både besluta och agera stick i stäv med den just uttalade strategin. Av någon anledning har jag i svampskogen alltid kommit att tänka på Ingvald. Men jag håller mig alltid till strategin, min egen. Den går ut på att följa rådjursstigarna och spana i närheten. Det slår aldrig fel. På stigen har rådjuren ätit av, men vid sidan av stigen står trattisarna kvar. Och hittar jag en, hittar jag flera. Det besannas gång efter annan. Min strategi ligger fast.

Idag har jag, utan framgång, försökt prospektera lite. Men det var ingen av dem jag har på listan som jag kom fram till på telefon. Flyttar fram mina prospekt i data-programmet. Imorgon, fredag, skall jag sätta igång vid frukost. Jag har inte bråttom hem, för mötet i Nacka med Runawares styrelseordförande och Kalle blev inställt. Jag få ta rundan om Nacka för att hämta hem de där Europa-pallarna istället. Vi skall ha dem för att stapla veden på. Det hade varit en effektiv runda att dels träffa Runaware på lunch i Nacka och att hämta pallarna inte långt därifrån. Nu blir det bara det ena.

2008-10-23, klockan 20.20

Fredagsmorgonen är solig. Jag är ute redan vid åttatiden och hugger ved. Det är bara jag och en mindre hackspett. Han pickar på en gren hägt uppe i en bjärk och jag undrar om han verkligen hittar något nyttigt där. Efter en stund känner han sig kanske iakttagen, för han flyger iväg, men återkommer till samma gren en liten stund senare. Nu hackar han obekymrat vidare på samma ställe. Jag fortsätter med min vedklyvning och han störs inte av smållarna eller skramlet från skottkärran när jag slänger ner vedträna i den. Nu börjar vedfloderna växa. Det frestar mer på ryggen att lägga upp veden än att hugga men fordrar inte mycken kraft.

Idag är det en hemma-pyssel-dag. Sara och jag kämpar med stubben som Trädfällare Jonas sågat av. Med gemensamma ansträngningar lyckas vi få in den i bagaget på bilen och lämpar av den på återvinningen. ”Ni kan slänga upp den i Trädgårdsavfall” säger killen i orange overall. Slänga var nog inte riktigt rätta ordet med den tyngden. Vi lyckas nätt och jämnt få ut stubben och tar den på en gul bagagekärria bort till containern. Sara föreslår ”barnvagnsmetoden” för att komma upp för trappan. Det var smart. Sedan återstår ”bara” att få stubben över kanten. Det lyckas. Vi låter den störta ner i containern och pressa samman de luftiga resterna från Sunnerstas trädgårdar.

Vi handlar och åker sedan till båten. Vi provade hur det var på Lidl, en butik vi inte varit inne i tidigare. Det var ungefär som man kunde vänta sig av en affär som priskonkurrerar, enkelt upplagt och grunt sortiment. Nu är det bättre stämning än vid morgonens gräl, då vi till slut överenskommit att bara säga snälla saker till varandra. Det kom att hålla ett tag, men bröt sedan ihop. Hur skall det nu bli med oss ? Dagen efter åker jag till Libyen för, som jag hoppas, det sista besöket. Nu blir det en oviss tid. Skall vi alls komma att kommunicera. Det som gick så bra förra gången jag var borta, i Libyen. Det har vi upplevt förr. Hon har sagt det. Sara och jag pratar bättre på telefon än ansikte mot ansikte. Det är märkligt och tvärtemot vad kommunikationsexperter brukar framhålla. Jag går till kontoret med PCn för att logga in på nätet och se om jag fått något svar på mitt mail från i eftermiddags. Jag har nog inte mycket att hoppas på. Vi har blivit konkurrenter istället för partners, tänker jag. Jag förutser en tids tystnad. Det brukar vara så, tills ilskan lagt sig.

Nere vid båtuppläggnen fick jag den vanliga stämningen av ”nu är säsongen över och nu dröjer det innan båten åter skall rustas och ta oss ut på vattnet”. Sommarsolens behagliga segling känns avlägsen, både framåt och bakåt i tiden. Vi bäddar in båten med presenningen men lämnar en öppning i både för och akter så att det kan lufta för att förhindra att det bildas mögel. Trots fuktabsorbatorer under en vinterförvaring gick det inte att förhindra.

Väl hemma pysslar Sara i garaget och jag ägnar mig åt växtligheten. Vi binder upp plommonträdet så att grenarna skall forma trädet på det sätt som man rådde mig då jag hämtade trädet nere i Fyrislund. Jag klipper gräset, inte så mycket för själva gräsets skull, utan mest för att mala sönder de gula höstlöven, mest från björkarna. Kommer sedan att tänka på att löven behövs för att täcka över rosorna över vintern. Men ingen skada skedd för det kommer att finnas gott om löv, när det väl börjar höststorma på allvar.

2008-10-26, klockan 22.45 (Libyen-tid)

Jag tänker mycket på henne, och på oss och vårt förhållande dessa dagar. Ännu inget svar på mitt försiktiga mail. Vad kan jag hoppas på ? Skall jag överhuvud taget hoppas ? Anförtror mig åt Gunnar. Han har varit i liknande situation själv en gång. Då var det jag som stöttade genom att lyssna och ställa frågor. Nu är det hans tur. Han och jag kan prata livsfrågor. Och vi kan prata i munnen på varandra utan at det stör os. Vi kan till och med behandla två ämnen samtidigt. Vi brukar skämta genom halsbrytande byte av ämne, ibland fram och tillbaka.

2008-10-28 klockan 00:40

Jag har funderat fram och tillbaka hur jag skall komma in i det jag föreställde mig skulle ta vid då jag avslutade min anställningsrelaterade del av mitt yrkesliv. Kanske upphör aldrig yrkeslivet. Och skulle jag vilja det. Kanske är jag i själva verket rädd för en sådan situation och försöker därför hänga mig kvar i konsultverksamhet ? Jag frågar mig själv. Det är bara jag själv som kan känna hur det är, veta vad jag vill och till och med bestämma för mig själv. Fullständig frihet ? Nj, kanske inte ändå. Jag känner att jag vill vara med och påverka, skapa värde, bidra, delta, vara involverad, vill ha och behöver något som driver mig. Plötsligt låg fältet öppet. Det var bara uppdraget i Libyen som kom emellan. Det var kittlande att ta sig an, kanske rent av smickrande att bli ombedd. Samtidigt var det nog, antagligen undermedvetet, en känsla av möjlighet till revansch, detta att göra något som kunde betraktas som varande utöver det jag sysslade med tidigare. Kanske var det rent av en upprepning av den situation då Roland sparkade ut mig från ND i Sverige ? Då tog jag revansch via det internationella jobbet inom Marketing i Oslo, i moderbolaget, med massor av resor till andra utlandsbolag samt verkligt betydelsefulla uppgifter inom både säljsidan och utvecklingsdelen. Det var en dramatisk period och ett betydelsefullt steg i karriären, trots att det var påtvingat. ”Inget ont utan att det har något gott med sig” skulle vara det adekvata ordspråket för den händelsen på livets stig.

I vilket fall som helst var det här engagemanget hos den förre arbetsgivaren något extra att lägga till till den professionella erfarenheten. Personligt betydde det också att jag fick förmånen att vistas i ett närmast semester-liknande klimat med möjlighet till värdefull träning inför den stundande skidsäsongen. Golfsäsongen hade visserligen blivit spolerad, men det kändes mindre och mindre som en förlust efter 35 år av frekvent spel. Augustiperioden hade också medfört en avskärmning från Olympiska Spelen i Peking. Men den delen av idrotten har kommit att bli så upphaussad att den nästan mister sin charm och därigenom attraktionen, att jag inte sörjde särskilt över det. Det gick att följa händelserna via internet, om än med viss eftersläpning. Men den möjlighetengjorde samtidigt att det blev mindre angeläget att uppleva evenemanget live genom att passa tiderna. Nej

nu gick det att uppleva dem vid valfri tidpunkt i efterhand, när det passade dygnsrytmen och när jag hade tid.

Hur blev det då med friheten; jo, jag känner att den finns där, men något dämpad av lojaliteten mot Hans, bolagschefen i Libyen, och mot det uppdrag jag tagit på mig. Men jag kan känna mig som ”min egen” när jag väl reser, när jag går mellan gatorna på Schwechat, Wiens flygplats. Speciellt kommer den där oberoende-känslan när jag går ut från Wiens flygplats, sätter mig i taxin och åker hem till Betten, Sarmad och Samer. Jag är faktiskt min egen arbetsgivare, en egen affärsman, när jag rör mig enligt eget önskemål, gör mina egna prioriteringar och bestämmer över min egen tid och rutt.

2008-11-01 klockan 01.59

Det har nu blivit november; det har nu gått fem månader sedan jag ”slapp ut”, avslutade min anställning. Jag lovade från början sex månaders engagemang. Då börjar alltså sista månaden just nu. Om det blir så kommer att klarna så småningom. För mig kvittar det vilket det än blir. Men jag föreställer mig att det blir en resa till efter att jag avslutat den pågående vistelsen här. På vägen hemåt får jag möjligheten att stanna hos Betten et Co i Wien och komma dit just på hennes födelsedag. Det var inte så att det bara blev så, att det blev en möjlighet, utan jag såg till att det blev så, jag styrde det dithän. Jag råder mig själv. Det känns skönt för självkänslan och för självförtroendet. Det ger frihetskänsla och adderar till den där känslan av oberoende och öppnande av möjligheter, den känsla som jag så gärna vill skall infinna sig.

Flygplatsen i Wien. Här har jag varit många gånger nu. Känns nästan som hemma. I mitt handbagage har jag en banan, som jag tog med mig från lunchen hemma i campen. Jag tar upp den på flygplatsen. På den sitter ett märke, Chiquita. Javisst, det helt dominerande varumärket för bananer. Under namnet står det ”Costa Rica”, en just det, bananrepublik i Mellanamerika. Den har färdats långt tänker jag. Den hamnar i en svensk mage i Wien efter att ha flugits från Costa Rica till Libyen. Det påminner lite om den norska fjordlaxen som flygs till Filippinerna för rensning och paketering innan den flygs tillbaka till Skandinavien och hamnar på Icas hyllor som norsk fjordlax. Nästintill närodlat skulle man tro. Men sammntaget har laxen färdats så gott som ett varv runt jorden. Där ligger bananen i lä.

Jag hittade min chaufför. Antingen var han sen eller så hade jag bara inte fått syn på skylten med mitt förnamn. Det brukar vara efternamnet. Mercedesen tog mig snabbt till Lindengasse genom den ganska starka trafiken på Wiens boulevarder. Allt gick precis som vanligt och jag ringde på porttelefonen på Lindengasse 38, blev insläppt, tog hissen och blev sedan insläppt i lägenheten av Samer, som genast skulle berätta och visa mig omkring. Bettens 32-årsdag firade vi med en god middag, tillredd av Sarmad, med vin och efterrätt. Sarmad hade också gjort en valnötstårta; det enda ljuset hjälptes vi åt att blåsa ut efter att ha tagit foton. Hela kvällen ringde det gratulanter till Betten. Samer och jag lade oss framför en video och han fick sin välling och somnar snart.

Nu är det torsdag förmiddag i Wien. Jag känner att jag får en extra timme att sova ut. Betten hör jag komma ner för trappan, men hon måste ha smugit för jag sover vidare och vaknar först efter åtta då jag hör samer prata. Jag tänker på hur skönt det är att inte ha något framför sig på dagen. Den enda hållpunkten idag är Samers liktid klockan tio på dagis. Vi använder det som argument för att få honom att sätta fart. Han vill nog helst vara hemma med morfar och pappa och leka. Jag tar honom i knä och får i honom det sista av hans müsli och youghurt. Det går riktigt bra. För trettio år sedan satt hans mamma med mig på samma sätt. Generationerna rullar på. Jag har tid för reflexion. Av och till tänker jag på mina olika världar. Jag har den i Libye, den hemma och så den

virtuella, cybervärlden, i vilken jag har kontakt med vänner och andra i den så kallade bekantskapskretsen. Cybervärlden har jag alltid med mig, i båda de andra världarna. När jag är i den ena av dem reflekterar jag över den andra.

Nu är jag i hemma-världen, även om det är hos Betten, Sarmad och Samer. Då får jag avstånd till och perspektiv på vistelsen i Libyen. Libyen-uppdraget bara rullar på. Den stora affären hänger upp sig. Det visar sig efterhand att det är många turer hos Al Madar. Och det är inte alltid som vår information når rätt adressat. Det bevisar sig som alltid, att det tar längre tid än man tror att komma fram till en affär. Under tiden dyker det upp ytterligare en affärsmöjlighet. Ett nybildat företag skall starta en så kallad virtuell operatör. Det är förre cheefn på den andra operatören som nu skall starta upp på nytt. Efter att Hans träffat rådgivaren till styrelsens ordförande, vilken ju är självaste Ledarens äldste son, blir det klart att vi, det vill säga Ericsson, är under allvarlig press och konkurrens från Huawei, den ena kinesen. Och kunden utnyttjar givetvis situationen. Rent logiskt kan vi nu ta hem båda affärerna elelr förlora bägge. Det har kommit att handla om Ericssons överlevnad i Libyen. Hans har jobbat kopiöst den senaste tiden och han ser trött ut då jag sitter och pratar med honom innan jag skall ge mig av till Sverige för min korta fritid. Jag har som vanligt varit i Libyen i tio dagar. Den här gången skall jag stanna i Wien på hemvägen, vilket jag gläder mig åt. Det har inte blivit så ofta som jag velat. Men jag håller på att ställa om mig till en mer ”civil” tillvaro, mer inriktad på mina egna intressen och mer hobbyiniktade. Det är ju vad en pensionär skall ägna sig åt, sitt elixir. Men jag kan inte klaga på Libyen-vistelserna och uppdraget för Ericsson. Det har varit både lukrativt och givande ur den aspekten att jag verkligen ägnat mig åt motion och kondition, simning och jogging. Det hade kt inte alls blivit den omfattningen hemma. Jag hade faktiskt föresatt mig just detta, att hålla en hög fysisk status. Så jag kan till mig själv säga att jag följt mina ambitioner – trots att det nu blev så mycket jobb direkt efter avtalspensioneringen. Nu väntar resterna av veden också på att bli upphuggen. Det är fortfarande många kubik att ta sig an innan all veden är upplagd till torkning. Många andra ”pysslor” väntar. Sara har en hel del på listan.

Sarmad har tagit Samer till hans dagis; idag skall de ha någon slags lek eller teater för sig. Både Betten och Sarmad är angelägna att han skall få kontinuitet i sin skola. Det är ju en Montessori-förskola och han trivs väldigt bra med den. Han har internationella kompisar och han har lärt sig engelska genom att lyssna och prata med de andra barnen. Jag passar på att göra underhåll på Bettens laptop. Den har med tiden blivit slöare och slöare. Varje gång jag är här passar jag på att ta mig an den. Det behövs verkligen. Egentligen borde jag ta med mig laptopen hem och ladda om den från scratch. I så fall får det bli någon gång när jag har lång tid på mig. Tills vidare får det bli underhåll med de verktyg jag installerat. Med tiden har jag utvecklat ett standard-sätt att snabbt få ordning på de maskiner jag blir ombedd att ”ta en titt på”. Det är i och för sig en fälla att ta sig andras datorer, men hjälpsamhetsreflexen finns där latent.

Medan Samer är på sitt dagis får Sarmad och jag tid att prata ”oss män emellan”. Han berättar om vilka planer och funderingar han och Betten har för framtiden. Speciellt har de diskuterat jul och nyår. Alternativen är Sverige, Miami och Libanon. De två första faller på två omständigheter, kylan respektive priset. Å andra sidan har Betten sina betänkligheter om Libanon, men det blir nog dit de åker, för Sarmad behöver ta sig an sina affärer där och Samer längtar till vingården och ”sin häst”. Nu vet han inte att hästen inte är där längre. Det var en sommarhäst. Om de bodde i Beirut och Bhamdoun, skulle Sarmad köpa en häst till Samer. Men nu är de alltför kort tid där, bara för semester och kanske över jul och nyår iår. Dessutom har Betten sannolikt en resa till Afrika igen. Hon var tidigare i Uganda and Nigeria, vilka är lika hemska länder avseende säkerhet och kriminalitet som Libanon. Men det är svårt att sätta sig in i de spår som ett krig och en bombattackerad evakuering innebär.

Det blir som en semesterdag i Wien; Sarmad och jag är hemma, pysslar och pratar. Sedan åker vi tunnelbanan till Samers dagis och leker en stund med honom där. Det är fint väder så han får hålla på en stund. SMS-ar Betten och frågar om jag får komma till hennes kontor uppe i FN-skrapan. Men hon har mycket jobb och kan därför inte ta emot. Så Samer, Sarmad och jag köper lite att äta i Vienna International Center innan vi åker tunnelbanan en station till Donau. Där går vi en stund efter stranden. Samer matar en svan innan vi tar oss hemåt i eftermiddagsrusningen. Han är van att åka tunnelbana och allt går smidigt. Men han börjar bli trött och det syns på honom, för han mörknar under ögonen. Ikväll skall Sarmad och Betten till en födelsedagsfest, så jag får bli barnvakt. Men det visade sig att Betten hde andra planer. Det blev ingen fest. För långt att åka och några krissaker från jobbet att ta hand om senare på kvällen gör att vi alla är hemma. Familjekväll alltså.

Sarmad har köpt en kyckling; han tillagar den på samma utsökta sätt som alltid och vi har en lång middag tillsammans. Samer är så uppspelt att han nästan spelar över och när tröttheten sätter in får vi uppbåda våra tålmod. Sarmad är lugn, Betten förhandlar och jag avvaktar. Vi har byggt koja flera gånger, han har ridit på mig som en häst, vi har ritat och vi har lekt allehanda. Betten förhandlar med honom om hur nattningen skall gå till. Samer bläddrar i ”101 Dalmatiner” för att trotsa sänggåendet. Jag hade erbjudit mig att läsa ”Alfons Åberg” och Betten hade plockat fram två böcker. Först när jag gått ut från sovrummet kunde han ropa tillbaka mig. Vi låg och läste tillsammans. Sedan ropade Samer på mamma för att få sin nattnings-välling. När jag sa att mamma kommer, lade han sig bara och somnade helt sonika in. Jag smög därifrån. Något liknande lär inte ha hänt på mycket länge. Det är mamma som gäller för att han skall somna. Men nu duger tydligen ”Moussa”.

Fredag, hemresedag igen, men nu från Wien; vaknar tidigt och hör Samer från andra våningen. Han har krupit ner hos försälldrarna ser jag när jag tassat uppför trappan. Bara Sarmad är vaken. Jag smyger tillbaka och slumrar fram till sjutiden. Då är de vakna alla tre och jag passar på att bli först till duschen. Gör lite kaffe och plockar ihop sovgrejorna. Så kommer Sarmad och dukar frukost. Betten är först iväg, medan Sarmad och jag tar det lugnt med Samer. Vi äter frukost tillsammans. Jag får mata Samer och får honom att äta upp all sin müsli. Jag får till och med hålla i vällingflaskan och gosa med honom framför en morgonvideo. När det sedan blir dags för oss tre att ge oss av, hittar han på sina tricks för att slipa, eller i varje fall fördröja avfärden. Men Sarmad har en fast hand med honom. Han är bra med sin son, är konsekvent och har klara principer. Betten har tålmod och uthållighet. Hon har alltid ett alternativ i beredskap när de kör fast med ja/nej i någon fråga.

Tunnelbanan känns som en rutin. Det är det för Sarmad och Samer. Två år har de bott här nu. Samer stämplar min biljett. Han får också en egen biljett av vakterna och får förtroendet att hålla i bägge tills vi kommer fram. Väl på dagis hittar vi hans tjejkompis Valentina. De är nästan som ett par menar Sarmad. Samers kompis David leker redan. Alla lärarna är igång med barnen och Samer vinkar av oss från fönstret innan han ansluter till aktiviteterna. Han trivs på sitt Montessori-dagis, trots att han kinkar lite på morgnarna ibland. ”I want my mother” gnydde han på morgonen. Men det brukar ordna sig. Så också idag.

Sarmad och jag går till FN-komplexet tvärs över gatan. Betten hämtar oss i receptionen. Jag passar på att få ett foto med henne, mig och alla flaggorna inne på gården. Här ligger också IAEA, där svenske Hans Blix en gång ledde verksamheten. Han blev världsbekant i samband med att IAEA gjorde sina inspektionsresor till Irak, före det krig som inte avslöjade några massförstörelsevapen, vilka ju hade varit förevändningen för invasionen. FN i Wien håller till i tre stora svängda och kryssformade kolosser till byggnader. Betten har en kontorsmodul nästan högst upp med utsikt över Donau och en park intill. Hon har fri sikt till Samers dagis som ligger

bara 300 meter därifrån. Det är väldigt praktiskt. Hon kan lämna honom på morgonen eller hämta honom på kvällen. Men oftast är det pappa Sarmad som står för all markservice. Det är inte alltid Betten kommer i väg i anständig tid. Och Samer är fortfarande för liten för att orka med långa dagar. Det är ingen förvaring han befinner sig på utan en lärande miljö med definierad pedagogik. Det märks också att han utvecklas. Han är flytande på engelska. Genom att Sarmad har hand om honom mest blir arabiskan också bra. Svenska, som Betten håller sig till, och som hon vill att jag skall praktisera med honom, kommer alltmer.

Betten visar runt i sitt kontor och jag hälsar på en kollega. Byggnaden är från sent 60-tal och liknar i mycket det Aseas huvudkontor som jag kom till i början av 70-talet. Det är cellkontor med stängda dörrar och det ger inte mycket kommunikation. Möjligen träffas man vid kaffe-automaterna, men det är inte en miljö som Betten uppskattar. Här måste man antagligen ha ett ordentligt självförtroende och eget driv för att trivs, eller ens överleva.

Mycket praktiskt stannar flygbussen alldeles utanför FN. Den tar bara en halvtimme och jag är sedan snabbt incheckad, så det blir en timmes väntan på Schwechat. Jag har tillbringat många timmar där sammantaget från alla resor via Wien. En gång i tiden var det på väg till och från Slovenien. Det var i början av 2000-talet. Redan på 90-talet hade jag åkt via Wien till och från ett konsultuppdrag i Österrike. Varannan gång gick resan via Linz/Wien och varannan gång via Salzburg/Frankfurt. I samband därmed åkte Betten en gång till Wien och vi upplevde Wien innan vi åkte runt till Prag, Brno och Bratislava. I Wien åkte vi bland annat tunnelbanan ut till Vienna International Center; det var under påsken och därför tomt och ödsligt. Föga anade vi då att hon skulle komma att arbeta där 15 år senare. Hon var också där på besök några år tidigare, då i samband med den så kallade European Youth Peace Quest, en resa från Estland ner till det då krigshärjade Balkan. Under den resan fick ungdomarna göra ett studiebesök i FN i Wien.

Hemma igen, fredag kväll och en förestående helg. Det blev jobb i trädgården, vedhuggning och pyssel inomhus. Lördagen dock i sta'n. Sedan tog det tid att få igång den nya platt-TVn och digitalboxen. PCn behövde underhåll och det fanns en hög med post att bearbeta. Men, jag är ledig, ledig, helledig och inget jobb väntar till veckan. Sändagen ligger helt fri och jag passar på att hålla till ute, hugger ved och lagar gräsmattan efter trädgårdens fallning. Nu har jag en hel vecka framför mig, för mig själv och med Sara. Hon är ledig, om än med några ”bokningar”, en middag och en hårklippning.

Andra måndagen i november. Det är en klar och härlig morgon - innan regnet börjar strila. Under den vackra höstmorgonen tänker jag på hur många människor som nu hastar iväg till sina arbetsplatser. Men Tom-Åke, kollegan, och jag behöver inte tänka på det, utan kan bara ta dagen som den kommer, ägna den åt oss själva. Jag lägger upp en bil-runda för att klara av bil-service, köra bort skräp, byta felaktiga inköp och att handla på Ikea, PC City och Biltema. Det är märkligt tomt i butikerna. I vanliga fall när jag handlat har det varit fullt med folk. Men nu är det fler expeditör än kunder, till och med på Ikea. Men inte på Elgiganten och OnOff. Nej, för de öppnar först klockan 11 denna måndag. Är det manne därför att det är två veckor till nästa lönetillfälle, alltså två veckor sedan det förra? Vi lever i konsumtions- och kontant-samhället. Men trots kontokort och konsumtionskrediter tar pengarna slut lite för tidigt i månaden för många. Därför minskar trängseln stadigt längre fram i månaden. Det tycker jag är bra, för då kan man välja att shoppa under den lugna perioden. Så var det denna måndagsmorgon i november. På avfallsstationen var det lika tomt som i butikerna, bara någon enstaka pensionärs-gubbe – och så jag. Men jag känner mig inte som någon pensionär. Jag känner mig bara lyxig, njuter av att två gånger samma dag kunna tillbringa en timme i fikarummet ovanpå Upplands Motor medan en serviceman tar hand om min bil. Jag går lugnt tvärs över gatan till Willys och handlar ost och kaffe. Inte så att jag måste passsa på att utnyttja tiden. Nej, bara strosar dit för att det roar mig att

handla där istället för att åka om Gottsunda på hemvägen. Medicinen kan jag ju hämta en annan dag, tänker jag. Noterar att jag inte känner minsta effektivitetsiver. Det var länge sedan, senast kanske under någon tredje eller fjärde semestervecka.

Idag har jag lyckats undvika att tänka på jobb. Visserligen ringde jag till Nicolas i Cairo, men det var delvis som kompis. Leif är också kompis, även om vi skall konsultas ihop. Fick bara lust att ringa honom. Och fick en uppgift, som jag dock lyckades glömma bort och skjuta på till morgondagen. Då skall jag också ringa till Hans Josef i Libyen. Undrar faktiskt lite varför han inte hört av sig. Men det kan jag leva med.

En vecka går fort. Tisdagen ägnade jag åt vedhuggning. Björkveden är nu borta. Det var en tuff uppgift, men bra motion. Efter ett par dagars besök hos mamma är jag tillbaka i ”VÅRT hem” som Sara skrev i ett av sina mail efter att vi börjat kommunicera igen efter jättebråket en helg nyligen. På onsdagen hade jag fått tag i Hans-Josef och lovat hjälpa honom med material till en offert; jobbet hade avstannat när jag lämnade Libyen. Jag gjorde min insats och trodde att jobbet nu var klart, men inte. ”Need you here urgently” hade han skrivit i ett svars-SMS när jag meddelat vilken dag jag skulle återvända till Libyen. Dessförinnan skulle jag dock hinna med att träffa Kalle och hans styrelseordförande i Runaware. Åkte därför från mamma på fredagsmorgonen. Hade en lång lista med personer att ringa under färden från Eksjö till Nackastrand. Så ringer Kalle när jag hunnit till Kolmården. ”Skall nu även dagens möte bli inställt det också” hann jag tänka. Förra gången hade det blivit avbokad med kort varsel. Men den här gången var det inte så illa, bara lite tidsförskjutning på grund av en ”brandsläckning” som styrelseordföranden måst dra iväg för. Så Kalle och jag åt lunch för oss själva.

Det dröjde inte särskilt länge innan styrelseordförande Marcus dök upp. Han var liksom Kalle klädd som man brukar på fredagar, det vill säga i jeans. Jag hade min ”herrgårdskostym” och framstod säkert som överklädd. Men jag var beredd på det och ursäktade mig med att jag varit hemma hos min mor, vilket i och för sig var sant, men ändå inte var anledningen till att jag var uppklädd. Jag hade helt enkelt bara känt för att klä mig som jag gjort. ”Man skall ionte däma hunden efter håren” sägs det, så klädseln spelade nog ingen roll. Vårt samtal rörde sig kring strategiska frågor och framtida val för det bolag som Kalle numera arbetar i, Runaware. Han har suttit i styrelsen där men har nu gått in i en operativ roll och skall därför utgå ur styrelsen. Därvid har han fått tanken att introducera mig för styrelseordföranden för ett eventuellt engagemang i Runares styrelse. Jag framhöll att jag inte är intresserad av enbart en passiv styrelseroll utan i så fall ett mera aktivt deltagande i form av strategiska punktinsatser, ungefär som ett arbetsutskott. Vi fann varandra ganska väl och vi får nu se vart det här leder. Det skulle onekligen vara intressant med ett engagemang. Kalle tror stenhårt på det. Jag märkte också att jag har en del erfarenhet att bidra med avseende företagets utveckling och inriktning. Redan dagen efter skickade han ett SMS med uppskattande kommentarer.

Det blev nu en kort helg, för Sara var borta ett tag på fredagskvällen. Lördagen blev en dag i ljusets tecken. Visserligen var det en fuktig och mörk dag. Vi var uppe redan kvart i sex innan jag skjutsade till Thorax vid halv sju-tiden. Sedan hade jag hela dagen för mig själv fram till tretiden då jag hämtade henne igen. Hade då packat ner kameror och stativ för att vi skulle avverka rundan ”Uppsala i ljus”. Det var en upplevelse. Ett flertal byggnader och andra anordningar var belysta med olika färger som växlade fram och tillbaka. Sara fotograferade och jag assisterade. Det var en upplevelse. Kvällen avslutade vi med middag på en mysig restaurang, innan jag gick för att hämta bilen. Sara hämtade jag vid ”Carolina Rediviva”, vars hela fasad på kvällen var belyst med ett mönster. Det var effektivt och hon tog många sevärd bilder. Det här skulle vara början på verksamheten i ”Strukturkompaniet” som nu var under bildande. Här kommer jag på att

jag måste påminna henne att betala registreringsavgiften och skicka in bolagsanmälan. Det får bli ett email, för nu är det för sent att ringa.

Minsann, visst hade Sara både betalat in avgiften och skickat in sin begäran om bolagsregistrering. Nu blir det spännande om det blir ”Strukturkompaniet” eller ”Organisara”. Så småningom är det jag som skall ta hand om allt det organisatoriska och administrativa, marknadsföring med mera, det vill säga allt utom själva serviceleveranserna.

Hösten rusade på och snart var vi inne i november; snön föll ovanligt tidigt och ymnigt detta år. Själva upplevde jag dock inget av detta; i Libyen var det hela tiden ett helt annat klimat, länge runt trettio grader, senare några grader lägre. Det kom rentav några regnstänk några gånger. Min prospektering under våren hade nu börjat betala sig. Det var inte bara Runaware som kom på tapeten. Även Lars, kollega från tidigt 2000-tal på Ericsson, hörde av sig. Han hade slutat redan ett år efter det att vi blivit kollegor hos Fadi inom ”Mobile Internet”. Lars hade startat ett så kallat ”.com-företag” med affärsidén att sälja snabbmat via internet. Det hade inte riktigt tagit fart så han hade så småningom gått över till att jobba med några kommuners IT-stöd. Vi hade jobbat ihop så smått och sedan fortsatt hålla kontakten på mitt vanliga manér, det vill säga ett och annat telefonsamtal då och då. Lars hade också varit hemma på sill-middag tillsammans med några andra kollegor inom ”gebitet”. Jag hade kontaktat honom inför mitt utträde från Ericsson och fått kontakter på WM-Data, där han hade hamnat efter att ha varit ute som egen företagare några år. Lars hade också varit på tapeten för att rekryteras till MSAB, där Kalle jobbad till helt nyligen. Via denne hade han nu fått tag i min mailadress. Nu var det ett uppdrag i Saudi, som skulle bemannas. WM-Data hade gått upp i Logica och där höll denne krångare nu till. Han hade kommit att tänka på mig och undrade lite försiktigt om jag kunde tänkas vara intresserad. Visst skulle jag kunna tänka mig att se på ett sådant uppdrag, tänkte jag. Så iväg gick mitt CV och sedan diskuterade vi med en kollega till Lars. När jag sedan nämnde detta för kompis Leif menade han att vi kunde göra detta tillsammans, vilket naturligtvis vore ännu bättre, i alla fall en utmärkt idé. Varför har han alltid så bra idéer denne Leif, och varför tänker han så himla rätt alltid ?

En lördag i slutet av november berättade Sara att ”Strukturkompaniet” nu blivit registrerat som kommandit-bolag. Vi pratade över Skype och medan samtalet på gick passade jag på att registrera en domän så att bolaget har sin egen domän. Det ser antagligen trovärdigt – och ”etablerat” – ut. Så hon fick som hon ville. Var sedan hemsidan skall ligga fick jag i uppdrag att ordna, i egenskap av administrativt ansvarig. Men det är företagets chef som bestämmer. Det var hon noga med att poängtera. Så får det bli. Och det är ju skönt för jag har inte lust att vara beslutsfattare i det bolaget.

Åter till ”fosterjorden; nu är det början på december. Landar lite senare än vanligt, för Austrian hade senarelagts avgången från Wien. Och precis när jag håller på att meddela Sara det per SMS så lägger batteriet av. Panik, för jag hittar ingen väggkontakt där jag kan hämta kraft. Funderar på om jag kan be någon ”donera ett SMS”, men hinner inte. Måste gå ombord. På väg ner mot flygplansöppningen ser jag en färgad man stå och knappa på telefonen. Frågar om han SMS-ar. Jodå, antagligen i samma ärende, meddelande ankomsttid till någon mötande. Jag ber honom få skicka ett SMS och han är hjälplig för han har en telefon vars knappar jag inte är van vid. Får iväg ett SMS med ankomsttid och ber Sara beställa taxi åt mig. Hon hade sagt att hon inte ville hämta om det blev sent.

När jag landat hittar jag en väggkontakt på Arlanda och får igång telefonen. Har ett SMS från Sara. Hon är där, trots den sena timmen. Känns verkligen skönt. Det är som en liten lyx att ha någon som hämtar, för det har jag aldrig haft tidigare. Nu skulle det äntligen bli lediga dagar,

ända fram till Lucia-dagen då min nästa resa skulle ske till Libyen. Men det skulle också vara den sista. Det hade vi kommit överens om, kunden och jag. Men jag skulle vara tvungen att redan dagen därpå ordna visum, eftersom det ursprungliga gått ut under senaste Libyen-vistelsen och jag bara fått ett temporärt för att kunna lämna landet.

Torsdag i december. Det är lite snö, på gränsen till slask. Jag får en lång morgon, Sara börjar sent. Jag sätter av mot huvudstaden för att hämta det visum som tidigare i veckan krävt så många telefonsamtal och påstötningar. Det brukade inte böa gott, så jag var beredd på det värsta. Det säger all erfarenhet. Nu hade jag denna torsdag på mig. Skulle det strula så fanns det torsdagen därpå också, efter helgstängningen måndag till onsdag på grund av den muslimska ”Eid”. Och fredagar är ändå helgdagar för Libyens Folkkontor.

Jag körde genom det gråmulna och slaskiga Uppland mot huvudstaden. Tänkte att med en snabb expediering på ambassaden skulle jag kunna äta lunch med någon gammal kollega i Kista. Men bäst att vänta med det. Sompensionär kan man ju ta dagen som den kommer, och det var precis vad jag tänkte mig att göra.

Parkeringen på Valhallavägen med betalning i automat och uthämtning av tusen kronor i bankomaten var nu en ren rutin. Det hade jag ju gjort ett antal gånger redan, även om det nu var ett tag sedan. Och den korta promenaden mellan bussarna över till andra sidan och ambassaden kände jag väl till. Där hade jag gått bra många gånger, och det var inte slut än.

”Är Du här NU”, utbrast Mr. Hamid, den trevlige tjänstemannen på ambassaden. Jag hade pratat med honom per telefon från Tripoli dagen innan. ”Javisst, och nu behöver jag nytt visum”. Jag hade alla ingredienserna redo: tusen kronor, passet och ett passfoto. Fick fylla i den gröna blanketten och som vanligt skulle det ta ett tag innan det skulle bli klart. Jag var van vid det. Ibland kunde det ta flera dagar, men jag hade ”vant” Hamid vid att jag inte gick därifrån utan pass, utan hängde kvar till jag fått det. Jag hade satt rekord i snabbhet hade han sagt en gång i våras. Nu skulle det ta ett par timmar så jag gick ut på en promenad.

Jag gick Valhallavägen söderut; det var lite kallt om händerna. Jag hade tänkt mig att gå ner till Karlaplan för att växla in mina Euro och sätta in pengarna på mitt SEB-konto i det SEB-kontor, som jag visste fanns där. Jag hade besökt kontoret i samband med ett annat visum-ärende. Det var den gången som jag skulle åka till Syrien cirka fem år tidigare. I ansökningsformuläret ställdes frågan om man någonsin besökt ”Occupied Palestine”. Jag ljög och svarade nekande. Jag insåg att allt annat skulle förorsaka problem, speciellt som jag ju i det andra passet dessutom hade Israel-stämplor. Så det hade alltså fått bli en vit lögn den gången.

Det var kallare än jag tänkt mig och jag hade varken halsduk eller handskar, så efter en stund tänkte jag om och slog Karlaplan ur hågen, fastän jag hade tänkt mig en skön stund på något fik där i närheten. Jag kan ju aldrig ta till mig det där som Sara pratar om att det är bättre att ha för mycket än för lite på sig. Kom på att jag kanske skulle passa på och besöka Lars Nordin. Vi hade ju ändå pratat om att före årsskiftet göra en skatterelaterad affär. Jodå, han kunde tänka sig att bjuda på kaffe. ”Vilken del av världen” hade han frågat mig när jag ringde upp. Jag befann mig då nästan nere vid Stureplan så det blev någon kilometers promenad till Holländargatan. Det blev inte någon längre stund hos Lars, eftersom jag hade en parkeringstid att passa uppe på Valhallavägen. Men jag hann i alla fall hjälpa Lars med att vika upp och ordna till två stycken adventsstjärnor. Andra advent stod redan för dörren. ”Det fordras fyra händer för att få till det” sa Lars.

Tillbaka på den libyska ambassaden fick jag beskedet att mitt visum fortfarande inte var klart, utan att jag skulle få komma tillbaka framemot halv två först. Jag hade då varit där sedan strax efter tio. Men, inget att göra, bara iväg ut och förlänga parkeringstiden och hitta på något att göra. Nu hade kaffet runnit igenom så jag sökte mig upp mot KTH. Jag hade parkerat som vanligt alldeles i närheten utefter Valhallavägen, nära både biljett-automat och bankomat. Det var fullt av KTH-studenter på väg både till och från högskolan, så det var bara att följa strömmen. Jag hitade ett informationskontor, vilket fick tillhandahålla både toalett och en PC att surfa på. Jag behövde kolla börskurserna den här dramatiska dagen då Riksbanken just hade meddelat att man sänkte styrräntan med rekordhöga en och trekvarts procent. De flesta hade gissat på en procent, eller möjligen, i bästa fall, en och en kvarts procent. Men nu hade Riksbanken tagit till storsläggan och börserna hade svarat med ett glädjeskutt.

Nu började jag bli hungrig, för det var redan tidig eftermiddag. Det var fullt med folk som strömmade förbi. Några kom med eller skulle till Roslagsbanan, som utgår från Östra Station, som ligger alldeles intill KTH. Andra, nästan uteslutande ungdomar, var på väg uppför eller neför backen vid KTH. Jag gick in i stationsbyggnaden och såg mig omkring. Alla andra var på väg. Där inne fanns både Apotek, restaurang och café. Tog rulltrappan upp till perrongerna för att se på tågen. Det satt ett par äldre damer och väntade inne i hallen däruppe. Det här var en helt annan miljö än den i tunnelbanan eller på pendeltågsstationerna. Näsbypark, Kårsta och Österskär var några av avgångarna för de tåg som stod inne. Jag noterade att ungdomarna som kom med Roslagsbanan var lite annorlunda, mera vuxet, klädda än andra. Det är en annan stil på dem som kommer från Danderyd, Djursholm och Österskär.

Hungern sög nu, så jag ställde mig i kön vid ”Järnvägsgrillen”; där flockades redan KTH-studenter och andra som kände att det var dags för en springlunch. Det var full fart på dem som arbetade inne i kiosken. Den äldre mannen tog emot beställningarna och tog betalt, medan två yngre grillade och plockade ihop mosbrickor och speciella ”meals”. Det gick verkligen undan. Jag nöjde mig med en cheeseburgare 150 gram. Jag drog mig undan i en hörna där snålblåsten in kom åt; stod och åt lugnt medan andra hastade vidare med sin snabbmat i handen. Funderade över hur de stod ut med den tidspress de uppenbarligen utsatte sig för. Jag strosade lugnt omkring. För mig gällde det att få tiden att gå tills det skulle vara dags att hämta ut passet med visum. Antagligen hade Mr. Hamid inte hunnit få konuln att signera före lunch. Därför fick jag nu vänta, en femte timme redan. I den undre våningen av Östra Station rådde lugnet. Inne på Apoteket var det ingen rusch och inne i det minimala caféet med bara 8-10 platser var det ingen genomfartsmiljö. En man läste lugnt sin tidning medan än betydligt yngre satt och gick igenom något slags äventyrsspel med kort på monster. Här inne verkade man vara för att vara. Annars brukar stationer vara ställen man kommer till för att lämna. Caféet hade manuell betjäning och var i övrigt av äldre snitt. Till och med de som jobbade där hade något från forna tider över sig i sitt uppträdande. Jag beställde en capucino och en biskvi. ”Vi serverar därinne” upplyste den unga kvinnan med en vag gest mot själva café-rummet, det lilla med plats för 8-10 personer och med fönster ut mot KTH-backen. Jag gick in genom de glasade svängdörrarna och satte mig bland de andra i lugnet. Vilken upplevelserik dag, tänkte jag. Det fanns verkligen mycket att se där runt Östra Station. För mig var det en ny värld och jag kunde mycket väl förstå varför Täbybor och andra i den delen av Stockholms förorter var så angelägna att Roslagsbanan skall bevaras. Det rådde en speciell slags kultur runt denna företeelse.

Libyska ambassaden är bara öppen 9-12 och bara måndag till torsdag. Mannen i kuren därinne hade dock lovat att släppa in mig så det blev inga problem att få ut passet när jag för tredje gången tryckte på porttelefonen. Det hade nu gått närmare fem timmar sedan jag åkt hemifrån Sunnersta. Nu återstod några ärenden. Jag hade ännu inte växlat in mina Euro. De hade stigit i värde räknat i kronor på grund av Riksbankens räntesänkning några timmar tidigare. Den hade

sänkt värdet på kronan så nu skulle jag få fler kronor än igår för mina Euro. Beslöt mig för att ta av E4 vid Kista och besöka SEB-kontoret i Kista Centrum. Det var inte ofta jag besökte detta centrum, trots att jag jobbat i Kista i närmare åtta år. Det var inget som jag drogs till, medan många av mina kollegor ofta gick till centrum för att äta och shoppa på lunchen. Men jag hade ju ”iranern” där jag åt så gott som varje dag. Maria kallade det för ”fetto” eftersom hon tyckte att det var för osigt och serverade alldeles för grabbig mat. Själv hoppade hon ofta över lunchen och nöjde sig med snacks istället. Det var nog en dålig strategi om man ville hålla vikt.

Jag hittade ett växlingskontor i Kista Centrum och köpte svenska kronor för mina Euro. Det var som vanligt fullt med folk i centrums alla gångar, trots att det var långt efter lunchtid. Mötte Janne från Ericssons Karlskrona-kontor. Var inte riktigt säker på att det verkligen var han, men följde efter. När jag såg att han stannade till framför en klockaffär förstod jag att det var han, för han är ju pryl-intresserad, så jag sa ”Janne” med frågetecken. ”Tjenare” fick jag till svar. Vi pratade en stund om arbetslivet, om Karlskrona och Libyen innan jag gick och gjorde mig av med det mesta av mina kronor i en av SEBs kontantapparater. Numera kan man sätta in i automater. Det fungerade bra även om jag fick göra om proceduren ett par gånger med sedlar som behövde slätas ut först. På vägen tillbaka upptäckte jag en Guldfynd-butik och fick idén att köpa örhängen till Sara. Hon hade tappat ett av dem hon fått vid någon födelsedag eller Alla-Hjärtans-dag”. Jag hittade små enkla örhängen i silver vilka expediten stoppade i en liten svart börs som jag la på Saras kudde när jag kom hem. Det blev succé.

Nu var det mitt på ftermiddagen och jag åkte vidare från Kista mot Sollentuna; i Rotsunda köpcentrum hittade jag en affär med billiga musik-DVD så jag passade på att plocka åt mig både Springsteen, Simon / Garfunkel och Beach Boys. Var egentligen där för att köpa den där uppblåsbara madrassen som Sara sett i en annons. Det var samma modell som den jag sovit på hemma hos Betten. Det fanns bara två kvar, men billiga var de. Köpet kom lägligt, för på kvällen ringde Erik och ville låna madrasser. Han fick ta den ännu inte uppackade luftmadrassen och prova ut den.

Det var redan skymning när jag kom hem efter att ha varit ute på resa hela dagen. Jag funderade på om det blivit något möte i Libyen. Jobbet kändes avlägset, men jag kände ändå en nyfikenhet över hur det hade utvecklats sig. Ringde Nabil dagen därpå. Jovisst, det hade knölat till sig och gått precis som befarat. Mötet hade blivit inställt efter en massa krängel hit och dit. Vi hade gjort en hel del arbete helt i onödan. Det här höll nu på att utveckla sig till att äventyra ordern. I varje fall kunde det nu bli problem att få in bokningen på innevarande år. Men nu var jag långt från den världen. Nu var det fritid, min tid.

2008-12-04

Så blev det my vecka, måndag. Jag har blivit riktig pensionär, kan disponera min tid. Helgens försök att komma igång med rullskidorna stupade på ett kärvande hjul och fick ställas in. Nu skulle det bli riktiga skidor istället, visserligen på spåret i Högbo. Det innehåller snö från ifjol, har lagrats och kylts för att kunna erbjuda en två kilometer lång slinga i Högbo. Från Uppsala tog det bara 1½ timme att köra. Värdet var dock gråmulet och inte alltför inbjudande. Men vad gör väl det när man får syn på skidspåret för första gången på säsongen? Det vattnas i munnen och åksuget kommer. Det blev en snabb incheckning och kortköp för hela dagen innan jag äntligen var på snö. Konstigt nog kändes det som att förra gången var igår. Snabbt var tekniken på plats och det gick riktigt bra. Efter några kilometer märktes det dock att konditionen fått sig en knäck under uppehållet från fjolårssäsongen, fastän jag hängt i och både simmat och löptränat hela sommaren och hösten i Libyen. Efter 6-7 kilometer började dock ”motorn” fungera och jag kunde sträcka ut och åka på ordentligt.

Det blev hela åtta varv och alltså 16 kilometer innan jag tog paus för att äta mackor och ägg tillsammans med den medhavda termosvarma mjölkchokladen. Så blev det nya 16 kilometer efter lite kompletterande vallning. Det hade redan före pausen börjat snöa och bli rejält trögt och svårt med fästet. Men efterhand gick det bättre och ättre. Ny paus och skidbyte. Provade nu mina nyaste Fischer, inköpta strax före årets Öppet Spår. De hade fortfarande kvar vårens klisterlager så jag använde det som underlag för att lägga på lite fästvalla. Det gick riktigt bra och jag speedade en sista mil innan det blev dags att summera till 42 kilometer och åka hemåt efetr säsongspremiären. Det kändes som en lyckad dag denna min första riktiga pensionärsdag.

Nästa pensionärsdag blev en lugn förmiddag hemma med Sara som skulle jobba eftermiddag och kväll; jag kom iväg först framemot halv två-tiden och var på skidorna uppe i Högbo vid tre-tiden; då hade det redan börjat skymma, men jag hade ju kvällen på mig. Hade tagit med skating-skidorna den här gången. Det hade tagit tid att plocka ihop grejorna, så därför hade det dragit ut på tiden.

Jag valde att fortsätta där jag börjat, det vill säga med de numera gamla Fischer-skidorna; de var tidigare mina nya skidor, innan jag pensionerat mina Karhu efter 25 år. Jag hade fortfarande bra fäste och drog ganska snabbt mina åtta varv på den drygt två kilometer långa slingan. Den här efetrmiddagen var det lite fler åkare i farten. Det kom ett gäng ungdomar från Högbo AIF och de för fram som virvelvindar i spåret, det vill säga på den intelligagnde skate-bädden. Det var även skidskyttar i farten, men de nöjde sig med att ligga på skjutvallen. Jag följde min åkplan, fastän det tog emot lite och var frestande att ta paus redan efter en halvmil. Men precis som den första dagen kom motorn igång efter ungefär en mil och det bara flöt på i åtta varv. Sedan tog jag mig en rejäl paus i vallaboden och njöt av chokladmjölken, leverpastej-smörgåsarna och ett ägg. Nu skulle det bli premiär för skatingen; det hade jag sett fram emot. Jag upptäckte att jag försummat, inte alls tänkt på, att ta med de något längre stavarna som passar till skatingen; fick väl gå ändå då.

Årets första skating blev vinglig. Jag hade inte balansen på plats, antagligen på grund av att jag inte åkt rullskidor under försäsongen. Mn det var inget att göra något åt i det läget utan bara att köra på. Men det var jobbigt, mycket jobbigare än den klasiska stilen. Skidorna ville bara sticka åt sidorna och det var ingen rast och ingen ro, bara att jobba hela tiden. Jag hade tänkt mig åka lika långt på skate-skidorna, men den ambitionen blev jag tvungen att ge upp och skruva ner målsättningen till en mil, det vill säga fem varv. Det var nog så jobbigt och jag fick verkligen slita mig runt, jobba i de två uppforsbackarna och hänga i i nerförsluten. Jag blev helt utpumpad och tvingades till en rejäl paus inne i vallaboden. Åt lite och slumrade in en stund. Krafterna hade jag verkligen tämt under de fem varven. Nu skulle jag avsluta med en mil klassiskt och det var en lättnad. På något sätt är det lättare att med klassisk åkning reglera farten, att avväga mellan att å ena sidan hålla fart och å den andra inte köra slut på sig. Men jag kanske lär mig det även i skate-stilen? Just då kändes det i alal fall som ett självklart beslut att avstå den så kallade Skatevasan dagen efter Öppet Spår. Kanske kunde det ha något med de lite för korta stavarna att göra att jag blev så slut. Jag hade väntat mig något helt annat och i början hade det känts som mycket lättare att blåsa på i skate-stil. Men ganska snart hade jag alltså kört slut på mig. Jag beslöt att nästa gång prova en annan uppläggning, för det borde ha varit tvärt om. Kanske har jag börjat för senmt med skating. Kanske måste man börja redan i ungdomen för att bevara smidighet och rytm? Jag var inte beredd att ge upp så lätt.

Genomköraren med en mil skating satte sina spår. Kroppen kändes helt slutkörd dagen efter så det var skönt med en träningsfri dag. Jag hade bestämt med Kalle och ”gamle kollegan” Lasse från den tidiga mobile internet-eran att träfafs för en lunch. Jag hade tipsat Kalle om honom för

eventuell anställning en gång på Kalles förra jobb. De hade funnit varandra, inte bara därför att båda är så kallade ”gnagare”, det vill säga AIK-fanatker. Nu skulle vi träffas ute i Nackastarnd för en gemensam jul-lunch, inte nödvändigtvis julbord. Kalle hade bokat på ”J”, restaurangen nere vid vattnet. Där höll jag till då och då under Ericsson-tiden, innan jag flyttade ut till Kista, där jag kom att bli kollega just med Lasse. Nu hade Lasse hamnat på WM-Data, som bytt namn till Logica, och hamnat i Nackastrand, faktiskt i samma hus som jag jobbat ett antal år tidigare. Kalle hade ett arbetsrum i ett intilliggande kontorshotell. Det blev som det brukar vid den här typen av luncher en trevlig sammankomst med en mängd samtalsämnen.

Kalle och jag hastade tillbaka till hans kontor när han kommit på att han hade ett möte inbokat direkt efter lunchen. Jag hängde med och vi träffade en fondförvaltare med ett osedvanligt gott ”track record”. Vi behövde inte många minuter för att förstå att den här fondförvaltaren inte bara lovade, utan han verkligen levererade, i vilket fall som helst hade han i det förgångna lyckats skapa vinster under både uppgång och nedgång på aktiemarknaden. Strategin var kristallklar och konsekvent tillämpad.

Precis som de två skiddagarna var det här en dag som jag kunde disponera helt och fullt, det vill säga det var kort och gott min dag. Jag var inne i en period när jag skulle vänja mig vid att det äntligen blivit dags för det. Nu gällde det bara att låta det bli så, att se till att det verkligen blev den dag jag själv ville, fullständigt fri från begränsningar och måsten definierade av andra eller annat. Så nästa anhalt blev Täby. Jag hälsade på Smartinfo. Hade en stunds diskussion med Sten, ännu en ”gammal kollega” från Ericsson-tiden, de allra första två åren, och hans partner Erik. Sedan var det skönt att komma hem tidigt. Jag tänkte på alla som först jobbar långa dagar och sedan sitter i långsamma trafikköer för att komma hem sent. Det gäller att inse sitt privilegium. Det skrev ”COAX”, som nu är inne på andra veckan som avtalspensionär. Han hade först svårt att vänja sig och visste inte riktigt hur han skulle förhålla sig. Men jag vet nu.

Efter ett par dagar hemma hos mamma, med läkarbesök och diverse ärenden, körde jag i sen fredagskväll, dagen före Lucia, hemåt, hela vägen i strilande regn. Mamma och jag hade hunnit med en hel del ärenden och aktiviteter. Vi hade också ätit traditionsenligt ute i Aborravik. Den hälleflundra-filé som vi tog fram ur frysen, överbliven förra gången, kompletterade vi med ännu en fin bit och några hekto räkor från ”Feskarn”. Några sillinläggning.

Hemma packade jag den lilla väskan i sena kvällen och fick några timmars sömn innan klockan ringde och jag klev upp strax före 04.30. Nu var det dags för Libyen-resa igen, den sista för gott. Det hade jag trott ett par månader tidigare, men Hans-Josef hade bett mig förlänga min vistelse och så hade det blivit. För säkerhets skull hade jag ställt kontrollfrågan till Hans för att få bekräftat att vi pratade om november och december, endast. Han hade bekräftat det. Den här gången gick resan för första gången inte med Austrian utan med KLM, ”Royal Dutch Airlines” och med nästan en timme tidigare avgång. KLM tog mig via Amsterdam "hem" till Tripoli, där Ali mötte för att ta mig till campen. Det var en minst sagt spartansk servering på KLM. Under det första ”benet” serverades kaffe och ett par små bröd. Under det andra, mellan Amsterdam och Tripoli blev det bara en minimal sallad eftersom KLMs catering stängt och man blivit tvungen att ransonera utrymmet för att kunna ta med ”mat” också på tillbakavägen.

Luciadagen 23.18

Tiden gick, så också i libyen; det blev da'n före da'n före Dopparedagen; det blev returressa med KLM efter avfirande med personalen på Ericssons Libyen-kontor. Nu skulle frihetens klockor ringa på riktigt. Jag hade längtat efter det. Men det var tungt; den långa anspänningen släppte och den första frihetsdagen, dagen före julafton blev en dag med huvudvärk och sängliggande. Vilken

start, vilken upptakt på julen ! Men det blev jul i alla fall och det blev nyår. Vintern lyste grå och grön, ingen snö i sikte i Mellansverige. Så det fick bli Orsa Grönklitt med sträng kyla i fyra dagar istället. Där härjade vinterkräksjukan, men den passerade bemärkt för både Saras och min del. Vi härjade i spåren istället och slapp kräk-sjukan. Kanske trivs den inte i den svinkalla miljön ?

Januari ramlade iväg; det blev inte mycket till snö i våra uppländska trakter. Så det fick bli några turer till Högbo Bruk och deras ”Pay & Ski”. Jag började känna min frihet att kunna röra mig precis som jag själv vill, göra och satsa på det jag själv vill och väljer. Så det blev åka av. Sara var inte lika lugad och i början av februari bacvkade hon ur årets Öppet Spår. Vi hade precis varit uppe i Harsa i tre dagar och hårdkört för att sedan följa upp med kortare pass i Tierp där man nu fått ihop till ett spår. Sara orkade inte och hade ingen geist; så jag fick inrikta mig på att åka själv detta år. Men det fanns andra som tänkte fullfölja sina avsikter till Sälen och Mora. Åkes fru, som är kollega med Sara tänkte också dra sig ur; så jag kunde helt enkelt hänga på där. Sagt och gjort, boendet ordnat. Det gällde nu bara att hitta en startplats att överta; vanligtvis är det många som backar ur i sista stund och det finns en marknad på nätet. Bara att bevaka och vara på hugget.

Nu har milen rasat iväg till över sextio; jag har varit ambitiös och kört mina mil. Kilona har också rasat iväg. Hur skall det gå med fästet om jag väger för lätt ? Kroppen har inte varit riktigt lika på hugget som själen. Nu tar det längre och längre tid att få igång ”motorn”; i vanliga fall är det ett gott tecken, men det är inte samma schwung i åkningen som när jag just kört sådär 30-35 mil; då kände jag styrkas och den där kontrollen på fysiken som är så viktig att uppnå i tid och sedan vässa. Det har därför blivit några viloperioder, inte långa men i alla fall uppehåll i väntan på återhämtning. Nu skall det bli tre dagar i Eksjö. Idag söndag och imorgon måndag blir det ingen åkning, men antagligen på tisdag. Tänkte mig att prova på Lövhult; såg på nätet att man där fått iordning ett spår. I vanliga fall är Lövhult snösäkert, men i år är det mesta i sämre skick än vanligt, undantagandes Gfrönklitt och Harsa givetvis; där har det varit rena paradiset hela säsongen så här långt.

Konsultingen har kommit igång så smått med prospektering. Som vanligt är det långa ledtider; men jag tar mig inte an mer än jag känner för; det var ju meningen att jag skulle vara avtalspensionär. I det avseendet bör jag ju ”ta ut svängarna” lite, satsa på det jag försakat tidigare. Men jag trivs med att ta mig för saker av jobb-natur och då gör jag det. Försöker också få igång läsandet igen, liksom det här skrivandet. Just nu ligger Eyvind Jonsons ”Nu var det 1914” på nattduksbordet. Den är lättläst, men inte särskilt spännande. Så småningom skall jag bege mig till biblioteket för att fortsätta att förkovra mig inom den svenska skönlitteraturen; det kan vara dags nu efter alla år av facklitteratur och facktidsskrifter. Redan för ett par månader sedan införskaffade jag ett lånekort i Gottsundas bibliotek. Så har jag investerat i ett klippkort till simhallen; har bara utnyttjat ett enda klipp ännu. Här måste till skärpning. Bara att ta sig dit ! Det tar bara tio minuter. Och jag har tid att gå dit vilken dag som helst. Vilken frihet och vilken lyx !

Så hade det blivit februari; milen hade rasat iväg till hela 81. Med en tur Sälen-Mora sista veckan i februari skulle de 90 kilometerna addera till totalt 90 mil; året före hade jag missat målet på 7 timmar med futtiga 2 sekunder. Jag behövde klippa tre ynka sekunder för att komma under de sju timmarna. Det skulle fordras att lyckas med ett antal parametrar. Den fysiska träningen skulle vara grunden; några rktiga långkörare bort mot smärtgränsen skulle ge en uppfattning och känsla för hur jag skulle kunna flytta gränsen. Tydliga mål och att kämpa förbi dem skulle ge den psykiska uthållighet som jag visste krävdes sedan tidigare lopp. Därför var det viktigt att mala på även när trötthet, dåligt glid eller fäste gjorde att det kändes outhärdligt. En tredje förutsättning var perfekta förberedelser. Däri ingick till exempel att sova tillräckligt före kraftprovet. Det blev nu inte så mycket med den saken eftersom jag hade börjat vakna tidigare och tidigare på

morgnarna. Nyckeln var att komma i säng tidigare. En annan förberedelsefaktor var kolhydratuppladdningen de sista dagarna. Det hade jag övat på fem gånger och visste väl hur det skulle gå till. Massor av spaghetti de sista tre dagarna, komplettart med att äta en mängd pannkakor under resan till Mora var det vanliga upplägget. Precis som milen rasat iväg till 81, hade jag nu lyckats få upp vikten till samma siffror. Ett tag hade jag varit nere på 78½. Det var resultatet av spåknigen i spåren. Jag hade nästan blivit orolig att jag skulle få problem med att orka trycka ner spannet för att få fäste. De nya skidorna var styvare i spannet än de gamla och var gentligen avspassade för 82-83 kilo. Jag hoppades kunna lägga på mig ett par kilo med pasta-uppladdningen. Hade också varit hos Team Sportia och bunrat Vitargo energigel och energikakor. Killen jag träffade sysslade med Thai-boxning och gav mig rådet att fylla på ordentligt med vatten i förväg.

Spaghetti-köret började torsdag kväll och Vitargo sportdrycken åkte i under fredag till söndag. Kroppen skulle förberedas för att kunna fungera under sju hårda timmar, eventuellt längre om det skulle bli besvärligt. Man kunde aldrig veta i förväg vad som väntade, bara förbereda kroppen väl. Detsamma gäller givetvis utrustningen. Vallningen tog nästan hela lördagen. Att ha skidorna i bästa skick är naturligtvis A och O. Kollade utrustningen och plockade fram de pålitliga kläderna. Det var den gamla rutinerade klädseln som gällde. Inga chansningar med annat än det som använts vid de tidigare lyckade loppen. Jacka och byxor av modell Dählie hade suttit på under det lopp som barkat iväg över 8½ timme; det var nu inte bara klädernas fel; vädret hade varit vidrigt.

När man har gjort allt man kan med det som går att påverka, är det bara att hoppas att de yttre, opåverkbara, faktorerna faller på plats. Först och främst är det vädret som inte får ställa till det. Snöfall, temperatur och vind måste alla vara gynnsamma. Dessa går inte att påverka utan där måste man ha tur, bara hoppas att ingen av faktorerna sätter käppar i hjulen och ger ogynnsamma förhållanden. Den norska väder-sajten ”yr.no” hade visat sig pålitlig med prognoser som slog in. Några dagar i förväg såg det ut att bli gynnsamt med mellan fem minusgrader vid start och två nere i Mora. Det skulle ge enkel vallning, bra fäste och tillräckligt bra glid för att vara optimalt. Hela den klassiska skidåkningen är ett balanserande mellan bra fäste och bra glid. För mycket av det ena straffar det andra. Vilket som är värst beror på hur loppet gestaltar sig och på hur vädret till slut bestämmer föret. Jag lämnade det avgörande valet om fästvallan till kvällen före i vallningsboden.

Nu var alla förberedelser avklarade, alla milen körda och nästan all spaghetti äten och all Vitargo drucken. Resan till Mora tillsammans med Rickard hade gått lugnt, nummerlapp och annat var uthämtat i tältet. Bussbiljetten till Sälen låg i fickan på tävlingsjackan tillsammans med en sedel till korven efter målgång. Kläderna var framlagda i den ordning de skulle tas på. Nummerlappen hade fått sin märkning med närmast anhörig och skidorna var märkta. Kompisarna i stugan i Moraparken hade redan ätit sin sista måltid när vi gick till vallningsboden mot kvällen. Jag sparade mina sista spaghetti-portioner till senare. I vallningsboden var det ett väldigt diskuterande om glidvallningen. Fästvalla-zonen diskuterades liksom hur många lager och vilken slags fästvalla som skulle komma att vara bäst. Här kunde vi bara gissa, för vädret under dagen hade varit hemskt för dem som valt att köra på söndagen. Agneta hade kämpat in på strax under nio timmar, hon som normalt körde ner mot sju. Det såg också ut att komma snö under vårt lopp på måndagen. Men temperaturen stod sig. Hur skulle man nu göra? Snöfall skulle ställa höga krav på bra fäste; det fick dock inte bli för tjockt lager och inte för långt, för då skulle det ta emot och försämra glidet. Ett prekärt och vanskligt läge var det. Jag valde att inte bygga så tjockt som jag vanligtvis gjorde för att få vallningen att hålla. Det var naturligtvis en chansning som skulle kunna komma att straffa mig under senare delar av loppet. Dessutom gällde det ju att ha bra fäste

under de första kilometrarna uppför, halvvägs till Smågan. Jag resonerade efter linjen att det alltid går att lägga på mer, men har det blivit för mycket är det närmast kört.

Den sista natten blev det inte mycket sovet; det visade sig på morgonen att klockan i min telefon gick före, så det blev rundligt med tid för frukost, påklädning och toa-besök. Men alla var samlade och vi tågade iväg mot centrala Mora strax efter halv fem; det här var den vanliga rutinen. Skidfodralet hängde på axeln, den röda påsen med ståltråd låg i fickan, chipet satt på benet och den röda magväskan var packad med vallor, klots och energitillskotten. Det var tre power-gel, varav det ena från året före. Jag hade kapat upp två power-bar i lämpliga munsbitar och de låg i en burk med ett lock som var enkelt att ta av. Jag visste att det gällde att kunna äta på seunder för att inte stanna till och inte hindra andra åkare. Det måste också vara lättåtkomligt för att inte strula när trötthet och fumlighet skulle slå till efter fem-sex timmar. Allt måste fungera smidigt för att inte förarga och spilla onödig energi eller tid. I det psykologiska bagaget hade jag packat ner föresatser och mantra. Föresatserna var tålmod, koncentration och ihärdighet. Mantrat lød som vanligt ”slappna av, andas och sträck ut!”.

På bussen till Sälen åkte de sista två smörgåsarna in och Rickard delade med sig ett par munnar av sin saft. Väl framme, tidigare än vanligt, kom vi alla fyra ifrån varandra; men nu gällde det att ta vara på sig själv, ta tag i det egna loppet, lita på sig själv och använda det man hade i kropp och huvud på ett klokt sätt. Skidfodral och jacka åkte ner i den röda påsen, skidor och handskar på liksom den röda magväskan med färdkosten och reservvallan. Bara att ställa sig i kön och invänta starten. Det var alltid samma spänning i luften när säckarna kastades åt sidan och kön med de tre tusen åkarna formerades. Eftersom vi varit tidiga med en av de första bussarna kom vi alla in långt fram i startfältet. Det kunde vara en fördel att slippa ha så många att köra om. Det hade så smått börjat ljusna och jag hade fått på mig glasögonen. De behövdes inte för ljuset just då, men skulle vara sköna att ha mot det väntade snöfallet och mot fartvinden i backarna. Snöflingorna föll glest och sakta mot marken; gympa-ledaren hade hojtat färdigt och önskat oss lycka till liksom speakern innan kön fick börja röra på sig.

Iväg! Nu var det upp till en själv. Jag hade märkt att jag nog vallat i snålaste laget och var beredd på besvärligheter. Året innan hade jag haft perfekt fästvallat och kunnat köra redan i de första motluten. Nu var det sladdrigt på grund av snöfallet och jag fick ta till armarna under de första kilometrarna upp mot det första krönet där det skulle bli skidåkning. Eftersom det hade snöat var det endast ett fåtal spår som hade gått att åka i över det första fältet; därför hade det varit kö redan där och den var som vanligt i uppförsbackarna. Det var gåsmarsch de första kilometrarna. Förr om åren hade jag marscherat i bekväm takt och med bra fäste, speciellt året före då jag kunnat diagonala uppför och därmed avancera. Men nu var det annorlunda. Den snålt tilltagna fästvallan gav mycket sämre fäste än vanligt och spåren var lite sladdriga så det blev mycket saxande den första halvmilen. Men äntligen uppe vid krönet märkte jag att glidet var perfekt. Jag gled bättre än de flesta och kunde slappna av fysiskt, men måste ändå vara på min vakt för att undvika att köra in i någon av de framförvarande med sämre glid. Som vanligt då det snöat var det bara ett eller två spår som det gled bra i. I de andra gick det trögt, vilket gjorde att det bildades köer i de snabba spåren. Det skulle kosta på att passera genom att gå ut i något av de andra, långsammare spåren. Jag höll mig till min föresats att inte förivra mig utan tålmodigt vänta på rätt tillfälle för att spara krafter till de delar av loppet där jag visste att det gällde att ha något att sätta in. Väl i Smågan passade jag på att dricka snabbt för att komma ifrån så många som möjligt. Ute på de vidsträckta myrarna var det fortfarande lite köer, men jag bidade min tid genom att bara staka och glida. Det här var perfekt, näst intill vilsamt. Jag passerade massor av åka utan ansträngning medan dessa ihärdigt stakade, med eller utan fränskjut eller rent av diagonalade. Jag kunde bara stå där och peta eller under perioder trycka på för att dra förbi dem. Jag märkte att jag passerade tåg efter tåg och kom ifatt nya.

Väl i Mångsbodarna blev det dags för ny snabb vätskepåfyllning. Taktiken var nu att ladda med buljong, vilken inte finns förrän på den stationen. I Smågan bjuds bara vatten och sportdryck. Från Mångsbodarna bär det utför i hög fart och jag började nu få igång motorn. Det bar iväg lätt över den tredje milen. När man som bäst njutit av de långa utförskörningarna, utepå ett kort flackt parti, möter sedan Risbergsbackarna. Just där körde jag ifatt Åke. Vi hejade kort och stakade på. Jag kände att mitt fäste nu skulle utsättas för den riktiga prövningen. Redan första året hade jag funnit för gott att valla på just här. Jag visste erfarenhetsgrundat att så fort det kändes det minsta släpp i det här partiet, så var det klokast att ta den tid det tar att valla på fäste. Föregående år hade det inte behövts utan jag hade diagonaalt uppför och passerat massor av åkare som kämpat med bakhala skidor eller släpp och därigenom ödslat energi. Ett par år tidigare hade jag fått Swix VR45 av en annan åkare; det hade visat sig perfekt; därför tog jag nu snabbt av skidorna och fick fram just den vallan. Det var just den jag toppat fästzonen med, men zonen var för kort. Därför åkte det nu snabbt på mer av samma sort men lite längre fram för att ge nödvändigt fäste i Risbergsbackarna. Snabbt drog jag i mig en power-gel för att få energi. Efter att fumlat med snörningen i midjan fick jag dra ner lagren med byxor för att kissa i busken. Skidor och stavar kom snabbt på och jag gav mig i kast med Risbergsbackarna. Nu hade jag i alla fall fäste för att kunna lätt-diagonala uppför och förbi de stretande åkarna. Kom på att jag glömt att jämna ut vallan med klotsen, men nu fick det göra detsamma. Kunde inte börja om med det. Nu fick det gå med det jag hade under skidorna. Glidet var fortfarande utmärkt och jag kunde med lätthet ligga och staka i suget bakom ett ganska snabbt tåg.

Det rasade iväg mot Evertsberg. Rickard hade berättat att han haft 3.44 i Evertsberg när han kört på 6.51. Vi hade diskuterat att man behöver vara där på sämst 3.50 för att klara sju timmar. Klockan visade sju minuter i elva när jag skyndade mig iväg från Evertsberg; det var inte några fotografier där i år, vilket det hade brukat vara tidigare år. Nu räknade jag i huvudet. Måste ha startat mellan fem och tio över sju, vilket då betydde att jag använt cirka 3.48 och därför skulle ha chans på sju timmar som sluttid; körde in lite på sidan i den lätta utförslöpan och klämde i mig en påse power-gel innan jag kastade mig iväg, över vägen och bort över fältet. Sedan vidtog de långa utförskörningarna där jag föregående år kört in så mycket tid eftersom det då var isigt och hårt. Det gick ganska fort även detta år. Nu funderade jag över de så kallade Lundbäcks-backarna som jag snart skulle komma till. Det är ett par kilometers uppförskörning med en kraftig stigning alldeles i början. Skulle jag behöva stanna och valla på ytterligare en gång? Föregående år hade jag kunnat diagonala i bra fart uppför med det årets perfekta fäste. Nu var det sämre med den saken. Jag hade en stund på mig att fundera, för den långa stigningen kommer först längre bort mot Oxberg efter närmare sex mils körning. Jag hade nu stakat i minst 3½ mil och frågan var om jag skulle ta mig upp eller behöva valla på. Nackdelen med att valla på skulle vara att det fina glidet skulle kunna äventyras. Jag tänkte på Wassberg som sagt att ”smärtgränsen, den skiter jag i”. Jag beslöt mig för att tappert köra utan ny valla, ta den smäll det skulle vara att behöva gå på armarna länge uppför. Det skulle vara mycket stakande kvar de sista tre milen och för det behövdes kraft i armarna, men å andra sidan vore det fint med bra glid för att inte behöva diagonala med dåligt glid och ändock ett sämre fäste, vilket det alltid är på slutet. Ekvationen mynnade ut i att jag skippade vallningen. Kosta vad det kosta skulle av kämpande, men nu tusan skulle det kämpas !

De välkända och ökända Lundbäcks-backarna visade sig efter en stund ganska medgörliga även med mitt något svaga fäste. Alldeles i början fick jag saxa lite men med lite mixtrande med åkstilen, mer upprätt ställning och distinktare tryck med hjälp av joggning kunde jag försiktigt diagonala lätt uppför. Alldeles vid slutet av backarna, just vid den sista vänstersvängen, före sista knixen, tyckte jag mig känna igen Åke. Han hade kört vidare när jag stannade fört att valla på just före Risbergsbackarna, cirka två mil tidigare. Då hade jag också just kört ifatt honom. ”Det är

starkt, Kristian !” ropade han efter mig. Jag fick förnyade krafter och när jag såg skylten med 31 kände jag att ”nu tusan”. Så jag brände iväg med kraftiga stavgång och diagonalande innan jag övergick till effektiv stakning. Nu hade jag fått nya krafter med de 31 kilometrarna kvar. Det var just efter den sträckan jag fått den första schackningen, strax före Risbergsbackarna. Siffran 31 blev den mest signifikanta under hela ”resan”. Den första hade inneburit en schackning på botten av sänkan, den senare en nytändning på toppen av en långbacke. Mellan de två låg ytterligare knappa tre mil som jag just avverkat med bra fart. Nu skulle det bli åka av ! Det låg ytterligare några tuffa backar framför mig innan jag skulle nå Oxberg, men de kändes nu inte alls avskräckande. Under hela loppet hade jag lyckats få in en positiv känsla inför varje backe och stigning. ”Jag skall dit, upp till den där toppen” hade jag tänkt varje gång istället för att bäva inför ansträngningen det skulle innebära att köra sträckan dit upp. Det gav en behaglig upplevelse av den krävande sysselsättningen och stimulerade till fortsatt satsning. Backarna skulle bara avverkas. Nu kändes de inte ens jobbiga, bara att klara av, delar av helhetsuppgiften.

Strax före Oxberg är det några krävande backar mellan björkar. Där var det löst i spåret och tvunget att saxa. ”Skit i det” tänkte jag, ”skönt att växla om från stakning”, och upptäckte att jag småsprang uppför, efter sex mil och nära fem timmars körning. In förbi Oxberg gick som vanligt lätt i de böljande utförslöpana. Jag följde min slagplan och drack ordentligt med buljong. Blåbärssoppa slank också med, men sportdrycken började nu kännas vämjelig. Sträckan från Oxberg till Hökberg brukar vara en nyckelsträcka; där har man varit ute så länge att kroppen börjar slakna och eventuellt börjar energin bli på upphållningen; men inte idag. Jag hade inte svårt att kämpa på; visserligen var det jobbigt i uppförbackarna med det dåliga fästet, men jag lyckades bortse från det och gick hårt på armarna, vilka verkade tåla en hel del. Uppenbarligen hade stakningsträningen ute på Edenhof gjort sitt. Axlar och överarmar tog stryk, men energin, som jag inte vet varifrån jag fick, räckte till.

Nästa station med ”servering” var vid slalombacken i Gopshus; jag trodde mig dock vara framme i Hökberg, för huvudet hade visst inte riktigt hängt med den sista milen. I Gopshus var det som vanligt extra vätskestation. Jag trodde mig ha kommit till Hökberg; men när jag fick syn på skyltan 22 km, insåg jag att jag fortfarande hade en bit kvar dit på den här krävande delen av banan. Jag halkade ner några snäpp i mod och det kändes som att något glidigt ifrån mig. Jag hade redan intecknat att den där nyckelsträckan Oxberg-Hökberg varit avklarad. ”22” grinade mig i ansiktet. Mentalt hade jag redan varit inne på den näst sista milen. Nu var det som om luften började pysa ur. Men jag bet ihop. ”Hökberg är ju där framme” skrek det i huvudet. ”Och sedan är det bara till Eldris och sedan in till Mora, tätt med dryck, häng i” var tankarna som vibrerade skallen. Jag kämpade på. Det här är ett mentalt väldigt påfrestande avsnitt och nu kändes det plötsligt tungt. Här krävdes kämpatag ! Det var uppför även i terrängen. Fästet var inte det bästa, axlarna och armarna började kännas slitna. ”Slappna av, andas och sträck ut!” malde i huvudet. Jag fick anpassa åkstilen efter fäste och terräng. Det gick bättre än vanligt. Jag orkade jogga för att få fästet och sköt på med pendlande armar för att undvika att dra på mig mer mjölksyra i armarna. Det hade inte varit mycket ben-åkning så här långt och skulle inte bli det mot slutet heller. Jag kände terrängen. Alla svängar och knixar var numera bekanta när jag nu passerade för sjätte gången.

Eldris hägrade. Det är så skönt att komma till den där högersvängen och känna att det böjer av mot Mora. Bara nio kilometer kvar till målportalen. Jag tänkte på att Sara berättat att Mora-Nisse brukade stå där och titta på åkarna. Men jag har inte sett till honom en enda gång. För några år sedan var det några killar som stod där och delade ut choklad. Nu var det extra vattenstationer och jag tog en mugg på varje ställe. Munnen var torr efter allt flåsande upp och ner för knixarna mellan Hökberg och Eldris. Varje dubbelstakning hade medfört djup in- och utandning. Jag gick praktiskt taget för fullt. Jag hörde några killar prata om tiden och räknade på om jag skulle hinna

fram inom sju timmar. Jag låg ett tag i kön bakom dem; mitt glid var dock bättre och stavtagen kraftigare så jag satsade på omkörning i det långsammare och tyngre spåret. Det kostade på, men betalade sig, för jag gled ifrån dem och hann upp nästa klunga. Där var den där mannen som jag legat och kört efter några timmar tidigare då vi bildat klunga bakom en av veteranerna. Kände att jag hade mer att ge och frågade om han kunde tänka sig att kliva åt sidan så skulle jag dra åt honom. Han klev snällt undan; så nu var det jag som skulle hålla tempot. Det var sju kilometer kvar. Jag hade obegripligt med kraft i armarna och stakade på med bra fart; de, som jag skulle dra åt, tappade mark och jag gled iväg ensam. Jag var inne på sista halvtimmen och visste nu att chansen fanns att knäcka sju timmar. Men jag fick inte slå av på takten för då skulle den bara avta och avta. ”Häng i, häng i” skrek det i skallen. Vid tre kilometer kvar hörde jag ett par killar snacka. ”Klockan är 13.52; om vi rappar på hinner vi in under sju timmar” manade den piggare killen på den trötte kompis. Jag försökte tänka ut hur jag låg till; om jag startat fem över sju, hade jag nu 13 minuter på mig de knappa tre kilometrerna till mål. Hade ingen koll på vad jag behöver för tid per kilometer och var för mosig att kalkylera. Körde på istället. Jag ökade takten, försökte sträcka ut med kraftfull stakning med ett och annat fränskjut. Kom in i Moraparken, förbi husvagnarna och fram till kröken, där jag kvällen före sett Agneta komma stretande efter sitt heroiska lopp. Lyfte blicken mot bron som jag visste var bara ett par hundra meter bort; där hade jag tagit det lite för lugnt föregående år och kanske just där sumpat de där två sekunderna från sju timmar; det skulle inte ske i år ! Jag småsprang med saxning upp över krönet och drog på mot kurvan upp vid Zorn-muséet; visste inte om jag hade några krafter kvar, men nu fick det bära eller brista. När jag just rundat in på Vasagatan stod Agneta och Eric där och hejade och tog kort. Jag såg dem knappt och lade på allt jag hade och störtade in i mål.

Efter att ha stått och flåsat ut i målfällan hörde jag någon säga att klockan var en minut över två; jag förstod att jag klarat mina sju timmar, för jag hade startat senare än en minut över sju. ”Mission completed” kändes det som; nu började jag spana efter Åke, men han sysntes inte till; Rickard borde ha kommit in före mig, men han syntes inte heller till; Anita, då, nej hon dröjde. Jag köpte den obligatoriska korven för pengarna i jackfickan; det var som vanligt sportlovslediga flickor som expederade i korvståndet. Jag fick min bratwurst av en tjej som såg ut som Anja Pärsson med långa ljusa flätor. Jag hade inte ätit sedan klockan kvart över fyra, men kände ingen speciell hunger. Det hade uppenbarligen varit en perfekt kolhydratuppladdning för jag hade bara fått i mig några få powerbar-bitar och två powergel. Resten av energin hade kommit ur depåerna och de cirka 20 muggarna sportdryck, buljong och blåbärssoppa; så var det en handfull muggar med vatten som åkt i på slutet. Jag hämtade mitt diplom och fick bekräftelsen, 6.35:15 ! Jag kände mig nöjd. Allt hade klaffat. Inget hade strulat. Jag hade fattat rätt beslut om vallningen, disponerat krafterna och hållit ut. Förberedelserna hade betalats. Kroppen kändes stark. Jag hade inga skavsår och inte ont någonstans. Det var bara överarmar och saxlar som var lite stinna efter kanske sju mils stakande. Inte undra på. Jag är ju ingen arm-åkare utan har snarare styrkan i diagonaland. Men det hade det inte varit mycket av den här gången. Föregående år var det just det montona diagonaland med bra fäste som gett en ny bästa-tid. Nu hade jag tagit ett kliv framåt, uppåt. Det kändes som utveckling. Betinget var avklarat. Jag hade fått betalt för planeringen, träningen, förberedelserna, vallningen, allt. Ville nästan gråta; det var nästan för skönt för att vara sant !

Så kom tiden efter Loppet; kroppen kändes lika bra som före. För första gången åkte jag hem samma dag som Loppet gått. Och redan på tisdagen var det dags för en lätt runda på golfbanan i Edenhof; spåret går i väldigt lätt terräng, så det är lättåkt. Det blev tre lätta träningspass till samma vecka, innan det så småningom blev dags för två veckors vistelse i Mexico, närmare bestämt Yucatan i södra delen av landet. Det var en typisk charter-resa med inkvartering på ett typiskt hotell och med typiska utflykter.

Mexico är tequila,sombrero och caramba; men för oss blev det annorlunda. Målsättningen var att ha en sund semester – och det blev det. Med jetlag i kroppen vaknade vi ofta i gryningen och tog oss till stranden för jogg under sisådär en halvtimme. Det var ingen bestämd rutt, utan vi bara joggade eller lufsade en bit mot nordost och vände. Solen, som kom in nästan vinkelrätt mot stranden värmdes redan vid sju-tiden; men den var mildare än på dagen och klart uthärdlig. Senare på dagen skulle den ligga på mot den redan solbrända huden och närmast göra ont. Här är deet hög UV-faktor, hade guiden varnat. Och det märktes redan första dagen då jag fick alldeles för mycket sol i pannan, som svullnade upp under några dagar. Den stadiga brisen från havet gjorde att stekningen inte kändes. Det var en förförisk värme.

Efter morgon-joggen blev det skön dusch med efterföljande frukost; och den frukosten går upp emot det mesta av frukostar som jag någonsin upplevt, såväl på Jamaica som på norska högfjällshotell ! Visserligen fick vi inte mango precis varje dag, men jag kompenserade med papaya och ett tjockt lager med cocos. Tog även en rejäl skopa av cocosen till min youghurt. Ibland köpte vi mango i butiken och åt den till lunch tillsammans med bananer och ett härligt bröd med ost. Det var två sunda och härliga veckor.

Det var dags att åka till Harsa. Sara hade åkt iväg på sin sedvanliga fjällresa med tjejjerna; jag har ju i8nget som binder mig hemma, inga åtaganden. Så jag hörde mig för i harsa; jodå, det fanns plats i Harsagården; så kunde jag ju passa på att titta in i Nygård'n i rengsjö hos Anders och Burgitta; hon hade passat på att bryta armen. Det var just muntert och passade illa mitt i hetsen att leverera alla väskor som hon skulle tillverka för Växbo lin. Anders fick ställa upp och vara husmor. Birgitta hade halkat på en isfläck och slagit så hårt i marken att hon hade svårt att sitta och svårt att ligga. Stackare, hon var ganska ynkelig. Det var lite illa timing att bli sjukskriven just som hon skulle till att sluta sitt arbete för gott och hade bara två veckor kvar. Livet har sina sidor.

Temperaturen hade nu stigit till tvåsiffrigt. Det var strålände sol och mycket snö i Harsa. Jag började med att köra skate eftersom hälsenan fortfarande smärtade och det var libndrigast med skate. Snön var fast men lös just i ytan så det gick hyggligt att köra skating. Det är dock en tung bana. Så det var lite segt. En gång gick SM på den här banan. Gunde innehar alla rekorden med till exempel 1.29 på 30 km, Magadalena Wallin (Forsberg numera) har damernas rekord med 32.29 på 10 km. Det tog längre tid för mig. Hur faen orkar de köra fullt skaft uppför mördarbackarna ? Jag stannar och vilar då och då tills pulsen slutar banka. Men å andra sidan så har jag ju inte bråttom. Kör tre dagar här. Tar tre dagars helpension; ”pension somi avtals-pension” skulle man kunna säga.

På fredagen steg jag upp tidigt för att kunna köra medan det var fruset i spåret:

6.45	lite extra klister i trampet
6.55	ut i spåret
7.10	soluppgång över Myrslingan
7.35	solsken över Gluggtorget och myren
7.40	kanonfart från Gluggvallen
7.55	flög ut i djupsnön strax före vägövergången; gick alldeles för fort !
8.10	frukost i Harsagården

Jan-Åke hade rekommenderat att åka ut tidigt för att se på orre och tjäder som brukar spela ute på myrarna; men jag såg bara till spillningen; antagligen hade de redan parat ihop sig och höll till i buskarna. Det var +5 när jag passerade termometern som nu har flyttats 50m tidigare i spåret så att den hamnar i skugga.

Det första passet blev alltså 15 km klassiskt. Sedan blev det en härlig frukost i Harsagården; aptiten var god och jag lassade in smörgås med såväl ost+skinka som med leverpastej+gurka; som vanligt blev det några rejäla koppar kaffe och, för ovanlighetens skull ett glas juice; det gäller att dricka ordentligt, det har jag lärt mig vid det här laget. Kompletterade också med youhurt och ett par ägg med kaviar och ansjovis. Med magen full av mat unnade jag mig en stunds vila kombinerad med lite börsaffärer. Det har varit lätt att hålla koll, eftersom det finns ett sladdlöst nät i huset. Jan-Åke gav mig inloggningskoden igår när jag frågade efter att ha upptäckt att det fanns ett nät.

Efter frukostvilan blev det 10 km skate i SM-spåret där Gunde har rekordet. Som vanligt var det tufft. Banans sträckning är jobbig med långa uppförskörningar; dessutom hade föret hunnit bli segt eftersom snön på sina håll redan var lös. Dagsmejan kommer tidigt.

Jag var i fin form efter skate-rundan och passade på att kolla av börsläget före lunchen; idag var det köttbullar med lingon och gräddsås och jag kunde lassa in ordentligt. Det fordrade en rejäl vila på cirka 1½ timme; jag får ju annars ont i magen. Så här dags hade jag hunnit bli rejält sömnig och slumrade en stund på sängen innan jag väcktes av Mats per telefon. Vi gjorde några affärer och sedan bar det av ut igen.

Pass nr. 3 blev 17 km lätt klassisk åkning. Hade egentligen tänkt åka Blacksås-spåret men hamnade på lätta 7½ istället; det gjorde inget för spåret var alldeles utmärkt. Körde därför två varv och stack emellan med Silversvängen. När jag kom in kändes det som att lunchen ännu inte var konsumerad av kroppen och jag kände mig långt ifrån hungrig. Så jag passade på att vila en stund efter duschen för att hinna bli åtminstone lite sugen på mat. Jag passade på att prata lite med kocken och harangerade honom för den goda rödingen kvällen före.

Till min förvåning fanns det gott om aptit när jag väl tog mig an middagen i form av helstekt kotletrad med äppelmos och tjock sås det blev två rejäla portioner och jag unnade mig ett glas rödvin därtill. ”Det är ju i alla fall lördag”, tänkte jag. Så småningom dök frestelsen upp att ta ytterligare ett varv skate 10 km, men det stupade på att jag i så fall måste duscha ytterligare en gång idag; det är jobbigt att vara skidåkare, ingen dans på snöflingor ! Skatespåret är belyst och jag ser det från mitt fönster här i Harsa-gården. Men jag påminner mig (vi lär för livet och inte för skolan !) vad min svensklärarinna sa 1961: ”Nur in der Begrenzung zeigt sich der Meister” (Göthe). Så det blir tidigt sänggående med Golftidningen och Veckans Affärer. Det är hektiskt att vara pensionär !

Lördag är en ledig dag för de flesta som arbetar; men jag är ju helledig, så för mig är det ingen skillnad på dagar; behöver inte tänka på att stiga upp därför att jag måste; därför känns det som en frihet att stiga upp när som helst, tidigt eller sent. Denna lördag skall det bli strålande sol har metrologerna förutspått. Anders och jag hade avtalat att han skall

komma upp till Harsa och åka med mig på lördagen. Jag vaknar redan halv sex och har svårt att somna om. Kliver upp redan 6.25 med målsättning att komma ut tidigt för att få se och höra tjäder och orre. Solen har ännu inte trängt igenom molnslöjorna; natten har inte varit så kall utan det är halvfast i spåret bara. Jag tar SM-spåret och skate; på sina håll har snön blivit så lucker att stavarna sjunker igenom och det är svårt att trycka på för att få fart. På vissa delar är det dock fruset och där går det undan, så fort att jag måste kasta mig omkull när det rasar iväg utför. När jag stannar i en uppförbacke hör jag bara mitt eget bultande hjärta till en början, meen sedan hörs orren på avstånd.

Ute ur skogen stannar jag och lyssnar efter fåglarna; hör orren gurgla på avstånd; här ute på en fälla hörs ljuden mycket tydligare. På långt håll kan jag se en orre sitta och underhålla. Han verkar inte störas av skrapandet från mina skidor. Nu är det fortfarande lite skare uppe på den i övrigt lite luckra snön, som börjat sjunka ihop därunder. Det gör att stavarna svarar dåligt i uppförsluten då jag kör på tvåans växel och försöker trycka på; det är låtatre på ettan, för då använder man benmen mer och stöder bara med stavarna.

I Harsagården har gästerna vaknat till liv och sitter vid frukost när jag kommer in efter en timme. Det är mest människor i min ålder, men också ett gäng sjuksköterskor vid bordet intill; det hörs på deras konversation som cirklar kring jobb, sjukdomar och patienter. Ett annat gäng kommer från hemtjänst eller socialen; de pratar om dem som det är synd om och som de vårdar. Harsa-frukosten är riktig husmanskost; det finns till och med klibbig gröt, som jag dock uindviker; jag håller mig till min standard med youhurt, kaffe och mackor; lassar in ordentligt, för

Efter frukosten vilar jag en stund och läser lite; solen tittar fram och jag bereder mig på en långtur. Det blir antingen Blacksås eller myrarna. Båda är nog soliga; lägger på lite extra klister för att klara av backarna. Tar det lugnt innan jag ger mig ut igen. Väljer myrarna och åker lätt uppför långbacken; det är soligt och skönt på myrslingan, så jag tar tre varv där innan det är dags att störta ner från Gluggvallen; den här morgonen har det ännu inte blivit dagsmeja, så det går undan; jag klarar nätt och jämnt svängen nere vid den första bäcken. Sedan är det kanonfart utför hela långa backen ner mot tre kilometer kvar.

Uppe på Myrslingan hade Anders ringt; han var på väg mot Harsa och hade något mer än halvtimmen kvar att köra. Han ringde igen just som jag var på ingång till Harsagården. Efter preparering av hans skidor i vallningsboden tog vi oss an den lätta ”sju-halvan”. Det var verkligen en kanondag med strålande sol. Den efterföljande lunchen avslutade vi med fika på verandan innan det blev ett nytt varv runt sjön. Anders åkte före mig till Rengsjö. Vi hade avtalat att jag skulle komma ner till Nygår'n och bo över där för att eventuellt träffa en av hans bekanta för att prata affärer. Anders hade berättat om en man som hade en intressant affärsverksamhet inom mobilt och dessutom med koppling till Libyen. Anders visste inte så värst mycket om företaget, men hade nämnt mig och min bakgrund på ricsson och Libyen varvid ett intresse hade uppstått. Jag ringde upp och avtalade möte med denne, Jan-Olof, till söndag förmiddag inne i Bollnäs. Men först bar det av till Rengsjö efter utcheckning från Harsagården. Det kändes nästan synd att åka iväg när det vaar så strålande väder, men det var ändå kul att komma till Nygår'n. Vi skulle ju se på

Robinson tillsammans. Jag lovade fixa med mig middagsmat till kvällen. Det blev en rejäl oxfilé från Ica i Bollnäs; middagen gjorde Anders eftersom Birgitta var justerad; hade brutit ena armen ungefär vid handleden. Den armen var obrukbar för tillfället och skulle komma att så förbli fram till den dag då hon skulle sluta för gott som anställd på sjukhuset i Bollnäs. Hon hade redan sagt upp sig och avtalat om sista dag. Nu skulle hon inte ens kunna arbeta den sista månaden av sitt långa arbetsliv.

Det blev lördagskväll, Robinson framför TVn och efterföljande dryckjöm. Jag sov som vanligt i Anders' kontor. Klockan var på ringning, för jag hade ju ett affärsmöte på söndagens förmiddag. Det här var första gången jag träffade "jolo", Jan-Olof; vi hade avtalat att träffas framför järnvägsstationen inne i Bollnäs, där det skulle varar lämpligt att parkera. Det är inte så stort i Bollnäs att man precis har svårigheter att hitta. Och Jan-Olof var inte svårt att identifiera när han kom emot mig, en man i övre medelåldern, faktiskt ålderspensionär redan detta år. Trots detta var han alltså fortfarande aktiv i två jobb. Dels drev han Electronic Guard Center, det företag vi nu skulle träffas för att tala om, dels jobbade han, precis som Anders, som lärare i ekonomi på Torsbergsgymnasiet. Detta jobb hade kommit till som en ren sinkadus. Jan-Olof och Anders hade blivit bekanta inom Odd Fellow i Bollnäs. En morgon hade de stött ihop på parkeringen, var och en på väg till sitt jobb. Anders hade beklagat sig över att ha mist en kollega i en motorcykelolycka, varvid Jan-Olof erbjöd sig att hoppa in och fylla lärarplatsen. Så hade de blivit kollegor i skolan och pratat om vad de båda hade för sig utanför läraryrket, Anders som revisor och Jan-Olof som företagare i ett start-up-företag, EGC, det vill säga Electronic Guard Center, som jag nu fick en introduktion till.

Vi hade tänkt oss att träfafs under någon timma, men blev sittande i tre; det visade sig intressantare än någon av oss föreställt sig. Jag förstod ganska väl både företagets inriktning och de produkter, men framförallt tjänster, som EGC tagit fram och redan etablerat med några kunder i södra Norrland. Jan-Olof förstod att jag hade lätt att sätta mig in i verksamheten. När vi så småningom skildes åt avtalade vi att tänka lite på vardera hållet och sedan talas vid igen. Jag ringde honom redan i början på veckan och stämde av; jodå, han var lika intresserad som jag av någon form av samarbete eller samverkan. Jag erbjöd mig till exempel att hjälpa till med marknadsbearbetningen i Mälardalen. Jan-Olof skulle nu diskutera med sin styrelse och sedan återkomma. Detta ledde sedan till en ny resa till Bollnäs ett par veckor senare för att träffa styrelsen och representanter för de största ägarna. Detta skedde i Alfta Business Center, det gamla så kallade ÖSA center, i vilket man en gång i tiden tillverkat skogsmaskiner i stor skala. Men vid de förra industriella lågkonjunkturen och i takt med den så kallade strukturomvandlingen, hade tillverkningen flyttats och en helt ny flora av företag flyttat in. Ett telekomföretag var en av de första hyresgästerna. Med detta kom Karl-Erik, som tidiagre jobbat inom ÖSA. Han var nu VD för telekomföretaget, ordförande i EGC och hade dessutom, visade det sig, jobbat med kompis Leif på Indevo-tiden. Träffade också över en kopp kaffe ordföranden i ett av EGC's ägarföretag. Det var bra stämning och ömsesidigt intresse för samverkan framöver. Vi avslutade med lunch i källarlokalen, vilken i sitt utseende påminde om forntida industri-verksamhet. Man hade haft slutmontering där enligt Karl-Erik. Med på resan upp till Alfta var också Olle Gladh, som

är chefskonstruktör och en av aktägarna i EGC. Vi avslutade på EGC's kontor i Bollnäs innan jag anträdde hemresan mot Uppsala.

Efter Bollnäs-besöket blev det en väntans tid. Vi skulle ju få besked senast i midsommarveckan, men inget kom. Jag höre av Anders att Jan-Olof åkt till Medelhavet på semester. Jag var så nyfiken att jag ringde honom strax efter Midsommar; fick veta att det hängt upp sig i tid för Almi Invest och beskedet skulle komma en vecka senare. Hur skulle man nu tolka det? Jan-Olof berättade att investeraren hade varit runt och frågat ett par återförsäljare, av vilka den ene gett ett inte alltför bra intryck. Det hade Jan-Olof hört. Nu skulle Karl-Erik, styrelseordföranden, och en annan av huvudägarna sköta kontakterna medan Jan-Olof var borta. Bara att vänt alltså. I och för sig kunde jag kontakta Karl-Erik för att höra efter, men bedömde situationen att det för min del var bättre att avvakta Jan-Olofs hemskomst. Tids nog skulle jag få veta. Det var bara att lägga band på sig och hantera nyfikenheten med tålmod.

Det här var en händelserik vecka, för efter mellanlandning hemma åkte jag direkt till Eksjö för att hämta hem mamma från lasarettet och den sjukhusvistelse hon tvingats till veckan innan. Nu hann jag också med en tur till Sjöarp för att titta till ägorna. Så här i senapril har det ännu inte hunnit bli så grönt, utan jag ägnade mig lite åt bryggan och gick runt lite bara innan jag for vidare. Mamma var lite tagen eftersjukhus-vistelsen så jag stannade ett par dagar och pysslade om henne. Det blev lite förvirrat med vistelsen där, hemkomsten och det som hade föregått "utflykten". Hon uppskattade att komma hem till sitt eget, för det hade varit svårt att acceptera miljön på lasarettet, att inte ha egna kläder och att behöva ligga där sysslolös. Vi handlade blommor och planterade i lådorna på balkongen. Det har blivit till en rutin, liksom att ta fram parasollet från källaren inför vår- och sommar-säsongen.

På hemmaplan började det nu bli dags för golf; jag bevistade ett upptaktsmöte med den nya klubbens seniorer, eller snarare veteraner. Upsala GK var mer eller mindre mitt i en kris, precis som näringsliv och bankväsende. Den var dock snarast självförvållad, eftersom den styrelse som just avgått, hade haft alltför djärva expansionsplaner; detta hade kommit att sammanfalla med det medlemsbortfall som drabbade klubben; så är det nästan alltid i lågkonjunkturen att medlemmarna flyr golfen då det är "dåliga tider", för att sedan ställa sig i kö då tiderna blivit ljusare. Leif och jag spelade några niohålsrundor med blandat resultat. Jag kunde känna att kapaciteten fanns inom mig, men stabiliteten var obefintlig; det gick verkligen upp och ner. Så jag kände ett behov att träna; tillbringade några timmar på övningsfältet och i en övningsbunker innan jag övergick till närspelsträning. Efter ett par gånger började slagen sitta igen. Jag spelade jämnt med Leif, dock utan hänsyn till hcp-kompensation. En annan gång gick jag ut med några helt obekanta andra klubb-medlemmar och spelade riktigt bra. Visserligen började jag vingligt med åtta i på det första hålet, par 4. Men sedan tog det sig och de sista sju hålen gick på två under par, tack vare två birdies och fem par. Resten av rundan, på de ny- och ombyggda hålen, gick stabilare och jag kom in ett under handicap. Det kändes lite som "blodad tand" och jag tyckte plötsligt att det var kul med golf igen.

Maj var en månad med ovanligt växlande väder, varför det blev lite tunnt med golfen; men jag hade som sagt fått sug efter golf igen. Nu var det mest trädgårdsarbete och jobb med EGC och jag hade inget som helst problem med att få dagarna att gå. Ett par besök i Eksjö hjälpte till. Mamma och jag åt lunch på golfklubben och jag avverkade ett par hinkar träningsbollar. Bilbesiktning och besök hos Smartinfo var andra jobb-liknande aktiviteter. Eftersom historien med trasset hos Ålandsbanken och deras internetsidor hade jag fått prospekterings-napp hos deras kundansvarige. Jag hade erbjudit mig att hjälpa till att få ordning på kundhanteringen så vi träffades och pratade om situationen och om vad som kunde göras. De hade flera projekt igång redan, men det var mycket avvaktande innan moderbolaget så småningom skulle ge direktiv. Så det blev till att avvakta till efter sommaren. Men då har jag ett möjligt projekt för hösten tänkte jag. Före vårt möte hade jag en lunch i styrelserummet med min mäklare sedan 20 år tillbaka, Mats. Vi har nog jobbat ihop i minst tjugo år, men träffats bara en handfull gånger. Det har varit i samband med något arrangemang som mäklarföretaget ordnat för sina kunder. Några gånger har det varit teater eller opera, seminarier eller idrottsgalan. Vi pratade om allt utom det vi brukar prata, aktier.

Nu var det strax ett år sedan jag lämnat Ericsson, men jag hade fortfarande många kontakter kvar, Gustav, Hans-Josef, Nicolas och Martin. Den senare driver sitt initiativ ”GolfGolf” och vi spelade en gång på Wäsby innan han fick en inbjudan till klubbens sponsorgolf den första juni. Det var nästan på dagen ett år sedan jag varit på avlämning/avtackning på Ericsson och sedan spelat Waxholm med Martin. Sponsor-golf är vanligen ett påkostat arrangemang. Den här vackra juni-dagen var inget undantag. Martin hade fått en inbjudan och tagit med mig som representant för GolfGolf. Jag hämtade upp honom som vanligt vid pendeln i Wäsby innan vi landade på Wäsby GK. Där väntade en rejäl frukost med hälsningspresentationer, instruktioner och kåseri över klubbarnas utveckling från hickory till ihopsättningsbara och justerbara drivers. Vi fick presenter i form av bollar och annat i ett paket samt lite vägledning av klubbens pro på övningsfältet.

Martin och jag hamnade i samma boll och tillsammans med klubbens kommunikationsansvarige ”PG”, vilket jag uttydde till Per Gunnar. Den fjärde i bollen var något yngre än vi och leverantör av utrustning och material till klubben. Det var ett trivsamt sällskap och en härlig runda i strålade väder, juni från dess allra bästa sida. PG var säkerheten själv och jag spelade nästan lika bra. Vi hade en inbördes fight som jag förlorade knappt. Martin blixtrade till när PG och jag slaknade något på den senare delen av banan. Det visade sig att både PG och Martin kom in på handicap med mig endast ett slag bakom. Detta gjorde att vi vann lagtävlingen överlägset och belönades med riktigt snygga tröjor. Det visade sig dessutom att Martin vann den individuella tävlingen med mig som tvåa. Han belönades med en driver av modernaste kaliber och design, ett riktigt monster. Jag fick en Odysseé-putter, rena drömvinsten den också. Att vi sedan avåt en underbar oxfilé-middag gjorde dagen till en hit. Innan jag släppte av Martin vid pendeln överenskom vi att fortsätta diskutera framtiden för GolfGolf.

Juni hade kommit, den första riktiga sommarmånaden. Och den började bra; Sara satte igång med att tvätta huset inför målningen och jag arbetade med gräsmattan och pysslade

med allt det där som hör till att ha hus. De första junidagarna var underbara. Årets BSSGT - golfsejournen med Finn, Håkan och Rolf – började i år på Omberg, en bana som jag spelat de senaste två åren, så den var känd. Som vanligt var det Håkan och jag som spelade bäst, även om det var svajigt spel. Efter spelet blev det middag och övernattnings; som vanligt fick snarkarna, Rolf och Finn bo tillsammans, medan Håkan och jag, ungtupparna i sällskapet, kamperade ihop. Så har det blivit med åren på grund av det ihärdiga snarkandet från ”40-talarna”. Vi fortsatte dagen efter, efter en rundlig frukost, till Kätilstorp utanför Jönköping och förmådde nätt och jämnt få i oss lunch innan det bar av igen. Nu var det jag som började spela bra, medan Rolf och Finn hade det kämpigt. Håkan råkade i problem några gånger och halkade efter. Han gillar inte Jönköpingsbanan, som han anser för trång och trixig. Annars är det han som vanligen håller sig i mitten och sällan råkar i problem. Sista dagen spelade vi Sands GK norr om Jönköping; det är en bana som är anlagd för att se ut som en links-bana och den liknar mycket ett månlandskap. Det vimlar av bunkrar, även på de ställen man inte förväntas besöka på sin väg från tee till green. Banan är trixig om man inte har sin precisa dag och straffar obönhörligt minsta misstag. Det höga gräset, de många bunkrarna och allt vatten är lömska score-förstörare.

Precis som dagen före var det jag som spelade bäst och var på handicap efter första halvan av Kätilstorpsbanan. Birdien på det åttonde hålet gav råg i ryggen. Den gjorde att jag ryckte i birdie-ligan. På det långa och svåra nionde lyckades jag ta mig så nära green på två slag att jag ganska säkert kunde sätta chippen nära hål och klara par med en distinkt putt med den nya Odysseé-puttern. Jag började känna säkerhet med den nu. Under rundan dök sedan upp flera birdie-chanser, men jag lyckades inte pillra dit bollen någon mer gång; annars fungerade den nya puttern, som jag nu tagit i bruk, alldeles utmärkt. Chipparna var däremot inte godkända, för så fort jag missade inspelet till green, blev det allt som oftast en bogey som resultat efter chippen. På det sista hålet hade jag en rejäl birdie-chans från cirka 8 meter. Bollen snurrade ur koppen, men jag var ensam på par på avslutningshållet. Trots en sämre andra halva blev jag klar vinnare även avslutningsdagen. Nu kändes det som att jag börjat få grepp om mitt spel. Nyckeln hade varit bra driving alla dagarna. Endast vid några få tillfällen missade jag fairway och var oftast längst från tee.

Efter Jönköping for jag hem till mamma igen; ville tillbringa lite mer tid med henne än att bara sova över mellan golfvännerna; nu hann jag med några ärenden i Eksjö också. Passade på att titta in på Ekboms, eller Optimera som det heter numera efter att företaget sålts till en större kedja. Handlade på Konsum i Eksjö så att mamman skulle vara försedd några dagar. På hemresan köre jag via Sjöarp för att jobba lite till på bryggan; jag hade beställt virke hos Ydre Bygg i Rydsnäs. Det blev lite tungt på lasthållaren med sex stycken balkar dimension 45x120, vilka var hela 5.40 meter långa; det visade sig att de räckte väl till den yttre delen av bryggan. Vattnet var inte så kallt utan jag kunde vada ut till det yttre fundamentet. Efter en hel del trixande kom balkarna på plats. Eftersom de var så tunna fick jag spika ihop dem parvis för att få stabilitet. Med tre stycken i bredd blev det stabilt och bra. Jag tog mig ett par timmar att spika på bräddor för att kunna känna att det blev bra och att jag åstadkommit något.

Hemma igen, nu i dåligt väder. Juni var i stort sett förfärligt ur sommarväder-synpunkt. Det hade varit molnigt med lite smådugg under golfturnén, men hemma var det bara regn och regn. Det gjorde nu inte så mycket för Sara skulle tvätta huset inför målningen och jag kunde passa på att göda gräsmattan. Det länge uppskjutna jobbet med komposten kom så äntligen igång. Jag ngrävde runt i den mycket vaarierade kvalitén jord eller nästan jord. Under de knappt två åren vi bott hade det tillkommit en hel del nytt vegetabiliskt avfall, men det var också en hel del pinnar och kvistar i blandningen, vilket gjorde att det tog sin tid att komma igenom. Med hjälp av befintligt virke, som jag hittade i den gamla boden, kunde jag utvidga komposten till den dubbla ytan och därigenom sortera upp de olika kvaliteterna jord. Det blev riktigt bra. Enda aber är väl att flädern står mitt i komposten. Det är bara att hoppas att den inte tar skada av det.

Jag var egentligen inte så golfsugen den här våren/försommaren heller; Leif och jag spelade några rundor och jag tog mig dessutom iväg själv en gång. Fick spela med trevliga medlemmar varje gång. Det var förstås blandad kompott, men på Wäsby hade det alltså väldigt bra tillsammans med Martin. Jag hade fått lite blodad tand av den rundan. Det fina spelet satt dock inte i så länge utan jag fick storstryk av Leif på Håmö; det berodde nu inte bara på mitt eget spel utan till största delen på hans formidabla spel – till en början; han var väl under handicap men tröttnade mot slutet, så att jag kunde hyfsa siffrorna.

Juni hade nu börjat stabilisera sig framemot midsommar. Det såg visserligen hotfullt ut inför den sedvanliga turen till Lars-Inge och Bibbi nere i Ytterby; för att tjäna lite tid, åkte vi redan dagen före Midsommarafton till Eksjö för att hälsa på hos och bo över hos mamma. Sara var ledig på torsdagen, den stora trafikdagen i Sverige; så för att undvika Stockholms-köerna tog vi oss via Enköping och Strängnäs söderut; det gav också möjligheten att stanna på fika vid Björndamen. Denna gång var det strilande regn nästan hela vägen ner till Tranås. Förra året hade det varit ljuvligt sommarväder vid uppehållet vid Björndammen. Vi fick sitta i uterummet med våra räkmaackor och njuta av växtligheten runtom. Året innan hade vi badat och vilat i skuggan under ekarna.

Jag ville visa Sara Braskebosjön och den iordningställda rastplatsen jag upptäckt på förra Sjöarpsresan. Vädret började nu hygga till sig och solen tittade fram. Lagom till att vi kom till Braskebosjön hade solen brutit igenom och himlen var till övervägande delen blå. Vi stannade en stund vid rastplatsen och njöt av stillheten och den trevligt iordningställda rastplatsen. Man hade gjort bänkar i naturträ och bord av stora stenblock, som skurits i skivor. I en låda hittade jag en Gästbok och skrev en sida meed uppskattande text.

Framme i Sjöarp var det riktigt härligt sommarväder; det var länge sedan Sara varit där; vi hjälptes åt att snickra på bryggan; Sara slog ur och rätade spikar från de bräder som tidigare ssuttit på stockarna; jag spikade fat tvärbrädor och hann lagom komma nästan ända fram till det yttre fundamentet. Nu hade jag med den nya konstruktionen fått en möjlighet att sträcka bryggan en bit til, men det kräver att jag lägger riktigt kraftiga balkar längst ut. Kände migg riktigt nöjd. Nu började vi bli ordentligt hungriga så vi åkte

hem till mamma; jag handlade på Konsum till en sen middag på kyckling med fruktsallad som tillbehör.

Midsommarafton var detta år just på min föde3lsedag – eller omvänt min födelsedag på Midsommarafton. Den senare ligger ju numera på fast veckodag, medan min födelsedag har ett fast datum, vilket då och då sammanfaller med den största av svenska helger. Vi var som vanligt bjudna till Lars-Inges sommarställe; detta år skulle det emellertid inte bli någon segling, för Lars-Inge hade bestämt sig för att inte lägga i sin segelbåt utan nöja sig med sin nyinköpta Buster motorbåt. Me den gjorde vi en tur på Midsommardagen till en av öarna i Tjusts skärgård, en ö där lotsarna en gång i tiden utgick för att lotsa fartygen in till Västervik. Dagen började i regn men så småningom bröt solen igenom molntäcket och det klarnade upp; det var gott om sjöfågel, allt från svanar till doppingar, ejder och skarv; de senare kallas på västkusten för ålkråkor. Istället för att grilla blev det ortodox fika på fiskebryggan nere vid båthuset på lotsön. Återfärden var ljuvlig med badande sol. Vädret hade slagit om rejält och visade sig nu frånj sin bästa sida.

Vid ankomsten till Ytterby, där Lars-Inge och Bibbi håller till om somrarna, började programmet som vanligt, så som det nu hade hunnit bli tradition. Nu var det redan fjärde gången Midsommar i Ytterby. Första gången var det år jag fyllde 60. Detta år var det Sara som hade fyllt 50 och Bibbi som senare skulle fylla 60. Föregående år var det FASTERUDDSVÄGEN, Lars-Inges väg, som hade anordnat själva festen på fotbollsplanen. Då hade vi fyra skött fiskdammen. Detta år var vi förskonade från engagemanget och kunde ta det lugnt under sill-lunchen. Bibbi gjorde sedan iordning jordgubbstårtan och vi andra plockade ihop de grejor som skulle med. Paraplyet var med men behövdes aldrig. Vi satt som vanligt på filt och avåt jordgubbstårtan, som vi sköljde ner med champagne; allt gick enligt traditionen. Nytt för året var att vi gick tipspromenaden, vilken vi alltid missat under tidigare år. Det var nu ganska svåra och kluriga frågor så vi hade inte så många svar utan fick gissa ganska friskt. Prisutdelningen skulle vara i ladan under kvällens dans; vi fann det ett listigt sätt att locka dit folket; själva åt vi middag hemma i stugan.

På Midsommardagen tog vi tag i den uppgift som väntat; den gällde att fälla flaggstången för att byta lina. Tillsammans fick vi ner den, men när den skulle resas igen var det en övermäktig uppgift. Förstärkning hämtades i grannstugan och tre raska karlar hjälpte till. Sara tryckte in bulten som fixerade flaggstången i dess fäste. Nu saknades bara flagga eller vimpel. Den gamla var utsliten och dög inte längre. Tyvärr hade macken redan stängt, så inköpet fick vänta till dagen efter. Men flaggstång och lina var nu på plats.

Midsommardagen avslutades på sedvanligt sätt med en promenad längs stranden och genom ekskogen för att titta på vikar, klippor och många vackra trädgårdar samt en hel del nybyggda hus i området. Vi gick den långa omvägen till ladan, där svaren på tipspromenadens frågor fanns uppsatta. Vi kunde konstatera att vi sannolikt inte hade placerat oss särskilt högt i prislistan. Det var nu en stilla midsommarkväll, precis så mitt i sommaren som man kan komma i almanackan, men förebådande en lång varm period. Väderprognosen hade vaarit helmörk, men hade delvis kommit på skam. I varje fall hade det åter bevisats att vädret ändrar sig snabbt i havsbandet.

Efter att åter ha sovit ut i gäststugan och ätit en rundlig frukost, var det dags för avskedd för denna gång. Lars-Inge skulle på kvällen iväg till sitt arbete. Sara och jag lyckades glömma ett par saker vilket Bibbi upptäckt ganska omgående. Lars-Inge ringde och sa att han skulle iväg och köpa vimpel så vi kunde stanna vid macken i Loftahammar så skulle han komma med våra grejer. Vi passade på att köpa glass och vimpel åt Lars-Inge som fyllde sina dunkar med bensin till Buster. Sedan åkte vi åt olika håll, vi mot Valdemarsvik, till Tora och Sven, svägerska och svåger till mig. Det hade också blivit lite av tradition. Efter en lättlunch i trädgården tog vi båten till Kråkmarö, en resa på cirka tjugo minuter över fjärdarna i Gryts skärgård. Det blev inspektion av byggnadsverket, huset som Sven byggt på i ganska många år nu. Köket är färdigt och flera av rummen. Allt är inrest i gammal stil. Köket har till och med en riktig gammal järnspis med vedlår tillsammans med den moderna inredningen med kyl och frys.

Kråkmarö var sommarfagert med frodig grönska den här den längsta av årets alla dagar. Det var nämligen 21 juni. Den kortaste natten på året sov vi i gäststugan uppe på berget efter en räkafton nere på klipporna. Vi konstaterade att "Lars-Inges elmätare" installerats på Kråkmarö och Lars-inge svarade i ett mail med statistik för mätarna på de omkringliggande öarna. Så gott som allavar igång, bara någon enstaka var avslagen. Tydligt hade inte alla öar befolkats för sommaren ännu. Men Anita och Åke var på plats i Snäckevarp. Anita är kollega till Sara och jag hade bott med dem i Mora då det begav sig i vintras. Åke hade åkt förbi mig då jag vallade på inför Risbergsbackarna, men jag hade i min tur köpt om och ifrån honom på toppen av Lundbäcks-backarna. Nu hade de semester och låg ute på Gubbholmen och badade. Våra båtar möttes när vi var på väg tillbaka till fastlandet från Kråkmarö. Vi körde ut till Snäckevarp för en eftermiddagsfika hos dem och gick runt i området för att bese landskapet med stugor utspridda i skogen. Naturligtvis frågade vi om elmätaren och inspekterade elskåpet nere vid vägen. Det var en konkurrent till Lars-Inge som installerat sina mätare där. Jag passade på att ta några foton för att skicka till Lars-Inge innan vi anträdde hemfärden.

Det var nu måndag och därför inte någon vidare trafik på vägarna. Sara hade påpassligt tagit ledigt och skulle ha sovmorgon dagen därpå; därför hade vi ingen brådska hemåt och kunde dessutom gå en liten trädgårdsrunda i den ljusa sommarnatten då vi kom hem sent. Gräset var långt och trädgården doftade sommar. Sara hade nu några jobbiga dagar framför sig, men huset var färdigtvättat, vädret torrt och soligt så det började bli upplagt för målning. Jag hade ett par bokningar, men bara av lättare natur.

Onsdagen bjöd golf med några Ericsson-kollegor. Två av dem jobbar i Kista; den tredje hade jag träffat i Libyen eftersom han är baserad i Egypten, Anders Jönsson. Nu hade han just fått barn och var i Sverige på semester. Med hcp 4 och ett stort inslag av instabilitet i sitt spel, vinglade han mellan några birdies och ett par tripplar. Vi andra hade också problem av och till så det blev mycket letande i ruffarna. Einar kom in i en dålig svit och slog alla utslag snett ut i skogen. Den andre Anders, Friberg, spelade också ojämnt; vi turades alltså om att slå snett och ha bollen potentiellt borta. Det blev därmed en utdragen runda som tog hela sex timmar; då hade vi i och för sig haft en rejäl paus halvvägs, med korv och öl.

Det blev en kort vecka med hemkomst sent på måndagen, börsaffärer på tisdagen och golf på onsdagen. Torsdag var det dags för "lunch i glada grabbars lag", det vill säga det blev grill i Kalles trädgård ute i Nacka. Jag hämtade upp Lars i Nackastrand och vi köpte jordgubbar på vägen. Kalle grillade korv och kött och så umgicks vi med några öl i bersån. Det blev mycket börs- och företagssnack innan jag skjutsade tillbaka Lars till jobbet på Logica; han hade mycket att komma ikapp med inför semestern; låg efter med både orderhantering och reseräkningar. Puh ! vilket tråkigt jobb tänkte jag, men mindes samtidigt hur det var i en svunnen tid. Det är först när man lämnat som man får perspektiv på vad man egentligen sysselsätter sig med och med tankar kring hur meningsfullt det eventuellt är, vem som blir lyckligare och om det över huvud taget är nödvändigt. För vem, för vilket syfte och med vilken betydelse i ett längre perspektiv, är väl relevanta frågeställningar ?

Jag åkte tillbaka till Kalle och pratade lite om våra abgägenheter och intressen innan han måste förbereda sina telefonkonferenser. Han börjar bli lite tveksam till huruvida han skall fortsätta med ecorun och i så fall hur. Jag hade gett honom lite material som kunde vara till hjälp, men det var det inte. Han har nu investerat såväl tid som pengar i något han inte är så säker på skall bära så som han trodde till att börja med. Vi har tidigare pratat en hel del om det utan att kunna hitta en klar handlingslinje.

På hemvägen fastnade jag som vanligt på Essingeleden; tänkte på Tom-^Åke som satt och åkte fram och tillbaka här i flera år; han spenderade en extra arbetsvecka per månad till och från arbetet i Kista innan jhan som jag fick avtalspension. Vi kan känna oss lyckligt lotatde; Vvad tjänar det till att sitta i bilkö för att ta sig till och från sin arbetsplats när man istället kan stanna i hemmet och ha mycket trevligare ? För någon vecka sedan fick jag ett mail från honom med en bild på hans nya "leksak"; han poserade stolt framför en Ferrari-röd traktor i ett potatisland i Skåne. Det är hans nya tillhåll; där höll han till under ledigheterna innan han slutade jobba för gott.

En annan kollega, JZ, fick också avtalspension, vid sextio års ålder; men han slutade med bitterhet och agg och skulle inte ens gå på avtackningen innan jag överrtalade honom att svälja stoltheten och ändra sig. Han hade ställt till det med både sin närmaste chef och dennes chef så att han inte hade någon som stödde honom eller ville ha honom kvar inom Ericsson någonstans; då är man, som det heter, rökt. JZ insåg inte detta utan argumenterade för sig själv om hur illa behandlad han blivit. Men det båtar föga; det är bara att ta skeden i vacker hand, le och se glad ut, hålla god min i elakt spel etc. Man tjänar ingenting på att bränna broar eller skepp eller att hysa agg mot dem som man anser behandlat en illa. Det insåg inte JZ. Jag rådde honom att gå dit på avtackningen, hålla god min i elakt spel, och han gjorde det.

Juni var en konstig månad ut vädersynpunkt, lite som 1981; då var det kallt de tre första veckorna och inget bra golfväder; samma nu, åtminstone fram till midsommar; men det gjorde inte så mycket; i själva verket var det ganska bra timing, för Sara skulle tvätta huset inför ommålningen. Hon var dock ganska orolig till att börja med. Det regnade ihållande medan hon tvättade och skrubgade, vilket var ganska praktiskt. Sedan kom plötsligt solen och värmen och torkade upp både hus och trädgård. Jag hade passat på att

göda gräsmattan som nu exploderade av allt regnandet. Och Sara kunde sätta igång med måleri-arbetet när det snabbt torkade upp. Hon målade, jag skötet handlande och hushåll. Hann även med att åka rullskidor, klippa gräs, rensa ogräs och pyssla i hemmet.

”Den som gjort en resa, har mycket att berätta”, sägs det. Min vecka bär syn för sägen. Och även en kortare utflykt kan ge många intryck. Nästan varje dag har jag cyklat till Konsum, eller Coop Nära, som lilla affären heter nere i Sunnersta. Till en början cyklade jag alltid raka vägen dit, det vill säga utför Långvägen; men vartefter jag började tröttna på det sökte jag nya stråk. Det började med att jag tog den längre men inte så branta Rålsvägen på returen; detta för att kunna trampa hela vägen uppför med de tunga varukassarna. Men så småningom, när jag mer regelbundet cyklade dit på förmiddagarna för att bunkra jordgubbar, genade jag via Jägarvägen, Dalbovägen och senare även ända bort till Askvägen, en liten men skön omväg. Kände mig som skolpojken på sommarlov, vilken cyklar iväg i sommargrönskan, njuter av att vara ledig och vinglar avsiktligt med cykeln i vida svängar.

Idag fanns det som vanligt färskta jordgubbar till kiloprisk på Coop. Jag tog vägen genom Orrparken och kom ut på Rålsvägen. Hade för en gångs skull med mig en lista, som Sara satt ihop. Mjölk, fil och yoghurt hade vi gott om, så det var främst fråga om komplettering med frukt, grönsaker, honung och annat färskt. På vägen hem tog jag som vanligt rundan bort mot Rålsvägen; där stod en bikini-klädd tonårstjej och skrapade det röda planket längs vägen, i det starka solgasset. Jag tog in Jägarvägen och fortsatte genom dungen av lövträd, främst hassel och al, upp på Dalbovägen; en äldre man satt på en pall och målade på sitt falu-röda staket. Han verkade upptagen och hejade inte. Längre fram stod en yngre husfru och skrubade insidan av ytterdörren; det var öppet rakt igenom huset kunde jag se. Hennes man, som kom bärande på ett stort glasfönster, hejade kort trots att vi var långt från bekanta. Det är trevlig stämning i Sunnersta, tänkte jag.

Jag vek av upp på Ripvägen. Framme vid den lilla stugan, som Sara och jag åkt förbi så många gånger, såg jag en krumbent gumma gå gången fram mot stugan. Jag hann reflektera över hennes klädsel innan hon hunnit mer än ett enda trappsteg på yttertrappan. Hon hade blå skjorts och röd t-shirt samt en liten mössa i rött, grönt och vitt, Italiens färger. Hon tog ett steg i taget och vilade för varje trappsteg innan hon kom till toppen och öppnade ytterdörren. Jag såg ut över den välansade trädgården. Hon måste haft hjälp med den stora gräsmattan, tänkte jag, kanske på samma sätt som Mamma haft hjälp av Gillis med trädgården på Surbrunnsgatan.

Jag korsade Rosenvägen och fortsatte Rapphönsvägen fram till Askvägen, där jag svängde höger och närmade mig ”trädgårdspedanten”; vi kallar honom så, för hans gräsmatta är så jämn och så tät att den ser närmast konstgjord ut. De få blommorna står prydliga i sina rabatter och berghällarna verkar nästan skrubbede och putsade. Idag var han ute och målade staketet. Jag har aldrig sett honom tidigare; idag var han iförd en heltäckande blå overall i hettan. Sara, som åker förbi oftare än jag, för att vattna hos Eric och Agneta, berättade att han dagen innan varit i färd med att tvätta staketet. Han är uppenbarligen noggrann, precis som Sara.

Deleted:

Senare på dagen tog jag bilen till centrum för att göra ärenden; det är då praktiskt att köra bilen till garaget i gallerian och få den tvättad både utvändigt och invändigt för 320 riksdaler; sagt och gjort. Visserligen skulle jag få hämta först efter 2½ timme, men jag hade flera ärenden så jag skulle inte ha några svårigheter att få tiden att gå. Jag flanerade in mot själva centrumkärnan; kom på att titta in i Filmstaden, för där finns praktiskt nog en öppen och gratis toalett. Annars är det inte så lätt att hitta någon; McDonalds kan vara ett alternativ, men jag kände inte för att ge mig in i hamburger-osen. Nästa anhalt var banken, där jag beställt kontanter. Numera vill bankerna inte

hantera kontanter och vissa kontor saknar helt kontanta medel och expedierar bara tjänster och papper. Vill man ha ut mer än femton tusen måste man dessutom, i alla fall på SEB, beställa tre bankdagar i förväg. Det hade jag gjort och nu behövde jag bara se till att vara där före klockan tre. Inget problem, men exakt klockan tre låstes ingången för att hindra nya kunder. En man med könummer hamnade utanför, men släpptes in. Det skulle inte ha skett om det var Systembolaget; där finns ett anslag om att man måste vara inne i lokalen vid stängningsdags. Men på SEB var det uppenbarligen inte riktigt lika strikt.

På gågatan vimlade det av sommarlediga, men till synes inga turister, hur jag nu skulle ha kunnat skilja på dem och vanliga i staden boende flanörer. Jag drog mig bort till Fyris Torg och mot Saluhallen för att besöka vaccinationsbyrån. Där kom jag snabbt in efter bara minuters väntan; jag var ute inom ytterligare två minuter. Läkaren pratade, signerade mitt kort och tog betalt medan sköterskan stack mig i armen. Läkaren beundrade att jag kom ihåg min VISA-kod; själv hade han inte lärt sig sin; då kommenterade jag att min mamma, som fyller nittiofyra till hösten kan både sin bankkortskod och koden till Coop-kortet. Han baxnade, men sedan var det dags för nästa offer och jag steg ut i sommarvärmen.

På St. Eriks torg finns sommartid en glass-kiosk. Jag köpte en strutglass och cappuccino, när kön hade slutat; före mig stod bara en medelålders spastiker, som köpte en glass. Jag slog mig ner under ett parasoll och surfade så gott det gick på mobilen; det var lite segt och det starka solljuset gjorde det besvärligt att avläsa aktiekurserna; jag noterade att oljan stigit kraftigt för att sedan droppa rejält, innan jag hunnit casha hem. Istället kompletteringsköpte jag lite SKF-aktier, som jag kände på mig skulle kunna återhämta sig de närmaste dagarna. Det var ändå två dagar kvar av börsveckan och verkstadsaktierna hade ännu inte fått någon fart, trots att det nu skulle vara dags för dem efter råvaru-racet. Så trodde Petter och en del andra spekulanter.

Efter glasspausen med cappuccino var det dags att gå svängen förbi Filmstaden igen; tack och lov för deras öppna toaletter ! Kom på att jag nog skulle passa på att köpa den där orienteringskartan på Apoteket; jag kom ihåg att jag sett ett apotek, Kronan, på Svartbäcksgatan. Det var just den jag skulle gå för att hämta bilen. Jodå, de hade kartan över Nästen, för 70 kronor. Betalade med familjue-ICA-kortet och gick – utan kartan skulle det visa sig när jag kom hem. Men ett samtal via den centrala växeln hos Apoteket kom jag till Kronan; jodå, noggranna som man är hade man antecknat att man hittat min karta på disken. Huvudet under armen kan man tycka, men det händer de flesta någon gång. På Svartbäcksgatan, som är gågata, är det alltid livlig kommers. En man satt och spelade gitarr, en annan keyboard, den senare med tårna från sin rullstol. Jordgubbarna kostade bara 19:90 på ett ställe, 20:- på ett annat. Vad är skillnaden i dessa tider utan vare sig tio-öringar eller tjugofem-öringar ? Köpte två liter, vilka jag i alla fall fick med mig hem. Kartbladen fick jag cykla dit och hämta dagen därpå. Det visade sig där hemma att vi redan hade en liter jordgubbar i kylskåpet. Men i dessa dagar är det bara att frossa så länge de finns. Säsongen brukar vara kort, så det är bara att passa på medan jordgubbar bjuds. Sedan får vi hålla tillgodo med smultron, som växer lite här och där i tomthörnorna.

De här soliga dagarna grillade jag varenda dag; Sara som målade hela dagarna fick omväxlande flädersaft och jordgubbar. Dagen innan hade jag marinerat kyckling som blivit helt underbar på grillen; det blev samma rätt idag, kyckling med hemmagjord sås på turkisk youhurt och rosépeppar; jag lade i lite citronpeppar och basilika för att variera från gårdagens smak. Dessutom stekte jag upp tärningar av aubergin, en specialité vi inte ätit på bra länge. Det tillbehöret gick hem hos Sara som annars är ganska svårflirtad i det avseendet. För en gångs skull avstod vi från vin till maten, så det fick bli en lättare drink före istället.

Nu har jag lärt mig dynamiken på grillen för att nå optimal grill av kyckling. Lite mindre kol än vanligt, mer utbrunnen glöd och längre tid på grillen är metoden, tillsammans med marineringsreceptet. Nu hade dagens kycklingfiléer fått marinera ett dygt dygn, vilket var alldeles utmärkt. Kycklingen var om möjligt ännu mörare än dagen innan och smakade minst lika mycket genom att marineringen fått verka ytterligare ett dygn.

Pratade med Betten idag medan jag åt min glass till cappuccino på ST. Eriks torg; hon jobbade sin sista dag före ledigheten för att föda Leil, som han kommer att heta. Dessutom blir det Sami efter farfar, Bettens svärfar, som hon dock aldrig fått träffa. Han dog långt före ”hennes tid”. Nu har hon ledigt till och med november; sedan har hon fått förlängt kontrakt till mars nästa år och under tiden hinner hon söka nytt jobb, eller få besked om jobbet hon sökt inom IAEA, också ett FN-organ i samma huskomplex som hon redan arbetar i i Wien.

Förr, det vill säga innan jag bytte golfklubb, var det alltid torsdagstävling för golfaren i mig; så inte nu; dock skulle jag spela i Skålhamra just denna torsdag. Martin hade bokat upp fyra platser via sitt eget ”golfgolf.se”. Han hade med sig två andra kollegor, av vilka jag hade jobbat med en för några år sedan under ”MMS-tiden”. Det var Mattias från Jönköping, vilken numera jobbar med mobilt bredband. Han hade ungefär samma handicap som jag; vi hamnade tillsammans i matchen mot Martin och Johan; det avgjordes så som det brukade gåmtill när jag spelade Torsdagstävling med Hasse, Elis och Anders. Martin klämde i med en kanon och Johan fjuppade iväg på första tee; därför blev det de två mot Mattias och mig.

Till en början var bmatchen jämn, men snart barkade det iväg förr oss och vi halkade efter rejält. Det var alltid något som strulade för mig. Först på 13:e 17:e hålen fick jag till några bra slag. En fin pitch och bra nerförsputt på 13 gav ett par. På 17 satte jag upp en absolut ren järnfemman strax bortom hålet och snkte putten från fyra meter. Mattias satte sitt par; med extrapoängen fir min birdie hade vi nu knappt in så pass att vi med samma utdelning på sista hålet skulle jämna ut matchen. Så blev det. Jag läste putten åt attias och han satte den svårt utför. Från samma läge brände jag min par-putt. Men det gjorde inget, utan vi tog de poäng som räddade oss från förlust. Matchen slutade oavgjord, men jag bjöd ändå Martin på en öl innan vi skildes för den här gången.

Det var lite nostalgi att komma tillbaka till Skålhamra; jag hann bara sticka in huvudet i receptionen innan jag blev igenkänd; växlade några ord med Agneta, diskuterade ränteutvecklingen med Ronny, klubbens kassör; han jobbar ”i det civila” på Svensk Bostadsfinansiering. Min revisor Peter skulle ut och spela ”torsdags” med Ronny, vilket de gjort i många år. Hasse hade spelat långt tidigare, men hom såg jag ute på banan. Den som vanligt spiruelle Jonas kom på nian; han gick sedan ut ännu ett varv så vi möttes på 10/18. Han kallar sig numera för grön-yte-inspektör. Kanske en titel också för mig ? Jo, men då måste jag satsa lite mer på, eller rättare sagt, ägna lite mer tid åt golfen.

Fredag och lördag var vanliga dagar i trädgården; jag drog mig för att rensa gången men slutförde byggandet av komposten. Den är nu dubbelt så stor som tidigare. Myggorna var aggressiva och gjorde det outhärdligt under flädern i hörnet bakom boden. Men när Sara rullat på mygg-spray, blev det lättare så att jag kunde fortsätta. Hon höll som vanligt på med sin målning. Vi mätte upp de ytor som skulle grå-målas innan hon åkte iväg och handlade det som behövdes för resten av måleri-arbetet. Det blev sen lunch och ännu senare supé. Jordgubbar var den stående rätten och hade nu varit sedan midsommar. Trots säsongens ljusa förutsättningar var det nästan mörkt när Sara avbröt målandet för dagen. Det blev en lättare supé med ”gojs” frukt och grönsaker, vilken givetvis avslutades med jordgubbar.

Idag lördag cyklade jag som vanligt till Konsum för att handla nyinkomna jordgubbar. Kryssade lite mellan gatorna på ditvägen och tog sedan den vanliga rundan via Rålsvägen och Jägarvägen. Mannen som målade sitt röda staket hääromdagen hade nu övergått till att tvätta bilen med högtrycksspruta. Försökte få kontakt med för att prata med den ganla damen uppe på Ripvägen, hon med stugan och den stora tomten. Men hon var upptagen med att byta soppåse vid tomtgränsen. Jag hade tänkt kommentera den stora och välskötta tomten och trädgården, men det får väl anstå till nästa gång jag cyklar förbi. Hon är säkert ute en hel del nu när det är högsommar. Här och där klippte man gräset. Trädgårdspedanten var fortfarande sysselsatt med sitt staket. Iförd bl overall från Uppsala Energi höll han på att putsa bort gammal flagad färg. Väl hemma såg jag Harry, fortfarande inte färdig med gräsklippningen, trots att han inte har så stor gräsmatta. Det mesta är ren naturtomt.

Det hade blivit dags för lättlunch; idag blev det sillmacka och njordgubbar, vad annars kan man tänka sig så här års ? Till middag skulle det bli grillat med ”gojs”. Det senare är mitt eget recept, bestående av auberginer, squash och champijoner i tärningar och smaksatt med vitlök och youhurt. Passar utmärkt till grillat, men även till fisk. Men först skulle ddet målas och jobbas i trädgården. Jag rättade till äppelträdet så att det kom att stå rakare. Det fick också lite mer jord runt jordklumpen, för jorden såg ut att ha sjunkit ihop lite, vilket är ganska vanligt. Då fyller man på. Ändrade också nätet, som vi satt upp mot rådjuren. Grenarna hade vuxit ut så att de inte fick plats längre. Jag spände om nätet längre ut från trädet och avpassat efter det utrymme grenarna behövde.

Yr.no, den utmärkta vädersajten hade förutskickat regn från klockan fyra; halv fyra började det droppa och jag fick snabbt plocka in mina kläder från vädringen; Sara avbröt målandet. Den norska vädersajten är den mest precisa av alla jag provat eller hört om. Till och med Vasaloppets egen väderinformation kommer till korta mot yr.no-sajten. Jag kollade den före loppet i februari och yr.no stämde på pricken. Den var praktiskt taget identisk i sin prognos mot vad jag upplevde, medan Vasaloppets vädertjänst var ganska så felaktig, både i temperatur och i tidsangivelse.

Sara spurtade med målningen under lördagen; yr.no utlovade vackert väder så hon hängde i. Jag assisterade med flädersaft, jordgubbar och grillning. Lördagens middag var omarinerad fläskkarré från frysen. Plockade fram överblivna kycklingfiléer till söndagen. Det skulle bli blandat väder på söndagen och Sara ville till båten med Hella; hon hann med det och hon hann med att bli färdig med det vita på huset. Vi firade det med fotografering och vin till de marinerade kycklingfiléerna på kvällen. Vädet hade hållit sig trots några hotfulla moln under dagen.

Jag var inte så sugen på golfen, men såg till att komma ut på den nya hemmabanen på söndagen medan Sara var med Hella till båten. Hittade en drop-in tid. När jag kom till första tee var mina spelpartners inte där, men två andra män i min ålder var just beredda att gå. På deras fråga om starttid sa jag att jag egentligen hade en senare, men gärna hängde på om det gick bra – och det gjorde det. Vi hade en väldigt trevlig runda. Den ene av dem, kallad Klasse av spelpartner Peter, visade sig ha vuxit upp på Långvägen och bodde nu på Tiundagatan liksom spelkompisen. De kallade det för Rickomberga, känt från Pelle Svanslös-böckerna. Det är på gränsen till Luthagen, där Sara bodde. ”Men Luthagen har en tendens att expandera, speciellt i mäklarkretsar” kommenterade de. Luthagen betraktas antagligen som fint att bo i, tänkte jag. Klasse hade ett par slag mindre än i handicap än jag och vi spelade jämnt fram till sista hålet då jag lyckades plocka ett par poäng med en bogey. Annars var det birdie-fritt för min del den här dagen. Jag skrapade ihop 31 poäng med ett högst varierat spel. Chipparna började nu sitta, men järnslagen falerade av och till. Jag gick till och med i sjön på den lätta fyran. Driven satt som en klocka överallt utom på ett favorithålet nr. åtta, där det var motvind, vilket jag lät mig sdressas av – i onödan. Det

resulterade i droppning i skogen och till slut en trippel. Men överlag kändes spelet som ”ett fall framåt” efter den mediokra rundan på Täby tidigare i veckan.

Efter golfrundan blev det öl med tilltugg och en pratstund med en annan medlem som kom till vårt bord. Han visade sig också bo i Sunnersta, men nere på Fasanvägen. Kanske ytterligare en framtida golfkompis ? Vartefter jag ökar frekvensen i mitt spelande kommer jag säkert att på nytt träffa på någon jag spelat med förut; så brukar golfkompisskap uppstå. Så var det i Täby GK och så kan det bli här också bara jaag spelar lite mer, resonerade jag. Et hänger mer på mig själv. Och nu hade jag ju fått lite blodad tand eftersom spelet rättat till sig. Jag spelade för första gången med glasögon; det var lite ovan, men gick rätt bra. Upptäckte dock att dubbelseendet var ganska grovt. Behöver nog byta ut de här avtåndsglasögonen, eftersom astimatismen verkar ha förändrats en hel del på den här tiden sedan jag bytte ut glasen förra gången.

Nu var det dags för klippning; ”Lilla Salongen” hade kommit upp i datorn som en förvarning; men jag fick tid först på tisdagen, så den här gråtrista måndagen fick jag hitta på något annat nyttigt; gräsewt behövde klippas; så kunde jag ju gräva lite i komposten och sspika på några brädor till. Virke hade jag, bara lusten saknades. Man behöver inte vara nyttig varje dag, tänkte jag, men kände mig lite rastlös utan direkta uppgifter framför mig. ”yr.no” hade förutskickat regn i ett par omgångar denna måndag; men regnet dröjde, så det blev gräsklippning. Kanske skulle regnet komma senare ? I så fall passade det bra, för då kunde jag passa på att göda med ogräsmedel för att få bukt med revsmörblommor och annat som jag ville bli av med. Dyligt ogräs fanns på sina håll och verkade ha smugit sig in.

Idag gräver latmasken i mig; det är gråmulet men inte så kallt; dock är börserna allt annat än het, liten omsättning och sjunkande kurser. Mats är på semester så jag har ingen rådgivare. Då brukar det vara bäst att ligga lågt för att undvika dåliga affärer. Nu har jag köpt på mig lite för mycket och satsat lite väl hårt på att oljan skall fortsätta stiga i pris; är därmed lite inlåst och får vänta på ”bättre tider”. De brukar komma, bara man har tålamod och uthållighet. Borde kanske passa på att ta en tur på rullskidorna ? Lagar lunch istället; gräsmattan är till häften klippt. Vädret är hyggligt och jag går omkring i avklippta jeans och med bar överkropp. Det är klart uthärdligt. Idag blir det köttbullar med stekt potatis, typisk ungarlsmat. Det blev en del potatis över vid de senaste middagarna; passar på att äta upp den nu.

Har hämat in posten och bokat notorna från fredagens affärer – vilka så här sett i efterhand inte skulle ha gjorts, speciellt som Mats skulle bort på semester. Det brukar vara en god regel, en regel jag inte följde den här gången. Funderar på om Kalle kommit tillbaka från Italien, troligen inte. Däremot är Anders och Birgitta tillbaka från utflyktee till Lofoten; idag kom det ett vykort därifrån. De hade – precis som sara och jag för några år sedan – haft fina upplevelser ute på öarna och även besett Trollfjorden.

Tillbaka till gräsklippningen; kanske skulle jag ta och ringa till Sven. Han har inte hörts av på bra länge. Så brukar det vara. Jag undrar vad han sysselsätter sig med, barnbarnet kanske ? Valter, eller var det Walter ? Jag förknippar det namnet med konfirmationskamraten, han som inte visste sitt födelsedatum. Han var inte så framåt, gick i specialklass, eller hjälpklass som det hette då. Därför klingar det namnet inte så vackert i mina öron. Men det kan ju inte Sven veta, eller hans dotter med man, vilka gett honom det. Fadern är frikyrkopastor. Tidigare har Sven uttryckt sig skeptiskt om ”frimicklare”. Nu får haan acceptera faktum.

Borde ringa Abbas och tjata på honom att komma hit på grillning. Det har jag gjort ett flertal gånger. Men han jobbar ständigt och är alltid ambitiös i sina uppgifter. Han har nu fått förlngning året ut på SonyEricsson och sedan ett avgångspaket som gör att han inte behöver oroa sig för sin

utkomst på ett bra tag. I sin ständiga och kompromisslösa lojalitet jobbar han på som vanligt. Han lovade att komma med förslag till dag att träffas. Jag vill ju visa honom vårt hem.

Regnet dröjer. För en gångs skull stämmer inte yr.no så på pricken som prognosen brukar göra. Jag kollar börserna och slutför klippningen. Marken verkar torr. Nu får jaag jobba ett tag innan det är dags för eftermiddagskaffe. Kaffet på maten skippade jag. Hade ju redan druckit förmiddagskaffe med leverpatej-smörgås med gurka. Lite tagelskjorta måste det vara ! men först drar jag några ackord på den akustiska. ”Sommaren är kort – det mesta regnar bort, men nu är den här, solen skiner, kanske bara idag !”

De första rosorna är fullt utslagna; nu har vi laddat med skydd mot rådjuren; de odjuret hann bita av tre knoppar innan skyddet kom dit. Men nu är de avsskräckta av lukten från ammoniak med blodmjöl och ”Råväck” som Sra fått av sin mamma. Alla tre fruktträden är inhängnade med nät för att slippa gnagandet på barken. Rådjuren tog kål på Petters plommonträd genom att gnaga av barken. Jag hjälpte honom att stängla in det nya han fick i present från någon av gästerna på Sagas ettårsdag.

Igår kom det en vilsen liten vit pudel trippande in i trädgården. Den hade uppenbarligen gått vilse. Men den var för skygg för att närma sig oss så att vi hade kunnat se adressen. Idag kom det en annan liten jycke som uppenbarligen också var på vift. Men han försvann bara iväg igen. Idag var Agneta här och plockade fläder. Hon och Eric skall ut i båten igen i veckan. Den ligger kvar i Nynäshamn efter den första veckans seglats. Kylskåpet är nu åter i funktion; den nya lilla datorn var med på förra turen, men Eric hade glömt ta med sig dongeln för internetuppkopplingen. >Så det var inte mycket nytta med den datorn; å andra sidan kan man höra sjörapporten i radion.

Saeid ringde; han hade varit på semester och hade nu hört mitt voicemail; först pratade vi via våra mobiler, sedan ringde han upp med sin VOIP-telefon. Det var ett bra tag sedan vi pratade, så samtalet avhandlade en massa ämnen, allt från golf, kollegor och politik till energi och olja. Vi bestämde att träffas och äta lunch i Kista under sommaren; han skulle jobba hela juli månad efter en tidig semester i syd-Spanien.

För att stilla samvetet, ge efter för Luther och vara lite duktig så tog jag och ansade de två häckarna, ett något pedantiskt tilltag. Men det stör mig att se dem ojämna eller med en och annan torr kvist stickande ut från den i övrigt gröna häcken. Nu var alltså både häckar, grusgång och gräsmatta avklarade. Därmed fanns ingen överhängande uppgift kvar utan jag kunde med gott samvete gå med Sara till Eric och Agneta som inviterat till supé uppå Envägen. Det blev till att klä om, för de avklippta jeansen hade numera fått färgfläckar från målningen av bräderna till komposten. De tjänar numera som trädgårds- och arbetsbyxor, precis som det de en gång var avsedda för, just arbete, av Levi Strauss. Det är ju därför de heter Levi´s jeans.

Ett annat underhållsarbete gjorde Sara och jag den regniga andra fredagen i juli; mitt arbetsrum var numera överbelamrat med grejer; på golvet stod ett par kartonger med arvegods och annat från flytten för snart två år sedan; en printer, direktansluten till datorn stod mitt på golvet framför bokhyllan; bakom dörren hade jag två väskor och på ett lågt skåp låg den stora antika klockan och ovanpå den en tyglampa med spets, som mamma knypplat och sytt. Skrivbordet var överfullt och på alla hyllorlåg det saker. Vi började med att röja, hänga upp gitarrerna, ett par tavlor och flytta om till mer lämpliga ställen; under tiden jag flyttade runt dammade och torkade Sara; jag assisterade. Så småningom blev det mycket mer utrymme och jaag kunde till och med flytta in det lilla nätta skrivbordet och placera det under den stora båtstavlan. Nu såg det ändå mycket rymligare ut, riktigt prydligt dessutom. Alla saker hade fått sin plats.

En annan uppgift Sara satt på listan och framhärade i att passa på att göra denna regniga fredag, då hon ändå inte kunde måla, var att gå igenom mina kläder i alla garderober; det var en omfattande men nyttig övning som dock drog ut långt in på kvällen. Slutresultatet blev lysande, mer plats och bättre struktur, ett belysande exempel på vad Strukturkompaniet presterar.

Till sist var det dags för grovkökgarderoben; det avslöjade ett stort antal sportkläder av typ överdarg och en hel rad höst- och vinter-kläder av varierande material, ålder, färg och mode. Några plagg kunde vi rensa ut, andra hamnade i sportkläders-lådan. Resultatet var mest av strukturell art och det blev inte så stor reduktion av antalet plagg.

Den döda skatan hade nu gjort sitt. Kanske hade den inte haft så stor effekt mot skatorna; de skrånade ändå efter grannens katt som brukade strosa omkring under tidiga morgontimmar. Då blev skatorna alldeles tossiga och skrek i kör, i ett kör, tills katten var utom synhåll.

Ännu en gång hade yr.no fel om vädret; istället för de förutspådda regnskurarna sken solen nästan oavbrutet. Så det blev lunch ute och trädgårdsvistelse under eftermiddagen. Sara kunde fortsätta med sitt måleriarbete. Hon tog långa pass och jag servade med jordgubbar och flädersaft. Det hade som vanligt blivit rikligt med blomningen på fläderträden i trädgården och på det som hängde över från grannen.

Idag är det söndag. Mamma är här och jag har gett henne thé på sängen som vanligt. Så har det varit varje dag. Hon är ganska trögstartad, så det blir senaa förmiddagen innan hon är på benen. Hinner lagom till elva-kaffet. Jag har hämtat tidningarna och hon har läst Svenskan i sängen. Jag kollar när sändningen från ”The Open” skall börja. Senare idag kommer Sara med sin mamma Maja; sedan länge haar vi talat om att de måste träffas och nu skall det bli av. Jag hade hämtat mamma i torsdags och gjort en liten nostalgi-tripp med henne genom Ydre och via Åtvidaberg.

I förra veckan spelade jag golf med Hasse på Tjusta; det blev kinkigt med hans frikort, vilket skulle ha anmälts i förväg för att accepteras. Hasse ville backa ur. ”Vi är här för en trevlig golfdag och struntar i sådana småaktighet; jag betalar”, sa jag. Och det blev en härlig golfdag som avslutades med älgköttbullar på verandan. Vi hade haft en tuff match som Hasse vann med ett enda hål efter var sitt par på sista hålet. På 17:e hade jag haft chansen att utjämna matchen med en putt från fyra fot, men för en gångs skull smet den utanför. Annars hade jag chippat och puttat utomordentligt genom hela rundan. Det kändes som ett fall framåt att spela så jämnt mot Hasse, även om scorerna inte blev så lysande på grund av några förlorade bollar i de höga och tjocka ruffarna.

På väg från Eksjö till Uppsala gjorde Mamma och jag sightseeing i Åtvidaberg och åt lunch vid torget på ”Viet-Thai”. Det var i princip uppe på det kontor som min Pappa nhaft en gång i tiden då han sålde utsäde till bönderna i trakten. Det var innan vi flyttade till Eksjö. Jag haade besökt Åtvid ett par gånger därefter, först med mina föräldrar strax efter flytten, då vi hälsat på gamla vänner. Sedan hade jag vaarit där och spelat en golftävling på den bana som anlades medan vi bodde där. Mamma hade sagt till mig:”Tänk om du och jag skulle börja spela golf”. ”Nä, då ä inte rooolitt”, hade jag svarat i ren okunskap om vad det egentligen var. På den tiden var det bara fotboll som gällde i Åtvid, för det var på Julles tid. Han spelade i landslaget och hade försett oss killar med autografer från många landslagsspelare. Vi hade, under ledning av tvillingarna Silverduk, helt sonika tågat hem till Julle med våra autografblock och bett ”farbro ta meä dom till landslagsträninga”. Och det hade han gjort. Vi kunde läsa halva 1958 års laandslagsspelares namnteckningar i våra autografblock när Julle kom tillbaka.

Det var naturligtvis mycket som var förändrat i Åtvidaberg; nu var det ju hela 53 år sedan vi flyttat därifrån och även i ett av nedläggningar och omstruktureringar härjat brukssamhälle sker det förändringar. Men det var mycket som fanns där. ”Templet” nere vid Bysjön stod kvar. Musikbåten var tyddligen fortfarande i drift, för det fanns en skylt som pekade ut den. Torget ssåg i stort sett ut som det alltid gjort med Kommunhuset vid ena sidan och Konsum-huset mitt emot, fastän det numera var en galleria. 1954 hade Gustav VI Adolf besökt orten; lottorna hade stått uppställda på rad och kungen hade hälsat på tant Greta; jag som satt alldeles vid hennes fötter hade kunnat rycka kungeen i byxbenet, men modet svek mig. Kungen skuggade på känt maner med handen framför pannan innan han lätt framåtböjd földe kommunpamparna in i kommunhuset. På kvällen kördes kungen i sin med ”A1” skylatde svarta limousin till Bysjön för att uppvaktas av musikbåten. Sedan reste haan vidare med sin kungliga järnvägsvagn som hade stått parkerad nere vid stationen.

Vi åkte runt på Djurgården som vårt område kallades. Vi hade bott på Trädgårdsgatan 9 och det huset var sig likt. Köttaffären, in i vilken jag hade lurats av de äldre killarna att kasta en stinkbomb, vaar sedan länge borta. Där hade man, om man som liten kille bad vaackert, få äta upp den sista biten aav prickekorven, när det inte längre gick att skiva den. Men då fick man allt be vackert och bocka för föreståndare Söderling. Han kallade mig för ”Krickeling”. ”Hej på dig Krickeling” sa han så fort han fick syn på mig. Och det vaar ofta det, för jag rände omkring en hel del i den åldern.

Vi åkte och tittade på husen där våra bekanta bott. Huset i hörnet Vikingagatan/Östantorpsvägen låg högt. Där hade tant Greta bott med farbror Oskar. Han hade haft mustasch och ett porträtt av sig själv på väggen. De var både mycket barnkära och tog ibland hand om mig; då fick jag äta tant Gretas fantastiska köttbullar, som var stora och lösa; mammas var hårdare och smakade faktiskt inte lika gott. Det här paret hade inte fått egna barn utan adopterat Margareta och Olle. Margareta var min bästis och vi hängde ihop allt som oftast. Olle var äldre och han lärde oss småkillar att röka. Det ahde sslutat med att jag spydde. Det blev inget mer rökande ”för det gör inte idrottsmän” visste tvillingarna Silverduk att berätta. Dem lekte jag alltid med sedan vi flyttat till ”Radhusdalen”. Där fick jag snabbt nya kompisar; de gaamla bodde minst två kilometer bort.

Vi åkte runt någon timme i Åtvid och jag pekade ut många hus som Mamma glömt bort. Jag visade var ”Akela”, varungeledarinnan, bodde, huset där vi manglat lakan och huset där tant Agda och farbror Arne bott. Han var landsfiskal, mycket jovialisk, pratsam och snäll mot oss barn. Alla vuxna var snälla på den tiden. På den tiden var Stallet en byggnad som innehöll bilverksatd och diverse upplag, bland annat för elverket. Därr hade vi smuget oss in och rumsterat. Det hade klirrat i porlinsisolatorerna när vi rullade runt kabeltrummor som egentligen hade kunnat krossa oss om vi kommit i vägen; men inte tänker småkillar på konsekvenser. Vi bara roade oss. Undrar om nutida ungar kan ha lika roligt, utan dataspel, disco och DVD.

Vid torget hade vi ibland tittat in på Sandelius´ konditori; Mamma hade tagit med oss och vi hade fått äta bakelse. Min syster och Mamma tog alltid den rosa princess-bakelsen, men som kille kunde jag ju inte ta något med ”tjej-färg”, utan det blev i allmänhet en grön variant med marsipan. Konditoriet fanns kvar, men var nu påbyggt med en utbyggnad mot gatan. Men skylten var densamma, den gamla svagt turkosa.

Det blev några sköna dagar i trädgården. På söndagen var det Sara som hade namnsdag; det markerar också starten på den så kallade ”fruntimmersveckan”; för oss blev det Sara, Kerstin, Maria och Gertrud, för på lördagen åkte Sara och hämtade sin mamma, Maja, som hon kom med på söndagen; så fick då våra mödrar träffas under en dag. Vi åt lunch och vistades ute mest hela tiden. De föregående dagarna hade Sara fortsatt med husmålningen, som nu började lida mot sitt

slut. På söndagen åkte jag så hem med Mamma till Eksjö och återvände på tisdagen; då hade Saras moster Gertrud kommit. Hon stannade till onsdagen, då Sara åkte med de båda systrarna till Sala respektive Västerås. Då hon kom hem påkvällen kunde hon känna att hennes semester hade börjat.

Juli kan således vara en lite hektisk månad, fastän oftast en semestertid. För min egen del såg jag till att spela golf lite oftare. Det hade nu börjat gå lite bättre än under inledningen av säsongen, då spelet varit lite väl varierande avseende kvalitet och stabilitet. Nu blev det, i alla fall stundtals, bättre. Lyckades spela oavgjort mot Martin som jag bjudit till min nya hemmabana. Han spelade storartat i början så jag kom i underläge. Men mot slutet var det jag som knappade in. Hade chansen att komma ifatt på 16:e, men tre-puttade slarvigt från fem meter. Puttern, som tidigare varit mitt trumfkort, mankerade nu plötsligt några gånger. Men ärligt talat så berodde det mest på mig själv. Det brukar det göra när det gäller golf; det hänger mest på spelaren, inte på utrustningen. På 18:e hålet brände så Martin en kort putt, varför matchen slutade oavgjord. Väl hemma tog Martin en dusch medan jag rensade jordgubbarna. Törsten släckte vi med en öl i trädgården.

Numera får jag en liten stelhet i ryggen efter en golfdag; därför tog jag och körde en runda på rullskidorna. Hemifrån har jag bara två alternativa rundor och det blir lite tråkigt i längden. Men idag gick det ovanligt fort och lätt i det varma vädret. Sara var på blomsterutflykt till Enköping och jag kände att jag behövde röra på mig. Egentligen lite sugen på golf igen, men den rikliga förekomsten av ettriga myggor gjorde att jag valde rullskidorna istället. Det blev en ruktigt svettig runda. Åkte till Eric med inspelningen av super-gitarristen Tommy **** och sedan rundaqn om Valsätra och Vårdsätra; tittade efter Åke och Anita, men de verkade ännu inte vara tillbaka från semestern nere i Gryt.

Den här veckan har Sara spurtat med målningen; jag har som vanligt servat med saft, jordgubbar, sill-lunch och grillning. Det fordrar att jag handlar emellanåt. Då har jag cyklat ner till Konsum och sedan den vanliga retur-vägen via Rälsvägen, Jägarvägen och Ripvägen upp till Rosenvägen; men den lilla tanten har inte syns till i sin stuga i hörnet Ripvägen/Fasanvägen; hon kanske är hemma i sta'n, tänker jag.

Det är fantastiskt att cykla om sommaren; man hinner se så mycket, tänka så mycket och känna så många lukter. Betten mailade först, ringde sedan, och undrade om jag kunde ordna med personintyg åt henne. Skatteverket hde tagit emot hennes beställning av ett intyg på engelska, men skickat ett på svenska. Nu hade hon gett upp att sitta i telefonkö hos Skatteverket. Jag cyklade in till Skatteverket . De hade infört kölappssystem och tur var väl det för det var minst en timmes väntan. Jag promenerade över till Länsstyrelsen, för där fanns det en toalett i det café som var obemannat men öppet över sommaren. Mycket praktiskt, men dåligt av Skatteverket att inte ha någon toa för sina besökare, oavsett om de kallades för kunder eller skatteobjekt. Det fanns i alla fall många besökare att titta på under tiden. Det verkade vara folk från hela världen och aav många olika etniciteter. En man kom med sin familj, två ungdomar i jeans och t-shirt. Men flickan hade schallet, modern heltäckande traditionellt muslimsk svart mundering, som lämnade endast en smal springa för ögonen.

Under timmens väntan i Skatteverkets lokal hann jag fundera en hel del över varför besökarna kommit dit. Deet var skatteärendn, intygsärenden och annat. Kronofogdemyndigheten hade sin expedition i samma byggnad. Men besökarna hade ingen att vända sig till, utan fick ringa på en interntelefon för att komma i kontakt med en handläggare. Ett par i min ålder hade köpt en bil på auktion och var nu där för att hämta den. Antagligen finns det gott om konfiskerade panter och möjlighet att göra klipp i dessa tider.

Att cykla är afntastiskt; jag har på senare tid använt min cykel mer än på de senaste tio åren. Inte nog med att jag cyklade till Skatteverket. Jag var en flitigg besökare på Konsum, eller Coop Nära som vårt lilla butik heter. I stort sett varje dag var jag där för att köpa jordgubbar. Men nu verkar de ha tagit slut. En dag haaden jag slut på mjölk till kaffet och cyklade till mitt Coop Nära; jag kom därifrån med en massa varorr, men ingen mjölk; ”huvudet under armen” skulle mna kunna säga. Jag fick cykla dit ytterligare en gång. Det var ett evigt cyklande !

Nu var måleriet slut för Saras del; jag kunde ju disponera min tid, så vi bestämde att ta en mini-semester innan det skulle bära av till Capri; Sara behövde komma bort i annan miljö ett tag efter det flera veckor långa måleri-arbetet. Vi bestämde att åka till Älvkarleby; tog in på vandrarhemmet på fredagskvällen. Efter en rundvandring på Laxön och bland vattenfall och kraftgenerering, avåt vi Laxöns paradrätt, laxtallrik. Med ett gott vitvin kunde vi skölja ner paradrätten; det bästa med den var färskpotatisen som var kokt med 300 gram salt enligt kocken som kom förbi vårt bord och stannade för att konversera.

Vår minisemester fortsatte ut på Hållnäs-halvön i norra Uppland; men först hade vi besökt Skutskär och tittat på det imponerande pappersbruket som producerade 1600 ton per dygn. Strax söder om bruket låg den imponerande vedgården med all massaved som väntade på att mala, kokas och behandlas med diverse kemikalier för att så småningom bli till mald som utgångsmaterial för paapperet.

Hållnäs-halvön ligger i nordligaste Uppland och har på senare tid börjat satsa på turism; det framgick tydligt av det informationscentrum vi hittade i själva Hållnäs. Där fanns också en liten Ica-butik och vi passade på att proviantera när vi var på väg ut till ”Kapplasse”, ett område med flata stenar och klippor längst ute vid norra delen av halvön. Där begick jag årets badpremiär, desxsutom i havet, som var inte alltför tempererat, åtminstone enligt mina preferenser. Men jag ville prova på, för det skulle dröja tills vi kom till Capri innan liknande möjlighet skulle bjudas. Doppen från båten i Ekoln räknades nästan inte som bad; därtill var det alltför ljummet, om än inte som året före. Det hann bli ett par utflykter på Ekoln innan detbar av till Capri.

Innan vi begav oss ut till ”Kapplasse” hade vi checkat in hos ”Kjelle”, fiskhandlaren vid Fågelsundet. Han hyrde ut sitt båthus. Det har blivit sed att man inreder båthusens övervåning; kommunen tillåter nämligen varsam ombyggnad av halva båthuset till bostad, vilken kan tjänstgöra som sommarstuga. Där på bryggan in mot det inre av fiskeläget avåt vi den lax vi inhandlat lite tidigare på dagen i Fagerviken, som ligger längre upp på Hållnäs-halvön.

Den här minisemestern innehöll såväl ren semestersysselsättning som ”industri-semester”; det brukar vi kalla de utflykter som innehåller besök av industrier, i drift varande eller för länge sedan nedlagda. Den här gången innehöll rundan ett kraftverk, det vill säga Älvkarleby, två pappersbruk, några nedlagda järnbruk och ett kärnkraftverk med avfallshantering.

På hemvägen tog vi oss till Forsmarks Bruk för att delta i en busstur till lagret för driftavfall från kärnkraftverket i Forsmark. Bussen gjorde först en tur ner i underjorden, eller rättare st ner i berget under Öregrundsgrepen, 50 meter under Östersjöns botten. Det var spännande och informativt med exempel från naturen själv hur metodiken för säker förvaring har tagits fram. Sedan följde en tur runt forskningssjön där kärnkraftverkets kylvatten höjer vattentemperaturen med tio grader. Det är förbjudt att fiska där, men vår guide upptäckte en ”homo sapiens tjuvfiskiensis” i full färd med att försöka få napp.

En givande semester, om än i miniformat, innehåller bra mat. Efter rundturen vid Forsmarks kärnkraftstation gick Sara och jag en tur runt herrgården och genom både franska parken och den engelska diton. Trots att de båda nominerats till omröstningen om Sveriges vackraste park, tyckte vi båda att de var något misskötta. Men rundvandringen fyllde syftet att stimulera aptiten inför en sen lunch invid den vackra dammen i bruksområdet. Nu hade man utökat oppethållande, eftersom det pågick revisionsarbete vid Forsmark 3. Under den tiden ökade personalen vid kärnkraftverket med cirka tusentalet temporära konsulter och andra inhyrda för ddet årliga revisionsarbetet. De behövde kunna äta någonstans och därför hade serveringen utökat öppethållande till ”minst 22, eller 01 om det behövs...” enligt ett plakat utanför.

Hållnäsresan tog tre dagar; vi hann se och uppleva mycket, från vacker natur till modern och nedlagd industri; vi brukar kalla det industrisemester. Men det ger perspektiv på tillvaron att se hur människor levde, släpade och slet, förr i tiden. Det är bjärt kontrast mot idag då vi susar fram sådär åtta till tio mil i timmen för att bese vårt vackra land. Förr i världen var det få förutnat att komma längre bort från sitt hem än några kilometer. Det stämmer till eftertanke i vår numera globaliserade värld.

Sommaren har varit lång. Varit och varit förresten. Så här i mitten av augusti, just hemkommen från Capri-veckan är det ju en bra bit kvar av sommaren, även om de flesta börjat jobba igen och redan börjat längta till nästa sommar. För min egen del skall det bli mycket golf framöver. Nu är banorna som bäst, men kvällarna inte längre så långa. Men jag har tid, all tid i världen att ägna mig åt det jag vill, det jag väljer att göra.

Capriresan blev lång, i både tid och rum.. Det var “skröfsande” på vägen dit och på vägen hem. Till Strömstad finns det i princip tre vägalternativ från Uppsala. Men huvudfrågan är alltid ”norr eller söder om Väneren. Att köra genom Värmland och Dalsland känns lite tråkigt så det blir i allmänhet söder om Väneren. Så längtade vi lite till Falkängen också, så det fick bli Västergötland. Där finns det också många platser att besöka. Göta Kanal börjar vid Sjötorp strax norr om Lidköping så det fick bli ett stopp där efter att ha sneddats sydväst ner genom Närke och Västergötland mellan alla sjöarna och Gullspång. Det finns många vattendrag att se i Sverige och just runt Gullspång och Mariestad finns fina sjöar. Från Degerfors i norr rinner Letälven via Åtorp ut i den vidsträckt sjön Skagern. Denna sjö avvattnas i sin tur av Gullspångsälven som rinner ut i Väneren.

Där Göta Kanal mynnar i Väneren, vid Sjötorp, samlas naturligt många båtar och turister. Där kan man också handla rökt fisk och a annat gott från sjön. Det gjorde vi, bunkrade för en middag i Falkängen vid Hällekis efter att ha vandrat utefter slussarna på bäge sidor om kanalen.

Om man som vi viker av från de stora vägarna, hittar man många smultronställen. Där i västra Västergötland, nära Väneren, finns många vackra platser och det bjöds rika och många objekt för fotografering på vägen ut mot Hällekis, dit vi kom lagom till middagstid. Som vanligt, nu var det i och för sig bara andra gången vi kom till det där fina vandrarhemmet, fick vi ett rum på andra våningen och dukade upp vår midag ute i det gröna. Det var rökt citronlax med Skagenröra och vitvin. Det var en närmast magisk kväll, fastän myggen gjorde sitt bästa för att störa friden.

Det var en solig lördag morgon vid Falkängen i Hällekis. Vi såg oss om i omgivningarna, fick se Kinnekulle-tåget och hamnade så småningom mitt i en visning av det gamla stensliperiet vid Råbäck; dessförinnan hade vi vandrat runt ett bra tag i trädgården runt Hällekis säteri, fikar under parasoll, fotograferat Råbäcks herrgård och besett allt det vackra vid Vänerens strand.

Det är alltid samma befriande känsla att komma till Capri. Det blir verkligen avkoppling, för semester kan jag ju inte kalla det eftersom jag numera är ständigt ledig. Men ändå, ledig hemifrån behöver man ju vara ändå. Förutseende had jag bokat motorbåt för två dagar. Men den första dagen regnade det, så då sköt vi upp turen till dagen därpå, då det turligt blev strålände sol. Vi tog oss ut till vår bukt på den där ön som ligger precis vid den norsk-svenska gränsen. Där har Sara och jag varit varje år nu. Det hör liksom till; vi passade också på att ta en tur till Hvaler på den norska sidan.

Mitt i veckan fick vi besök av Anders och Birgitta från regnsjö. De var ute i husbil och på väg hemåt från Skåne och tog E6 längs västkusten. Vi tog dem med ut i båt, badade och åt middag på verandan. För dem blev det lite omväxling att sova i vårt hus istället för i husbilen, något mer bekvämt. På morgonen beundrade Sara och jag den fullständigt utrustade husbilen som var lika stor som en mindre buss. Den innehöll såväl sovavdelning som kök och toalett.

***

Nu har jag mycket att ta mig an. Smartinfo och EGC var det jag startade upp före sommaren. Så var det den där gubben med vattenrening, som jag kontaktade efter att ha sett honom i TV misslyckas med att skaffa kapital. Jan-Olof ringde och berättade om status på EGC; det drar ut på tiden med kapitalanskaffningen; ny information och planer skall suppleras inveterarna innan de ger sitt godkännande. Så skall det bli en bolagsstämma som skall ta ställning till de föreslagna åtgärderna. Jag skall engagera Kalle för att bearbeta åkerier. Själv tänker jag ta mig an industri, kanske främst byggbranschen. SmartInfo har dålig cash-flow och ville ha tillbaka scannern för att leverera till klund. Låter illa, men de är kanske bara otåliga att det inte hänt något mot biotech här i Uppsala. Får pejla stämningen när jag träffar dem senare i veckan.

Nu var det ett tag sedan jag var och hälsade på Mamma; bestämde mig för att åka dit efter att ha använt en dag hemma för att packa upp och ställa till rätta efter resan och en dag för ett besök på hemmabanan. Med all min frihet att göra som jag vill måste jag se till att inte försumma golfen. Efter alla besöken på olika golfbanor – Strömstad, Billerud, Saxå och Stjernfors – kände jag mig sugen. Men jag fick vänta en dag på att det skulle sluta regna. Den dagen ägnade jag åt börsen och att hantera tvätten och plocka upp ur packningen. Så fanns det en diger hög med post att ta hand om. Inga problem att få tiden att gå inte. Men jag njuter av friheten. Gör precis vad jag vill. Så var det på resan till Mamma; jag skröfsade ordentligt. Besökett i Täby och Smartinfo tog inte lång tid; stannade sedan i Järna för tankning, dels av bilen, dels för tankning med kaffe och en glass. Nästa stopp var Kisa. Almas gatukök fick förse mig med een hamburgare som lunch. Köpte öl och rättgift i Konsum; fick fråga föreståndaren om var rättgiftet fanns; väl vid kassan var det han som expedierade så jag fann för gott att kommentera kombinationen öl och rättgift; sa att jag behövde något att skölja ner med. Han hoppade till och tog det först inte som ett skämt. Stackare, han var nog seriös.

Tiden rann iväg; klockan var halv två innan jag var i Sjöarp. Jag hade åkt redan klockan åtta, smugit ut utan att väcka Sara som skulle jobba natt och därför behövde sova ut. Det var en strålände sommardag med 24 grader. Jag njöt av ölen på bryggan. Ringde Mats för att kolla aaffärläget. Allt under kontroll. Han visste att jag jag var ute och åkte och att jag därmed hade mindre koll än förut. Han har koll – hela tiden.

Hade varit ett par dagar hos Mamma och kommit hem när Sara väl avverkat sina jobbnätter; helgen hade gått. Nu var det arbetsvecka igen; jag kör lite efter den modellen, i gamla spår. Inte för att jag under mitt arbetsliv alltid varit ledig på helgerna, utan ofta varit på resa. Nu försöker jag linjera upp min tid i takt med Saras arbetsschema och då blandas vardagar och helger om

vertannat. Men börsrollen behöver – och vill – jag hålla varje vardag. Mats vet när jag spelar golf och han bevakar och ringer när ”det är något”. Han föreslår och jag brukar för det mesta acceptera eller instämna. Vi är samkörda sedan tjugo år nu. Det behöver rinte bli några längre samtal, ofta inte ens minuten.

Idag är det torsdag; har spelat golf varje dag den här veckan. Måndag var det match med Gunnar i turneringen som hans ”exklusiva herrklubb” bedriver. Vi vann givetvis även om spelformen var något underlig. Jag lyckades med en hel del bra på min gamla hemmabana i Täby och kunde kompensera för Gunnars taktiska misstag som kostade oss en del poäng. Men det gick vägen; min drive börjar fungera. Järnslagen är som vanligt säkra. Tisdagen ägnade åt Ålandsbankens inbjudningsturnering på Ullna, som jag inte spelat på länge. Tävlingsformen var Texas Scramble och vi fick börja på hål 4, par 5, som man kan spela över vattnet om man törs; men vi haade inte läge för det och jag och jag ville inte chansa i den lätta motvinden. Fick spela med tre äldre gentlemän; den äldste av dem var Jan, ena delen av JaPo, den klassiska fondkommissionärsfirman; Jan var ”Po” i den förkortningen som även ingick i ”Japo industriindex”. Han hade passerat de 75 och fick således spela från röd tee, vilket var bra för det betydde att vi fick många precisa utslag att gå på; till att börja med var det dock mina för dagen fräsande drivar som vi hade användning av. Så småningom skulle vi komma att behöva även del andra bra slag från min sida, för ett par av spelarna i vår fyrboll spelade lite instabilt av och till. Efter att ha intensifierat det lite lågfrekventa golfutövandet på senare tid kände jag nu att jag började få stabilitet i mitt spel. Lyckades med ett par heroiska inspel; först vart det en trä-4 på sjuan från 165 meter upp över bunkern och två meter kort flaggan, precis i riktning. Så lyckades jag dra i putten för birdie, vår första för dagen. Så småningom blev det lite kärvare för oss och vi tvingades till några bogies; men på den trickiga par-4an nr 15 lyckades jag dra en järn-4 över vattnet och till två meter från flagg; det blev en ny birdie. Vi kände oss som vinnare efter att ha spelat de flesta resterande hålen på par; men det visade sig inte räcka alls långt. Det blev inget som helst pris med vårt resultat. Men som vanligt vankades en superb måltid, oxfile och tillhörande dryck. Det var som vanligt en god stämning, förväntansfull inför prisutdelningen, varpå många fick bråttom hem. Jag känner igen mönstret från otaliga tidigare arrangemang av företagsgolf. Man har egentligen inget annat gemensamt än att man är kund hos Ålandsbanken och råkar spela golf.

Det är alltså torsdag; jag är mätt på golf för ett tag eftersom jag spelat tre dagar i rad. Förvånansvärt nog tålde ryggen det den här gången; kanske är nyckeln att spela oftare? Igår vann jag lätt över Leif som var väldigt rostig efter långt sommaruppehåll och vistelse i Skåne. Vi spelade bara nio hål efter arbetstid men det var kul att återses efter sommaruppehåll. Han brukar vara borta nästan en månad och i år blev det ännu längre med resan till Slovenien för honom och Capri-resan för mig. Nu hade jag riktigt drag i klubborna och vann matchen lätt, varför jag var generös och bjöd på ett hål för att förlänga kampen som dock var alldeles för ojämn för att ge annat än klar vinst på sista hålet.

Torsdag alltså; Sara cyklar med Agneta för att shoppa i Sigtuna. Jag tar hand om hemmet, börsen och annat. Var uppe redan halv sju och hämtade tidningen innan jag plockade äpplen hos grannen. Petter, som börjat jobba igen efter sin föräldra-ledighet, hade uppmanat mig att ta av de nedfallna äpplena, Transparent Blanche. De är bra till äppelmos. Det blev två grytor som jag sedan tappade upp i plastburkar att ha till höstens fläskkarré. Det är ett lämpligt jobb att varva med börsbevakningen. Lars-Inge ringde. Vi hade pratat om att sticka ut i båten, vilket skulle krävt att han tog sig lite ledigt på eftermiddagen; men det fungerade inte; han är inne i slutspurt från sitt engagemang hos Landis & Gyr. Sedan blir han avtalspensionär som jag. Då skall vi åka Öppet Spår tillsammans. Det blir en utmaning för honom, som 1973 åkte på träskidor i obefintligt spår.

Äppelmoset hade åkt in i frysen och en låda i kylskåpet; provade det nykokta moset tillsammans med grillad karré; det var alldeles utmärkt trots att jag inte tagit i något som helst socker, lent och välsmakande. Färgen var ljus eftersom askorbinsyran hade förhindrat oxidation, vilken ger en tråkig brun färgton. Jag kände tillfredsställelse och plockade redan på lördagen ännu en kasse äpplen som jag skalade, kärnade och kokade till en ny omgång, vilken också åkte in i frysen; men först fick Petter och Therese en låda. Det var ju de som stått för ingrediensen.

Leif och jag har nu kommit igång med golfen igen efter sommaruppehållet; vi var ju borta i omgångar bägge två; den här gången var det jag som skåpade ut honom ordentligt. Vi spelade en kvällsrunda över nio hål. Jag lyckades träffa alla greener utom den första; där jag dock cchippade upp till ”pinnen” för ett enkelt par. Nu visade det sig att jag spelat på fel boll, varför jag förlorade hålet. Min boll låg i ett liknande läge bara några meter bort. Men om jag räknar det som det par det var, kom jag så småningom till nionde hålet med två birdies i bagaget och resten par. Leiff var utskåpad; så blev det en treputt på nian från cirka 12 meter. Men det kändes som att jag kunde kosta på mig det. Det var en runda där det mesta haade stämt, inte minst min drive, som varit rak hela tiden. Järnslagen brukar sitta bra. Nu börjar jag också känna mig hemtam på Hämö, så hemtam att jag anmält mig till kommande onsdagstävling med seniorerna.

Nu är det lördag och jag har åkt till Mamma igen; Sara är ute och plockar lingon; det har varit en aktiv vecka. Varje dag var det full fart i börsaffärerna. Dessutom var jag ute och orienterade på egen hand, plockade plommon hos Leif och spelade på Lindö, Huvudstadens GK, med ”GolfGolf”. Martin hade bjudit in mig till klubbens årliga arrangemang. På väg dit visade det sig att han glömt golfskorna hemma, varför jag putsade upp och tog med mig ett par extra, mina ”Rogblad-skor”. De behövde verkligen torkas av och putsas; nu hade jag fått en anledning. Det blev en trevlig tävling i riktigt sommarväder; redan på det första hålet lyckades jag klippa i en putt för birdie från greenkanten och vi lyckades i teamet med ytterligare en så småningom. Men sedan hängde de upp sig lite grann, tills jag lyckades skicka upp en järnfemma i närheten av ”stickan” på ett av de allra sista hålen. En av damerna i vårt scramble-team slog i ännu en putt för birdie. Vi var bogey-fria och tre under par ända till det allra sista hålet, en lätt par-4; ingen av oss lyckades träffa green från cirka 100 meter och det blev sedan treputt från greenkanten. Kändes lite som en fadäs, men hade ingen betydelse; vi kom fyra balnd de tio lagen, klart godkänt och med mersmak trots smolken i bägaren på det sista hålet.

Efter en börs- och arbetsdag hemma fick jag så besök av Jan-Olof från Bollnäs och EGC; vi träffade Kalle för introduktion av honom för EGC och vice versa. Jag bjöd på sillmacka och kaffe i omgångar innan vi var klara efter några timmar i vårt kök; Jan-Olof hade demonstrerat en larmenhet och tillhörande programvara innan jag till slut skjutsade Kalle till tåget. Han hade lovat ställa upp för EGC men reserverade sig för den tid han kan ägna åt EGC; han har redan två engagemang och funderar på ett tredje – utöver EGC. Men ”business caset är klockrent” som han uttryckte sig. Det visar sig hur mycket vi kan räkna med hans medverkan; men jag kan få hjälp med kontakter inom och mot åkeribranschen, som haan ju jobbar mot nu.

Det var dags för Saras lingonplockningshelg, så jag passade på att åka till Mamma i Eksjö. Den här gången tänkte jag stanna inte bara över helgen, utan ytterligare ett par dagar. Hade golfplaner, men vädret visade sig mindre lämpligt. Visserligen var det en strålände söndag, men den tillbringade vi ute i Sjöarp; jag passde på att inventera kantarellmarkerna; jodå, det fanns gula kantareller på det vanliga stället och även uppe i rådjursmarken. Där lyckades jag till och med snoka upp trattkantarell och gul trumpetsvamp, vilket var överraskande med tanke på att det ännu är bara början på september. ”Trattisarna” brukar dröja lite längre, men har väl skyndats på av det härliga sommarvädret som drojt sig kvar längre än vanligt.

Det blev härliga svampsmörgåsar både söndag och måndag; dessutom räckte kräftorna jag haft med mig till två kvällar. Golfen fick inskränka sig till en eftermiddagsträning ute på Skedhult. Jag koncentrerade mig på de korta klubborna; slagen runt hundra meter och kortare hade inte fungerat på senare tid och nu ville jag råda bot på det. Fick en del tips av killen i shopen och lyckades komma till rätta med sandwedge från fairway. Det har varit många missar med den; men nu lyckades jag komma underfund med hur jag skall slå den och hur långt den går.

Måndagen var inte bara golfträning; som vanligt fick Mamma thé på sängen, så det blev en sen morgon; den ägnade jag åt börsen, som nu gått bra den senaste tiden, och åt prospektering för EGC. Hade gått igenom användarinstruktionen och hittat en del saker som jag sedan diskuterade med Jan-Olof. Vi har lyckats få in ett kundbesök i Uppsala om någon vecka. Det skall bli intressant. Jag fick lite ”blodad taand” och har satt igång att jaga fler potentiella kunder i trakten för att om möjligt få in två kundbesök samma dag. Det vore mumma. Kalle kom med några värdefulla tips, i utbyte som det visade sig, mot ett av mina tips.

Det är underbart att disponera sin tid; jag behövde inte precis jaga iväg från Mamma på tisdagen, utan tog det lugnt ända tills hennes städare anlände; jag alltså åkte först framemot lunch; det var ett utsökt skönt tidigt-september-väder; var nog lite sugen på att stanna och spela någon ny golfbana på vägen; tänkte på Tranås, som sägs vara en fin bana; nja, tyckte nog att hemresan skulle komma att ta alltför lång tid med en golffrunda inlagd på vägen; körde förbi Tranås och började tänka på banan i Ljungsbro utanför Linköping; men, nej, inte den heller; jag kör in till Norrköpings golfbana; där har jag stannat och fikat en gång samt passat på att träna chippning; det var för många år sedan, då E4-an gick alldeles förbi infarten till banan och till ridhuset i närheten. Nu var det en liten bit till.

Den senaste tiden har jag haft lite problem med min sandwedge, närspelsklubaban för bunker; vill använda den för de kortaste slagen, under 90 meter. Men det har inte fungerat. Jag hade ju pratat med killen i shopen i Eksjö om just detta, men kunde ändå inte släppa tanken på att titta på en wedge med kanske 58 eller 60 graders loft. Stannade till och diskuterade med killen i shopen på Norrköpings GK, men det blev ingen affär, för jag gillade inte riktigt det han hade att erbjuda; beslöt att skjuta på beslutet och äta lunch istället; det var ingång genom shopen och sedan en trappa upp därifrån till restaurangen, mycket praktiskt. Valet stod mellan aborr-filé och fårsbiff; valet föll på den senare rätten; tjejen kom utbärande med den till mig på balkongen, just som jag avslutat salladen. Jag satt med utsikt över en green som uppenbarligen tillhörde en par5, vilken visade sig vara artonde och sista hålet, för gubbarna som spelade in och puttade ut, stannade och räknade ihop scorerna innan de sedan kom in i restaurangen för avslutande lunch.

Jag njöt av utsikten, av det vackra vädret och av känslan att inte ha det minsta bråttom utan kunna göra precis vad som helst och vad jag ville. Kände på vägen därifrån att jag nu var på hemväg, lite golfsugen men ändå hade en liten rflex att klara av den prospektering, som inte hade kommit igång på allvar för SmartInfo. Det hade varit lite segt och svårt att hitta i djungeln av forsknings- och bioföretag. Nu ringde jag till Livsmedelsverket, dit jag fått ett ”lead”. Men som de flesta offentliga verksamheter lever de med snåla budgetar och utan möjligheter att investera för att öka sin förädling, sitt värdesdkapande. Jag påminde mig vad en Indevo-kollega uttalat redan bortåt tjugo år tidigare: ”I den offentliga sektorn finns det inget som kallas värde eller värdeskapande; deras anslagna medel kan bara förbrukas, inte användas för att skapa nytt eller högre värde”. Jag avskrev Livsmedelsverket som prospekt, men flyttade ändå fram kontakten till nästa budgetår; då har de fått nya pengar, oavsett hur verksamheten utfallit föregående år; vilken tillvaro ! Bara att förbruka anslagna medel; råkar man göra av med mer, behöver man inte tänka på att jobba ihop en vinst för att täcka underskottet. Det försvinner liksom bara. Man konstaterar att man ”dragit över”. Nya medel kommer och väntar på att förbrukas under kommande budgetår. Halleluja !

Jag körde hemåt; golfsuget gjorde sig påmint; kände att jag ville träna lite inför morgondagens tävling, som jag anmält mig till. Hann spela nio hål, den så kaallade back nine, det vill säga de sista nio hålen, på hemmabanen. Det är just det som är fördelen med att vara med i en klubb nära hemmet; man kan sticka ut och spela en kortare runda precis när man känner det – och när tiden tillåter. Precis som jag kom fram till tionde tee, vid kiosken, och förberedde mig för att spela, så dök det upp ytterligare två spelare; trodde först att det var far och son, men det visade sig vara en tolvårig kille med lågt handicap redan, och han hade frågat den äldre om han ville med ut. Killen hade ingen att spela med, för kompisarna hade tydligen inte lust att spela efter skolan. Det visade sig att vi var väldigt jämna i spelstandarden och hade en trevlig runda. Jag bytte visitkort med ”Stickan” som han kallade sig. Han vaar tidigare plattläggare och hade slitit av en muskel i överarmen, men det varken bekymrade honom eller hindrade hans spel. Läkaren som han konsulterat hade vägrat göra något åt skadan, så han fick spela med den märkliga bulan till biceps.

Det blev mycket golf den där veckan, rdan på onsdagen var det dags för min första tävling i den nya klubben. Jag var lite nervös, men det släppte rätt snabbt i det trevliga sällskapet med två andra i min ålder. Golfare har ju själva spelandet som gemensamt intresse och samtalsämnen, i den mån samtal skall förekomma, saknas sällan. Men man får vara lite försiktig tills man kommit in i spelet och den sociala delen av samvasron sätter igång. Jag öppnade med ett säkert par och kunde slappna av, men råkade sedan snabbt i svårigheter på grund av slarvig chippning; på trean missbedömde jag dessutom avståndet och sjabblade från bunker med mera. Tog dock igen detta med en säker birdie på fjärde hålet; det kändes som en revansch för tidiagre oflyt med dåligas chippar och bunkerstrul. Men redan på sexan var det ny missbedömning inför inspelet med wedge över bäcken. Det blåste kraftigt hela dagen och då hade jag ännu inte läst in styrkan i vinden. Det blev plask och ny dålig ”approach”; det gick helt enkelt knackigt. Men det tog sig mot slutet och jag hade sedan fyraa raka birdieputtar, utan att dock få i en enda en. Så småningom blev det en sjunde-plats. Jag var bäst i min boll, så det var en viss tröst. Tävlingsdebuten hade avlöpmed i stort sett godkänt resultat.

”Peter XX” hade hört av sig och ville spela golf; det var länge sedan förra gången. Numera var han ”mellan två jobb” som det heter; sejouren på Sheraton hade så småningom urartat till olidlig med en holländsk chef som från början jäklats med ”XX”. Vi kallade honom så eftersom hans alldeles för vanliga efternamn inte förmådde skilja honom från andra kollegor på den tiden vi jobbade sida vid sida på Ericsson. Jag hade flyttat till 3G-sidan medan Peter blivit kvar och sedermera slutat i samband med en ofrånkomlig nedläggning av en stor avdelning. Det var alldeles i början av de stora neddragningarna i det stora telekom-bolaget. Det var ett av de första stegen som skulle leda till en halvering av personalen. Själv skulle jag komma att vara med om fyra rundor neddragningar, med tillhörande oro och ont i magen i flera månader, från det att nedskärningarna aannonserades tills dt meddelades vilka medarbetare som måste lämna företaget. Det blev alltmer cyniskt och dålig stämning, men det är en helt annan historia och återfinns i början av denna berättelse.

”XX” och jag hade behållit kontakten och jag hade fungerat som referens för hans tid inom Ericsson; det hade skett flera gånger, för han hade en tendens att hamna lite på fel ställen, råka ut för märkliga turer i både ett par andra större företag och i ett familjeföretag med en patriark som lade sig i det mesta av detaljer och sstyrde med järnhaand. Nu var han åter ”mellan två jobb”, hemmavarande och ansvarade för att lämna och hämka sina bägge minderåriga telningar på dagis. Det gjorde nu att han grovt missade vår starttid, men det var kanske mest därför att han körde vilse på vägen till Skepptuna, som vi bestämt oss för att spela. Ändå hade ”XX” varit där tidigare. Jag ordnade dock en ny starttid så att vi kunde komma iväg ut på vår runda. Det var en

alldeles strålande sensommardag och helt rätt att klä sig i kortbyxor. Det var nästanj svettigt ute på banan för det vrar helt vindstilla.

Till att börja med underskattade jag Peters golfstandard; han hade tidigare varit lite vinglig och instabil, men nu visade han upp ett kraftfullt och stabilt spel från start. Jag kom så småningom i underläge och det blev bara värre tills jag så småningom började spela bra; men då var det för sent och för få hål kvar att spela. Det var en rejäl utskåpning han bjöd mig på. Jag begärde omgående revanschmöte och nu i veckan skall det bli av, på min hemmabana minsann. Då skall han få betalt för gammal ost. Jag lovade honom det under eftersnacket i restaurangen; Peter hann inte äta utan drack bara den obligatoriska ölen medan jag tog det lugnt och avnjöt en sen byffe-lunch. Jag njöt av friheten och gjorde mig ingen brådska hemåt. Vägen hem gick först norrut till den lite större vägen norrut innan jag tog 76an via Knivsta. Det var fredag eftermiddag och starkare trafik än vanligt. Då kändes det skönt att åka lugnt hemåt. Börsen höll sig lugn och jag hade kommunicerat med Mats ett par gånger. Dagen hade varit lugn och det kunde bli en lugn helg utan börsoro.

Det här var en helg med nattarbete för Sara, som sov både lördg och söndag. Jag fick tassa omkring; framemot kvällen tog vi en tur till sta'n ör att kolla in stämningen under Kulturnatten. Det verkade dock vara färre människor ute än åren tidigare och väsentligt mer tingel-tangel och godis. Sedan Sara cyklat iväg till nattjobbet sökte jag kontakt med Leif som redan var vrålhungrig. Eftersom det var lite småregnigt undersökte vi om det fanns plats på Katalin, som ligger en bit från centrum. Men det var fullsatt och stökigt; så vi gick tillbaka till centrum och hittade en restaurang där vi intog varsin köttbit med mellanöl. Leif berättade om sin tid inom Pharmacia, där han jobbat innan han kom till Indevo och vi lärde känna varandra.

Under ”Kulturnatta” skall man tillägna sig och ta till sig av kulturutbudet. Och det var det gott om. I varje fall hade det varit mycket att uppleva. Men de flesta arrangemang hade detta år startat tidigare än annars. Så vi hade inte så mycket att välja på. I huset bredvid visade Riksidrottsförbundet ”Idrott under 100 år”, men det visade sig mest vara en hyllning till RF's egen förträfflighet. En politiskt korrekt, alltså något mörkhyad, kille rappade om hur bra det var med ”ett paraply för svenska specialförbund”. Det var ganska tråkigt men vi genomled en omgång. Av hela utbudet återstod nu nästan ingenting redan straxt efter klockan tio. Sedan förr visste jag dock att det brukade vara musik i Helga Trefaldighetskyrkan så vi drog oss ditåt. Vi fastnade dock i Domkyrkan, från villken det vällede ut folk som antagligen avnjutit någon konsert. Vi blev sitatnde en stund i en bänk och förstod efetr en stund att det skulle bli mer musik, på orgel, för organisten haade brett ut sina partitur och provsuttit flera gånger. Först en halvtimme före midnatt kom konserten igång. Det var orgelmusik av skilda slag, såväl riktig Bach som atonal musik och som avslutning ett imponerande kanon-liknande stycke i vilket orgaanisten spelade temat på klaviaturet om och om igen medan han varieerade med baspedalerna som han skötte med fötterna. Det är imponerande att ha en sådan simultankapacitet, att kunna spela med alla fyra extremiteter samtidigt.

Som så många andra Uppsalabor hade jag cyklat till sta'n. sara och jag hade parkerat vid ”Flustret”. När hon skulle till nattjobbet hade det varit lättframkomligt, men nu när jag kom dit en stund efter midnatt, ja då stod min cykel längst in i en jätteklunga. Jag fick lyfta ut den och sedan kryssa genom mägden av ungdomar som dels köade för att komma in på nöjesstaället och dels cirkulerade i närheten. Det var uppenbart parningstid. Vi hade hunnit knappa två veckor in i september och studenterna hade börjat sätta sin prägel på utelivet. I studentnationernas festlokaler var det ljust och ljudligt. Det var mer än en som uppenbarligen inte hunnit lära sig hantera alkoholen ännu. I buskarna utanför Flustret höll några till, kanske för feqa för att delta i studentlivet utan att först ha fått sig ”en innanför västen”. Själv cyklade jag ”Dagan” hemåt till

vårt mörklagda hus och törnade in efter att ha gjort ett mindre lyckat försök att komma vidare i Bodils loggbok. Men jag slocknade, för timmen var sen, eller tidig om man så vill.

Söndagen var en inte alltför vacker dag; jag hade visa planer på att åka till Håmö och träna, men avstod med motiveringen till mig själv att jag borde vila ryggen, som hade protesterat mot det intensifierade golfandet. Nu hade jag hittat en chiropraktor här ute i Sunnersta och jag hade bestämt mig för att boka en tid snarast. Det hade jag skrivit på måndags-listan; har nu tagit för vana att göra listor, en för varje dag. Det fungerar utmärkt och ger tillfredsställelse att åstadkomma något, att beta av på listan. Söndagen ägnade jag åt att läsa alla de tidningar jag kommit efter med; det var också flera Sudokun som bara väntade på att lösas. Det tog sin tid och efter att ha tassat omkring under dagen vaknade så Sara ganska tidigt och var förvånansvärt pigg efter de två arbetsnätterna; så brukar det inte vara, utan hon är i allmänhet seg till framemot kvällen. Efter hennes eftermiddagsfrukost fick jag faktiskt med henne ut i svampskogen; vi skulle leta upp det där stället med svart trumpetsvamp vi hittat föregående år och som vi prickat in på vår karta. Men vi hittade inte själva stället utan tappade orienteringen och fick gå på kompass tillbaka till den stig vi kommit på. Nu hade tiden gått så fort att vi fick bege oss hemåt för att Sara skulle hinna till sin tjej-middag. Jag fick en kväll för mig själv med nyhetsbrevet från Stockpicker; kom så småningom också ihåg att ladda ner det nya numret av Börsveckan. Jag har gjort till rutin att läsa in mig på börsen med denna lektyr på söndagkvällarna. Då är jag med då det brakar lös vid niotiden på måndagsmorgonen. Då brukar det dra iväg ordentligt med de aktier som Börsveckan skrivit om.

Måndagen var också prospekteringsdag; jag hade satt upp ambitionen att ordna ytterligare ett möte tillsammans med Jan-Olof från EGC. Vi skall ju göra ett gemensamt kundbesök på onsdagen den här veckan. Det kommer säkert att bli intressant och lärorikt. Men det gick lite trögt. De flesta av mina prospekts var lite avvaktande, ville fundera först, men ville ha förnyad kontakt senare. Jag avverkade prospektlistan för både EGC och Smartinfo. Det är skönt att kunna jobba hemifrån; jag njuter av att ha en egen verksamhet, där jag sätter mina egna mål och planerar min egen tid som det passar mig. Det ger utrymme för golf, uteliv, trädgårdsliv och egna initiativ. Så måndagen avslutades sedan med ett besök hos chiropraktorn; han gjorde en omfattande utfrågning innan han gjorde några snabba åtgärder mot de låsningar han hittatde. Jag fick också instruktion om en stretchövning att göra minst fem gånger om dagen. Jag bestämde mig omedelbart att ta in den förhållningsordern i min ambitions-lista. Det är som alltid upp till mig själv att jobba för mitt eget välbefinnande. Har hört det förut; alla chiropraktorer och naprapater ger liknande råd; det är bara att hugga i och göra jobbet själv. Chiropraktorn rättar dock till de obalanser som finns och sedan får man se till att stärka kroppen så att den får en chans att behålla sin balans för fortsatt välbefinnande. Nog tyckte jag att han tog lite väl mycket betalt, men gången därpå var taxan betydligt lägre; det var alltså en slags startavgift jag fick betala. Han förklarade också att landstinget betalar en del av en serie om fyra behandlingar; annars tyckte jag att han la ner lite väl mycket tid på att lägga in mina personuppgifter i sin dator, så det blev inte många minuter över till själva behandlingen. Men som vanligt ankommer det på patienten att själv jobba med stretch och andra övningar som man får sig rekommenderat, eller till och med föreskrivit. Jag satte igång med det omedelbart. Det skulle vara fem stycken stretchningar av lårmuskeln på framsidan, fem gånger om dagen. Efter andra dagen tillkom stretchning av lårmuskeln på framsidan, men bara på vänster ben. På så sätt skulle jag kunna rätta till obalansen.

Det hade varit ”S vs E” Trophy i helgen. Det var alltså dags för den årliga matchen mellan Johans lag och hans kompis ”Frallan”. Båda hade ordinarie lag och som vanligt, det visste vi, skulle det bli svårt att vinna över dem. Det hade ju aldrig inträffat. Förra året hade vi för första gången tagit två matcher av de sex. Först hade Tommy och jag vunnit lätt i bästbollen. Det var på Täby, min gamla hemmabana. Sedan hade jag kämpat ner Fredriks (”Frallan”) styvpappa. Men mer än till

två poäng hade vi inte kommit. Det här året förlorade Tommy och jag medan det andra paret, Johan och hans svåger, lyckades vinna sin match ganska lätt. Första dagen spelades på Älvkarleby, där vi hade förberett oss redan i somras genom att åka dit och spela igenom banan. Det kändes lite bekant att komma dit igen. Men Tommy och jag lyckades inte knyta ihop säcken i bästbollen. Han hade inte sin bästa dag och jag gjorde ett taktiskt misstag och vi kom i underläge som vi inte lyckades ta igen.

Den andra dagen av ”S vs E Trophy” skulle gå på Gävle; där hade jag inte spelat tidigare och detsamma gällde Anders, vår fjärde spelare, också han svåger till Johan. Johan hade spelat där många år tidigare men mindes ganska lite av banan. Båda dagarna var det strålande sol och vi gick i kortärmad och kortbyxor. På lördagskvällen hade vi hemma hos Tommy pratat igenom läget efter att ha fått till 1-1 den första dagen. Inför den andra dagen hade vi redan ställt upp lagen och jag visste att jag skulle få möta Håkan, Frallans pappa. Vi hade mötts ett par år tidigare och jag hade varit på håret att vinna över honom, trots att jag får lämna hela elva slag. Han är kanske den svåraste att spela mot, för han går oftast på sitt handicap. Men jag gav mig tusan på att kämpa ner honom.

Så kom söndagen med strålande väder och lite blåst. Vi var tända. Jag kom direkt i underlägen, men utnyttjade ett par misstag av min motståndare och spelade sedan utmärkt på många hål. Jag lyckades bli tre upp och tyckte mig ha matchen i min hand när det var fem hål kvar. Men jag skulle få ge bort slag på tre av de sista fem hålen. På det korta par 3 sjabblade jag nog bort segern med en chip och tre-putt från bara 5 meter; visserligen var chippen svår, men den blev bra; en treputt från mindre än två meter var hjärnsläpp. Förlorade det hålet, men hade haft det i min hand ända från tee. Sedan gick det som det gjorde; trots att Håkan slog out kunde jag inte utnyttja mitt övertag. Jag låg väl till med en kanon-drive, men gjorde sedan ett katastrofalt dåligt taktiskt drag; jag spelade avsiktligt kort för att inte råka i svårigheter – som visade sig inte finnas. Sedan blev det en dålig pitch, en usel chip och ytterligare två puttar. Med slag emot mig förlorade jag hålet, trots att han Håkan slagit out till att börja med. Men han slog ett fantastiskt andraslag till green på sin andra boll. Så kunde det bara gå som det gjorde med slag även på de två sista hålen. Förlorade 17 men hade birdieputt på 18 för att vinna hålet och dela matchen. Men putten från fyra meter rann förbi. Jag vann ingen match detta år. Men vi delade hela den stora matchen för bägge Johans svågrar vann sina matcher. I ett improviserat särspel förlorade Johan sedan mot Frallan, redan på det första hålet men den matchen kändes lite onödig. Kom överens om att till nästa år bestämma vad som skall ske i det fall att matchen slutar oavgjord.

Den här veckan innehåller höstdagjämningen; det märks. För nu börjar löven att falla. Det har blåst en del också men temperaturen är nästan sensommar-lik; det här är en riktig golfvecka; jag hade ringt upp Jan Englund, han med vattenrening och framträdande i ”Draknästet” i TV. Det visade sig att han också är medlem i Upsala GK och vi bokade en tid på tisdagen. Med nästan exakt samma hcp spelade vi en jämn match över 18 hål; jag hade initiativet nästan hela tiden efter en kanonstart. Men på sjuttonde hålet var han ifatt. På 18:e delade så småningom på bogey, så det blev ingen bjudlunch, varken för honom eller mig. Men vi intog dagens lunch på klubben; medan vi satt där ringde Leif och ville ut och spela senare på eftermiddagen. Vi gjorde upp om hämtning sedan jag varit hemma och jobbat en stund; under lunchen anslöt två andra av klubbens seniorer. Vi pratade om allt mellan vattenrening och Ramadan. Kände att nu har jag kommit in i klubben på allvar. Och jag hade gått runt på ett under min hcp. Kände mig helnöjd.

De få timmar jag hann jobba hemma i kontoret var för en gångs skull väldigt produktiva. Jag fick bra respons på flera håll och klarade av alla samtal jag föresatt mig på mindre än timmen. Sedan kunde jag fika i lugn och ro innan jag hämtade Leif för att ta mig an honom över nio hål. Nu hade det börja smådugga, men upphörde ganska omgående. Leif blev en lätt match och jag vann redan

på det sjunde hålet. Undrar om formen kommer att sitta i även på onsdagen då det är seniorgolf; jag anmälde mig redan i söndags efter att ha kommit hem från Gävle-utflykten. Det var på väg mot en intensiv golfvecka.

Onsdagens seniorgolf blev en vinglig historia; jag fick egentligen ingen god pace av medspelarna som dels hade avsevärt högre hcp och dels spelade illa; illa var det också beställt med regelkunskaperna. Jag fick passa på att upplysa om en del basala saker man har att hålla sig till i golfspelet. Det började illa med blankt öppningshål och två bollar i vattnet på fyran; men dessemellan hade jag hunnit med två enkla par. Så det var 5 en berg-och-dalbana. Så småningom artade sig det hela med en birdie på sexan. Kom till sist, med ytterligare en birdie på det svåra femton, som vanligt in på 32 poäng, bäst i bollen, men på 12:e plats av 39 startande. Det var en fantastisk dag med strålande sol och flera av spelarna i kortbyxor. Jag åt en stadig lunch och satt länge i solskenet innan jag drog mig hemåt. Det kändes som sommarlov. Jag njöt av friheten, möjligheten att göra precis – och bara det – som jag vill.

Martin har bjudit in till golf nästa vecka; Sara är ledig mer än halva veckan; jag lägger upp planerna därefter. Jobbar med EGC, får en del napp. Då och då tar jag en paus och går ut och nappar tomaterna; det dignar på nästan alla plantorna; jag flyttar krukorna fram i solen och binder upp. Det är en härlig eftermiddag som jag ägnar åt prospektering varvat med börsen och små korta besök ute. Till kvällen skall Sara få besök av tjejkompisar så jag passar på att åka och träna ute på Hämö; har fått blodad tand och inspiration att träna; jag skickar iväg en hel mängd bollar, inte bara slentrianmässigt utan med klar målsättning avseende tekniska detaljer. Så låtsasspelar jag några hål genom att slå ömsom drive, ömsom järnslag. Spelar långa par 5 med drive, järn 4 och järn 8. Bestämmer var bollen skall landa. Så provar jag ut min nyinköpta spoon; bestämmer var den skall landa och övar på det. Växlar med kortjärn för att simulera kort par 4. Det är nyttigt övning att ställa om mellan driver och järnklubbor. Har rekommenderats som träningsmetod många gånger i golftidningen. Jag har gjort det förr också, och märkte bra resultat då. Nu skall jag satsa på att komma ner på singel-hcp igen. Kanske blir det vinterträning ?

På väg hem från träningen åkte jag via Kungbjörns Hög vid Hågadalen och gick stigen till vårt svampställe, där vi förra gången hittade svart trumpetsvamp. Vi har varit där ett par gånger tidigare redan denna säsong, men då ”kammade noll”. Så blev det även denna gång. Inte ett spår av den svarta trumpetsvampen. Jag traskade hemåt medan det skymde; det var en ovanligt mild kväll för att vara i två dagar efter höstdagjämningen. Men hela sensommaren och tidiga hösten hade varit en enda ”Indian Summer” som det heter på engelska; vi säger visst Brittsommar, varifrån det nu kommer. Jag kollar med Wikipedia. Där står det: ” Uttrycket brittsommar hänger samman med Birgitta och Britta, som har namnsdag 7 oktober. Det var då det hölls Brittmässa (ibland skrivet *Brittmäss*), en officiell höstmarknad. Ibland sägs att det endast är varma perioder runt den 7 oktober som kan kallas brittsommar.”

Imorgon är det fredag; då skall jag prata med Jan-Olof, för han är inte i skolan då; dessutom har jag ett antal uppföljningssamtal att ringa. Det har varit fruktlöst, ren bom, med alla säljsamtal för Smartinfo. Funderar på om jag skall ge upp helt, eller bara byta segment. Får ta och ringa Sten och prata med honom. Har snart betat av alla prospekt jag hade på lilstan. Det var kanske fel i hypotesen det där med forskningsbolagen inom biomedicin och läkemedel.

Jag hade fått lite blodad tand av något intensifierat golfande; hade därför anmält mig till seniorernas söndagsgolf. Det var fortfarande ett strålande septemberväder och ovanligt varmt för årstiden, cirka 20 graader mitt på dagen. Fick spela med två trevliga herrar. Janne Östman hade jag sett flera gånger på klubben. Det visade sig vid den efterföljande lunchen att det var hans fru som serverade i restaurangen och han presenterade oss. Jag hade en formidabel öppning och

radade upp par, undantaget endast tvåan, där jag lyckades klara bogey trots en drive ut i skogen. Samma sak på sexan där det blåste en styv motvind som drev iväg min något fadade drive. Men jag spelade klokt och tog mig ur svårigheten utan att ställa till något mer. På favorithålet, nr 8, hade jag en pangdrive som lämnade endast 90 meter till hål. Flaggan stod kort så jag slog ett 80-metersslag med sandwedge. Medvinden tog bollen till ett par meter från ”stickan” och den stannade bara en meter kort. Men skrååputten fick jag inte i. Efter ytterligare ett par rundade jag med två över par, väl under handicap. Men back-nine var svår med stark blåst. På sista tre hålen lyckades jag gå fem över med urusel chipping och tappade antagligen segern där; blev nu femma och fick pris. Det kändes som ett litet genombrott på min nya hemmaklubb. Jag passade på att tacka för det vänliga motatgande jag fått av alla jag spelat med.

Det är bråda tider i pensionärlivet, om än inte som ålderspensionär. På lördagen hade jag bedrivit datasupport hos doktor Hella medan hon och Sara lagade mat. På måndagen var det sedan fullt program; först var det telefonprospektering och sedan lunch med förra kollegan från Ericsson, Thomas G. Han jobbar numera för en av Ericssons kinesiska konkurrenter. Vi åt en god lunch med boullabaise i Kista Science Towers lyxigare restaurang. Vi hade mycket att prata om; det är en tuff marknad han jobbar i och det är riktigt tufft med en helt annorlunda kultur än vår europeiska.

Hämtade sedan upp Martin utanför Ericssons kontor. Stötte ihop med Anders Friberg och Andes Jönsson, vilka två jag hade spelat med på Kyssinge i somras. Lyckades få dem att se riktigt avundsjuka ut i solgasset. Det var en toppendag vädermässigt. Tyvärr var inte mitt spel ute på Lövsätttra av samma klass och långt från den stabilitet jag haft dagen innan. Lövsätttra är en av Huvudstadens golfbanor och ”GolfGolf” har spelrätter där. Martin vann stort, men när matchen väl var över tog jaag riktig revansch och vann alla de fyra sista hålen. Vi hann precis spela oss framtill artonde green innan mörrkret föll och kallfronten kom svepande från norr. Det hade varit en fantaastisk golfdag hela vägen och vi hade suttit länge och njutit av korb och kaffe på altanen efter första nio hålen. Vi hade suttit så länge att det blivit lite knaappt med tiden på de sista hålen. På några hål hade vi också behövt leta efter våra bollar i det frodiga gräset. Det här blev den 145:e bana jag spelat i Sverige.

Nu skulle jag iväg till Mamma i Eksjö; släppte av martin vid pendeln och körde sedan lite vilse på väg ut ur Stockholm mot E4an. Klockan var redan elva då jag låste upp Mammans dörr med min nyckel. Hon låg i sängen och väntade; hade ännu inte avslutat ”Svenskan”.

Det här blir som en summering av veckan; sitter hemma i köket i Sunnersta efter en varierad vecka. Det är lördag förmiddag. Sara har kommit hem efter sin andra av tre jobbnätter. Hon smög in och jag vaknade medan hon gjorde iordning sin frukost att äta i sängen. Hon var lite kall efter morgonens cykeltur, så jag fick värma henne tills hon somnade; jag smög ut med hela bunten tidningar, dagens och dem jag haft med mig till sängen kvällen innan.

Jag har börjat med en stor kopp kaffe. Framför mig på ”ön” i köket ligger fredagens och lördagens UNT och SvD. Det blir sammanlagt sex stycken Sudoku, varav ett är löst och ett påbörjat. Jag hade inte orkat igenom det efter att ha suttit uppe sent och sett SvT:s sena, men engagerande och spännande, film med Michael Douglas och Kim Basinger. Nu löste jag alla resterande Sudoku och läste noggrant alla delar i både UNT och SvD; det hör till ovanligheterna. Jag njuter av de här perioderna. Det är alldeles tyst den här morgonen; på diskbänken ligger tomaterna som jag skördade igår; bra två hade hunnit mogna; de andra är gröna och varierar i storlek från en ärtas till normal tomatstorlek. Idag skall vi äta varsin egenodlad tomat; får nog göra marmelad på de gröna, för de lär inte mogna till ätbrhet.

Jag går och hämtar ”Lillen” som jag döpt den här laaptopen till; den loggar automatiskt på hemnätverket, det sladdlösa som knyter till Internet via routrarna i Saras rum. Annat var det i veckan; hos Mamma får jag använda mitt moobila bredband. Det blir så kallat HSDPA som är tillräckligt snabbt för att vara användbart när jag har alla web-sajter igång för att kunna bevaka och jobba med börsen. Den har varit både upp och ned i veckan, men med en snabb ”korrigerings” mot slutet av veckan då amerikansk statistik visade att lågkonjunkturen ännu inte släppt sitt grepp. Nu har vi också kommit in i oktober som historiskt sett har varit en urusel börsmanad. En gång på 80-talet inträffade den så kallade svarta måndagen mitt i oktober. Redan den första dagen i oktober var det rejäla nedgångar. Många hade dock redan siat om detta och många börsaktörer var antagligen på sin vakt och dt blev ”trångt vid utgången”.

Den här gången var jag tre dagar hos Mamma. På morgnarna fick hon thé på sängen och därför blev det oftast sen förmiddag innan vi så att säga kom igång. Hon ägnade sig åt tidningarna och jag mig åt börsen och arbetet med EGC. Tisdagen var det ösregn mest hela dagen men på onsdagen kunde jag ta mig ut till golfklubben för att träna inför söndagens tävling på hemmabanen. Känner nu att jag har den erfarenhet jag behöver för att rätta till de där misstagen jag gör ibland under spelet. Har börjat satsa på systematisk kvalitetsträning istället för att bara stå och ösa iväg boll på boll med samma klubba. Nu växlar jag mellan utslag och inspel, ibland med transportslag däremellan. Väljer ut mål att sikta på och intalar mig att jag prickskjuta mot fairway eller mot green. Puttningen har varit märklig den senaste tiden. Långa puttar har jag fått i men brännt några kortare. Det får bara inte förekomma. Men som alltid så växlar det där. Det är ändå i spelsituationerna som det hela avgörs. Senast hade jag segern som i en lite ask tills det krånglade till sig på slutet; eller, rättare sagt, innan jag slog de där urusla chipparna, skitslagen som gav två dubbelbogeys och en bogey på de tre sista hålen.

Torsdagen var hemresedag; hade fått i uppgift av Sara att stanna i Kungens Kurva och köpa ros och jord på Zetas; Sara hade letet fram en ros till sitt land och hittat en handelsträdgård som hade den. Ärendet var snabbt avklarat och jag kom hemi god tidd för att vi skulle kunna äta sen middag tillsammans innan hon skulle iväg till den första jobbnatten. Jag förberedde mig för fredagens kundbesök med EGC sedan jag kört Saara till 50B, hennes intensivvårdsavdelning.

Fredag morgon hoppar jag upp tidigt och hämtar Sara vid 50B; det blev lite senare än beställt, men jag har ändå god tid på mig för att duscha och ordna med det jag skall ha med mig till kundbesöken. Sara lägger sig att sova och jag åker mot Hallstahammar och det fförsta kundbesöket, Containerhandel. Kör genom det gamla brukssamhället och hittar fram till Kanalhuset, Kanthals gamla huvudkontor, som numera innehåller många småföretag och ett rehab-center. Mats möter mig i porten och vi sätter oss i caféet på bottenvåningen. Jan-Olof och Olle kommer strax och får sitt andra morgonkaffe; de hade stannat i Västerås för en paus efter resan från Bollnäs.

Mats på Containerhandel visar ssg mycket intresserad; han är en riktig entreprenör med massor av idéer och initiativ som bidragit till förnyelse i Hallstahammar, som annars lidit av Bultens tillbakagång. Orten har som så många andra genomgått en ”strukturomvandling”, vilket i klartext betyde att ortens dominerande arbetsgivare aantingen raadikalt ändrat inriktning, minskat verksamheten eller rent av packat ihop. Ur kris föds iddéer och det har också skett i Hallstahammar.

Efter presentation, demonstration och diskussioner i Kanalhuset åker vi till container-depån i Västerås. Vi testar ett par enheter i miljön, ispekterar vanliga bstålcontainrar och en kylcontainer. Mats berättar om branschens möjligheter, svårigheter och ”omständigheter” med omfattande stölder och annan kriminalitet. Vi förstår att det finns en svart och en vit del i branschen.

Försäkringar är inget som hjälper eller duger; ingen vill försäkra, för skadeutfallet är för högt och oberäkneligt. Försäkringarna skulle bli för dyra, självriskan för hög. Det lönar sig inte för någon part. Volatiliteten är för hög som man säger om börsen.

I var i närheten av Fullerö Golfklubb så det blev där vi intog lunchen. Det hade varit ett intressant möte med Containerhandel. Visserligen hade vi slagit sönder en enhet, som trots magnetfäste hade ramlat ner inuti en container., men besöket lovade en fortsättning. Klockan var bara nyss tolv, så inga golfare hade ännu hunnit runt ett varv. Vi var först på den helstekta kotlettraden med svampsås, en passande hösträtt, fastän vädret var soligt.

I det gamla industriområdet ute vid Hälla besökte vi så ICOS, Interfrakt Container Overseas Service, eller som de kallas kort och gott Interfrakt. Det är en speditörsfirma med egna kontrakterade åkare som kör internationellt. Vi träffade VD:n som länge pratat med sina åkare om säkerhet, övervakning och larm. Vi berättade och demade; resultatet blev att han skulle försöka få till testinstallation hos någon av sin”a åkare. De är lite konservativa, har inte råkat ut för något, och är lite svårövertalade enligt Arne, chefen för firman. Han var annars väldigt med på noterna och tyckte att vi hade ett flexibelt och användbart system och bra tjänster.

De här säljinsatserna för EGC debiterar jag ännu inget för; det tål inte ekonomin; jag har diskuterat delägande med Jan-Olof och han har fått styrelsens samtycke; nu skall vi först och främst skapa några referensinstallationer för att visa på aktiviteter så att de tilltänkta investerarna släpper loss de medel de ställt i utsikt. Först då ska bolaget skaffa de resurser som behövs för att åstadkomma det de efterfrågar. Till dess får vi jobba med egen tid och resurs för att skapa de värden som skall investeras i. Lite momeent 22 är det faktiskt, men så är det ”att bygga företag” som kompis Kalle kallar det. På sitt håll håller han på med Ecorun och bränsleoptimeringen för lastbilar och entreprenad-maskiner. Jag fick faktiskt ett nytt uppslag för SmartInfo, när jag besökte Interfrakt. Såg att de hade högar med fraktsedlar och andra handlingar som måste sparas i tio år. Det var enj anseelig mängd som samlats i hyllorna och det var bara årets papper. I den branschen finns det sannolikt en hel del att göra funderade jag. Ringde Sten, som kunde berätta att de försökt ta sig in på stockholms Åkeri, men misslyckats; branschlogiken är inte riktigt sm vi tror. Vi överenskom att träffas och spåna om det.

Jan-Olof och Olle drog iväg hemåt Bollnäs från besökett på Hälla och Interfrakt. Jag besökte Sara mamma på Sandgärdet; vi hade ju åkt alldeles förbi på vägen till Interfrakt. Vi drack kaffe och pratade en stund innan jag vände hemåt med en liten kaakburk i bagaget. Hon gör så goda russinkakor, tycker sara, så jag fick med mig några. Nu var det fredag eftermiddag och livlig trafik. Jag kände mig nästan som en del av arbetslivet igen, men lyckades slå ifrån mig den känslan. Jaag har njutit av ett långt ”sommarlov”; nu kommer ”höstlovet” och sedan min skidsäsong. Jag har många aktiviteter och mycket jaag sskall ta mig för i vinter. Det har man alltid, många saker på listan för inomhus-säsongen. Jag skall scanna in en massa gamla diabilder, haar Betten bett mig. Så skall jag göra iordning ”Morfars Bok” som hon lagt i mitt knä. Jag känner också att jag vill jobba intensivt med EGC, förhoppningsvis också jobba igång mig med SmartInfo. Egentligen behöver jag inte med det är ”kul att bygga bolag” som Kalle säger. Han håller på med två stycken och har eventuellt ett tredje på väg in. Vi diskuterade även ett EGC-engagemang för honom, men han fick nog lite kalla fötter och kände tidsbegränsning avseende sitt engagemang och möjligheterna att bidra aktivt. Men vi har etaablerat ett informellt samarbete eller snarare utbyte av idéer, uppslag och kontakter.

Det är snart lunch nu. Sudokuna är lösta, tidningarna lästa och frukosten sedan länge avklarad. Jag funderr på elva-kaffe med en leverpastej-smörgås. Egentligen är det nästan lunch; jag har plockat fram några ägg; skall koka dem och äta några sillbitar som en lättare lunch; det skall bli middag på

”fläskfille”, men sent, eftersom Sara skall arbeta ytterligare en natt; då lägger vi upp mattiderna efter henne. Jag är flexibel. Har pratat med Leif om en eventuell golfrunda, men han har lite aktiviteter som skall klaras av, vindsröjning. Eventuellt kunde det bli en ”spontan-runda” på eftermiddagen. Han är nog lite styrd av Lena, precis som Finn hade sina ”program” när vi bodde grannar en gång i tiden. Då fick vi smita till golfbanan. Jag åtnjuter en helt annan frihet och har alltid gjort det. Idag skall jag träna inför söndagens avslutande tävling. Det har varit frost inatt, men jag har fått en sen starttid, så jag hoppas det fungerar även om det kan vara lite kyligt till att börja med. Undrar just om det är någon av de andra seniorerna som kommer att starta i korrbyxor. Så har många gjort hela säsongen och långt fram på hösten. Vi är nu inne i den sista golfmånaden för säsongen. Jag har inte spelat så mycket som jag hade kunnat och/eller velat, men känslan att kunna spela precis när jag vill är en skön känsla och obetalbar. Jag vet många som avundas mig och jag tänker med fasa på alla som använder cirka timmen på väg både till och från sin arbetsplats för att fylla dagens ljusa timmar. Golfen inskränker sig till spoardiska helgrunder för dem; för mig är det en svunnen tid.

På ”ön” ligger inte bara fredagens och lördagens tidningar. Där finns också annat som skall eller kan läsas. Veckans Affärer har kommit medan jag var borta, liksom en katalog från Pölder, ”Seasons” från SAS, Dustins katalog och ”Vasalöparen”. Jag har också en ännu oläst ”Svensk Golf”; men, som jag säger ibland, ”Jag läser inte – jag skriver”. När jag bläddrar i ”Vasalöparen” hittar jag alla erbjudande om träningsläger. Redan första november öppnar ”Camp Södergren” i Östersund. Redan förra säsongen funderade jag på att åka dit, men det passade inte riktigt i tid. Kanske det kan bli denna säsong; jag disponerar ju min tid och några finansiella hinder torde inte föreligga. Det handlar bara om ambition och företagsamhet.

Det skiner upp nute; frosten är sedan länge borta; jag kokar mina ägg och funderar på om Leif kommer att hinna spela med mig idag; jag skall i alla fall åka ut och slå några bollar för att hålla igång svingtempot; kanske höra om Gustav är ute i sitt torp? Annars skulle jag kunna hälsa på där när jag ändå är åt det hållet, efter golfen. Det ser ut att blåsa lite, inte särskilt inbjudande för utomhusaktiviteter. Jag har avverkat kaffe och leverpastej-smörgås med gurka. Den här gången har vi Gammaldags bordsgurka”; det är lite tjockare skivor än ”Smörgåsgurka”, men det var vad som fanns i det lilla Konsum här i Sunnersta. Får väl handla på Ica så att det blir rätt sort nästa gång. Nu är det dags för de kokta äggen med lite sill. Har använt den fiffiga timern, som jag fick av Sara i födelsedagspresent, för att få rätt hårdhet för äggen. Den är bra.

Det kommer ett chat-anrop från Abbas, som nyligen flyttat till Singapore. Han vill prata via Skype, så jag tar med mig ”Lillen” och går in på toaletten. Nu har jag två dörrar mellan mig och sovrummet, så att jag inte stör henne. Hos Abbas är det kväll och han skall strax ut och äta middag. Han måste se upp med sitt blodsocker; har nyligen fått diagnosen diabetes. Jag vet vad det innebär, eftersom Pappa hade det, liksom Bengt och Martin. Pappa var oerhört insulin-känslig och Bengt hade stora problem att få balans mellan halterna socker respektive insulin. Martin verkar klara det utan problem, för dt märks aldrig på hans humör eller under golfandet. Jag äter en sen lunch innan jag åker till golfträningen. Sara hinner vakna innan jag hinner iväg. Hon skall nu lägga sig framför TV:n, eftersom hon inte kan sova längre. Det brukar hon göra och sedan slumra in lite igen. Jag vet inte hur det går den här gången, för jag är borta på min golfträning och hjälper sedan hella med resten av installationen av hennes nätverk och datorer. Jag lyckas få ordning på allt och hon blir helnöjd. På golfbanan var det ruskväder så jag nöjde mig med en enda hink bollar och sedan lite övningschippning. Det hade börjat regna just som jag kom till övningsfältet – och det blåste. Jag övade på att slå motvindsbollar, vet hur man skall göra, men lyckas inte alltid. Nu fungerade det och jag fick den kvittens jag ville ha. Men jag fick mig en tankeställare inför morgondagens avslutningstävling. Det kommer att bli kallt i vind och regn.

Men det gäller att tänka som jag brukar säga: ”Otur för mina medtävlare som inte spelar så bra i regn”.

En golfare måste vara förberedd. I bagen har jag vad jag behöver; men för säkerhets skull tar jag med regnställ och vantar. Kalla händer ger inget bra grepp, ingen bra swing och ingen bra känsla; man måste se till att man trivs på banan. Jag minns hur det var när jag debuterade i klubbmästerskapen i Täby GK; det hade regnat hela natten och första omgången ströks från programmet. Jag hade gått omkring i gummiskor och egnställ och hållit mig varm, rentav myste. Jag gick på min handicap i blötan; det var kanske min bästa runda någonsin på Täby GK, i klass med de 74 brutto jag gjorde en gång i sommarväder. Men det var säkert femton år senare.

Söndag morgon och risk för regn är inga bra utsikter för en golfare; men det är samma för alla; vi blev en fyrboll i slutet av startfältet; Bosse som var tävlingsledare verkade ha huvudet och tankarna på annat håll, för han slog snett och vint; det var nu inte så lämpligt, för det var slagtävling och han slog bort åtminstone två bollar. Det var vingligt, men de andra två spelade desto bättre. Vädret bättrade sig och det var riktigt skönt ett tag när solen tittade fram. Vi hann in precis innan regnet kom på allvar. Vi hade klarat oss undan med endast en mindre skur. Mitt spel var stundtals riktigt bra; jag hade härlig bollträff, men sjabblade bort en bra placering med dåliga chippar och hårresande dåliga korta puttar. Stod och funderade på om det såg töntigt ut med toppluva och brändde en bara fyra decimeter lång putt på sjuan. Hade halkat på klubbskافتet på utslaget på sexan och hamnat i skogen med en dubbelbogey som resultat. Brände sedan en given birdie på åttan och sedan tappade jag liksom sugen vartefter det gick mig emot mer och mer. Men det var trevligt att vara med om avslutningen på säsongens serie av tävlingar. Numera ingår jag i seniorernas tävlingsarrangörer. Det ger mig mera kontakt med andra att spela med till nästa säsong. Jag börjar känna mig hemma i klubben.

Nu är det fredag igen; veckorna går, inget problem med sysselsättningen; hann med att tvåla till Leif över nio hål i veckan. Vi gick runt på en timme och fyrtio minuter trots utdraget letande efter två bollar som jag slog bort på tvåan efter att ha vunnit första hålet lätt. Efter att ha delat trean där han får ett slag tillgodo, lyckades jag klämma i en eagle på fyran; det var en järn-5 som gick direkt i hål från knappa 150 meter över vattnet. Trots en bränd kortputt på sjuan var matchen klar redan på åttan. Det var en effektiv eftermiddag. Hann lagom hem tills Sara kom hem. Tömde bilen på skräp på sopstationen på hemvägen. Numera vill jag inte passera där utan att ha något med mig att göra av med.

Veckan gick vidare i EGC's tecken; lyckades någorlunda i prospekteringen även om det blev en del blindskott; börsen fick sitt och det blev en hel del affärer. Var dock inte så golfsugen trots det soliga vädret. Passade istället på att stå ute i solen mitt på dagen och njuta av de fortfarande värmande strålarna. Det blir inte så långa stunder för nu står solen så lågt att vi får sol bara någon timme då den står mellan de höga träden. Och det är just vid lunchtiden, så då passar jag på. Så blir det en stund på efetrmiddagen och solen når in i hörnet. Rosorna får sig en duvning varje natt då temperaturen faller ner mot och ibland under nollan. Frosten avslöjar sig med det vita gräset. Ute på golfbanan får man vänta tills frosten försvunnit. Sara och jag åt lördagslunchen där innan vi hälsade på Gustav ute vid hans torp. Jag hade packat fika-ryggsäcken och vi hade med oss vetelängd och äppelmuffins till kaffet. Solen gassade och Gustav höll på att slå gräs och slyr som hotade att minska tomtytan, vilken ändå är ansenlig. Men han vill hålla tomten öppen och den påminner lite om en park.

Träffade en av mina nyvunna golfkompisar i klubbhuset då vi åt lunch; Janne hade spelat nio hål och intog sedan lördags-lunchen med sin fru och ett par av de andra veteranerna. Jag passade på att fråga om han ville spela också på söndagen och vi bokade en tid; men den gick i stöpet

eftersom söndagen var en riktigt uschlig dag med regn och regnskurar. Vi bestämde att försöka i veckan istället. Nu är det nog inte många dagar kvar då det är njutbart, så bara att passa på. Jag var lite trött också efer en sen lördagskväll; hade varit hos Kalle och sett årets viktigaste fotbollsmatch; inte för att jag toar fotbollen på så stort allvar, men Kalle hade önskat sig att vi skulle se matchen tillsammans. Ursprungligen hade han bjudit sig och barnen hem till oss, men matchen skulle visas i TV5, som vi inte har. Så därför hade jag fått ta mig hem till honom ute i Nacka istället. Och det hade blivit en bedrövelsens dag för de svenske; istället för måste –vinsten blev det förlust och med största sannolikhet ingen resa till VM i Sydafrika; men Sverige hade nog inte haft så värst mycket att hämta där ia alla fall, så kanske var det bäst som skedde. Jag tyckte inte att jag behövde bry mig så mycket.

Istället för en aktiv helg blev det TV-lördag respektive inne-söndag; jag får ta igen det i veckan. Jag bara måste komma igång med simning; har ju köpt ett kort för att kunna gå regelbundet. Borde vara välgörande för ryggen. Måndagen är ganska fri från engagemang, så jag borde kunna slita mig fri ett par timmar mitt på dagen. Det hänger mest på mitt eget initiativ. När jag sätter i flaggan på hål 3 och vänder mig om, får jag solen rakt i ansiktet. Det är onsdag mitt i oktober, mitt i veckan. Redan då jag böjde mig ner och reparerade nedslagsmärket i greenen kände jag solen io ansiktet. Jag har mössa, för det är kallt. Jag har slagit tre slag till green som man skall på en par 5. Jag hade birdieputt och bollen hade stannat en halv meter bortom hålet, som det skall vara när man slagit en bra putt från åtta meter. Jag nöjde mig med par. Imorse snöade det. Men jag hade tänkt mig en golfvanda – och så blev det. Gjorde två par på hål fem, för jag slog ut två bollar på den lilla par 3an. Gick sedan till sista hålet, par 3; där blev det också två par – med mersmak. Puttarna stannade nära hål. Jag kände mig nöjd; mina drivar hade dock inte gått så bra som jag önskat; men jag visste vad det berodde på; hade varit på träning hos Kari och försökte nu få fart på höfterna för att få kraft i slagen. Han hade först gjort vad han kallade för flexibilitetstest och sedan bangat på med stenhård massage. Det var verkligen välgörande. Jag hade fått med mig övningar som jag själv skall göra mellan besöken.

Det var en minst sagt omväxlande golfvanda. Med järnen gick det utmärkt, men driven falerade. På övningsfältet hade det dock gått mycket bra med driven, en klubba som många har svårt med. Jag slog endast tjoget bollar för det var kallt i vinden på övningsfältet. Jag var dock mätt efter en härlig lunch på klubben. Solen sken och jag kände livskvalitet; njöt av att kunna göra som jag vill. Vilket privilegium !

Det är skönt att spela golf även i höstväder; banorna är i allmänhet som allra bäst i slutet av säsongen. Det var så inspirerande på onsdagen att jag bestämde mig för att spela även dagen därpå; det fick bli efetr besöket hos Kari. Ringde till min nyvunne golfvänn Janne och bestämde tid med honom. Det visade sig att vi blev tre, för Janne hade stött ihop med ytterligare en golfsugen herre i vår ålder; vi valde att gå ut på hål 10, eftersom vi oftast spelar den främre halvan av banan och mindre ofta den bakre. För min del gick det inget vidare till att börja med; antagligen var kroppen riktigt i olag efter att ha genomfört träning enligt Karis program på morgonen. Jag var faktiskt lite mör. Mot slutet av rundan gick det bättre och jag avslutade med två par och en bogey. Det var annat än den där tävlingsrundan då jag spelat bra nästan hela vägen och egentligen hade segern som i en liten ask; men den gången hade jag avslutat med dubbelbogey-bogey-dubbelbogey. En katastrof måste det kallas med tanke på att de tre sista hålen inte alls är svåra. Nu gick det bättre. Jag kände mig lite revanscherad. Avslutade besöket på klubben med en fika och satt sedan i solen en bra stund. Det var en strålande höstdag och riktigt härligt i solen. Jag hade tagit kompedigt sa jag till Mats. Vi hade hunnit med en hel del affärer redan under förmiddagen. Och det hade varit lyckade affärer. Jag kände mig privilegierad, oerhört nöjd och åkte hemåt. En riktig glidar-dag skulle man kunna säga, men jag känner att jag både förtjänat och förtjänar den.

Tiden går av sig själv; många tror inte det och tror att de som dragit sig tillbaka från arbetslivet, i vart fall från anställningsförhållande, inte har så mycket att göra; de undrar hur man får dagarna att gå. Det gjorde antagligen jag också, men har saligen glömt det. För nu vet jag hur man får tiden att inte riktigt räcka till; för så är det. Jag var tre dagar hemma hos mamma. Då hann jag med ett par timmars rullskid-åkning mellan hushållsarbete och eget arbete med säljsamtal för EGC; jag har nu bestämt mig för att satsa på bara EGC. Försöken att sälja för Smartinfo gick inget vidare. Nu får det bli EGC för hela slanten. Eftersom jag blivit erbjuden att gå in som ägare i bolaget på gynnsamma premisser, dt vill säga till förmånlig kurs på aktierna, har jag därmed dubbel anledning att lägga på några kol i försäljningsarbetet. Av och till har det varit framgångsrikt, i andra tillfällen helt slagit slint. Besöket på ett av försäkringsbolagen i Uppsala bar frukt, i varje fall i så måtto att de tar med oss på sin lista över leverantörer. Det ledde i sin tur att jag fick god kontakt med andra försäkringsbolag i landet. Det handlar nämligen om Länsförsäkringar, som har ett bolag i varje län.

Nu står jag och steker potatis; väntar hem Sara från hennes skivstångs-spinning, en träning hos avverkade tillsammans med Eric. Hans Agneta var på ett annat Friskis-och-Svettis-pass, medan jag förlade min träning till Gottsunda-badet. Igår var vi dock alla tillsammans ute i Morga Hage och löptränade; det vill säga att Sara och Agneta gick med stavar medan Eric och jag joggade. Han hade riktigt bra flås och jag hängde lagom med. Efter den utflykten kände jag lite träningsvärk i vaderna, men det blev bara ett mindre krampanfall i bassängen ikväll. Avverkade några hundra meter på en halvtimme innan jag handlade på Ica inför middagen. Till den har jag gjort en grön röra som jag lärde mig hos Kalle när jag var hos honom på middag inför den ödesdigra fotbollsmatchen, som Sverige förlorade mot Danmark för att missa VM; men jag fick i alla fall med mig ett bra recept hem.

I bassängen gick det något bättre än senast, fastän det var länge sedan jag simmat. Men inte var det som när jag tränade i Libyen, varje dag. Då var jag i form och hade ett härligt driv; orkade också mycket mer. Jag undrar just om bassängen fortfarande är öppen där; klimatet borde vara klart uthärdligt om det är som förra året. Måste komma ihåg att fråga Nicolas om det. Han är nu på plats; jag vet inte om han vet om att Hans-Joseph är på väg därifrån. Jag fick mail från denne för ett tag sedan men får inte yppa något. Jag väntar på en kontakt från Nicolas. Han har hittills bara meddelat sitt nya libyska mobilnummer och jag har föreslagit kontakt via Skype.

Jag stod alltså och stekte potatis; till det skall vi ha snuttar av oxfilé, som Sara köpt hos Carlströms i Västerås. Tipset om detta fick jag av golfkompis Rolf då vi spelade på Surahammar; sedan frågade jag efetr oxfilé-snuttar när Sara och jag var på Carlströms; jag hälsade från Rolf till innehavaren och undrade hur det var med hans rygg; den hade Rolf berättat om. Men vid det besöket fanns det tyvärr inga snuttar, så Carlström, innehavaren, kompenserade med ett par paket golfbollar. De räckte ett tag men är nu till hälften ”förbrukade”, det vill säga förlorade i skogen någonstans efter alltför sneda slag. Någon har kanske hamnat i vattnet. Summa summarum var dagens sena middag en kombination av tips från Rolf respektive Kalle; den senares gröna röra försökte jag imitera; ingredienserna som jag minns dem, skulle vara vinäger, olja, basilika och vitlök. Det blev inte riktigt som den jag fått hos Kalle, men det saknades antagligen någon eller ett par ingredienser. Stark var den dock och Sara gillade den. Får väl kolla upp receptet nästa gång Kalle och jag pratas vid. Det är rätt ofta numera. Han ringer för att kolla upp börsläget när han inte har PCn framför sig utan är ute och säljer för EcoRun.

Idag är det tisdag igen; gårdagens simning och söndagens löpning känns i kroppen; jag väntar med stretching till längre fram på dagen. Uppre redan vid sextiden hinner jag lösa UNT's Sudoku redan före sju. Startar PCn och noterar att Sarmad är on-line i Skype, men lyckas inte få upp

kontakten med honom; antagligen sitter han på sitt kontor i Bhamdoun; undrar just hur många av villorna han sålt nu. På söndag åker den lilla familjen hem till Wien; jag skall hälsa på dem i vinter och kanske åka skidor i Österrike. Har ju inte sett lille Leil live ännu utan bara via video på Skype. Fick prata med Samer häromdagen när jag ringde via Skype. ”Hej Mossa” ropade han; var riktigt duktig att pratat svenska; detsamma gäller arabiska sa hans stolta pappa.

Det har regnat inatt; rosorna som fortfarande har knoppar ser lite molokna ut av regnandet. Snart är det dags att kratta samman löven och täcka rosorna. Men det måste torka upp lite först. Det är lite gråmulet då det ljusnar. Men det skall klarna upp under dagen tills Leif och jag skall ut till Håmö för en ny golfgrunda. Senast var det jag som vann klart. Men det sitter hårt åt för det mesta, undantaget då vi spelade hela 18-hålaren och Leif fick till en kanonrunda. Han hann vinna med klara 6/5 innan hans spel började bli mera medgörligt och mitt anständigare. Jag blev helt enkelt utskåpad. Men jag har tagit revansch ett par gånger sedan dess. Senast började jag öva på att ta ut svingen och korrigerar stansen enligt vad jag lärt mig av Kari. Vi har inte börjat jobba med själva golfen i och för sig, men jag har tagit ad notam det han sagt om uppställningen, att hålla in naveln och aktivera magmusklerna så att jag får en balanserad bäckenställning. Senast fick jag ett träningsprogram att jobba med medan han är i Las Vegas för att delta i VM i long driving. Han är europamästare och tror sig ha en chans också i VM. Får följa hans framfsrt via internet.

Nu är det alltså tisdag; jag har varit uppe sedan klockan sex och vinkat av Sara som skall cykla till sitt arbete trots regn. Har satt igång PCn och lyssnar på Winnerbäck i mitt kontor. Idag skall jag ringa igenom hela listan av prospects. Passet kan börja tidigt eftersom entreprenad-företagarna är igång riktigt arla. Det är full fart i branschen, i alla fall bland de mindre företagen. Det är de större företagen som anser konjunkturläget vara dåligt; det börjar dock komma en och annan positiv kvartalsrapport även om utsikterna inte målas i särskilt ljusa färger. Vilken kontrast mellan deras syn på ”läget”! I fåmansföretagen jobbar man så mycket det bara går. Många hinner inte titta upp och göra det där man skall göra när man ”får tid”. Det säger något om hur konjunkturläget egentligen är. Så småningom kanske det sprider sig till de större företagen och till ekonomijournalisterna, vilka sedan länge endast odlat pessimismen. De är som en flock fåglar som flyger åt samma håll. Så småningom kommer de att vända och börja sjunga konjunkturons lov, skriva att ”nu snurrar hjulen”, att nu är det ”full fart i skogen” och arbetskraftbrist. Är det inte ljust så är det mörkt, eller tvärtom, aldrig en blandad bild. Men vad är konjunktur? Det varierar sannerligen mellan branscher, mellan regioner och mellan företag på olika plats i värdekedjan. Men på ekonomisidorna och i affärspressen verkar det bara finnas ”konjunkturen”, en och samma för alla företag, alla branscher och alla geografier. Enklast så kanske men inte särskilt relevant och verklig inte professionellt, trovärdigt eller särskilt sant.

Winnerbäck-låtarna strömmar ur PCns högtalare; tar fram min akustiska gitarr och kompar ”Blanka Golv” som är en lite enformig låt med bara två ackord. Men det är lätt att identifiera A och h-holl; jag börjar kunna hans ackordgångar nu. A är lite ovanligt för honom, men har blivit vanligare på senare tid; kanske hans röstläge håller på att förändras? Det har blivit ljusst ute och dags för mig att börja dagens jobb. Har listan klar med mitt prospekteringssystem. Jag har en hel del kontakter att följa upp, många nya att prova. Men jag skall prioritera att få resultat på kort sikt så att vi kommer igenom med de tilltänkta investeringarna för EGC; jag skall ju själv bli delägare och då vill jag se att den övriga finansieringen är ordnad. Annars går jag inte in som delägare; risken är dessutom uppenbar att företaget går under, eller snarare avsomnar om det inte ordnar sig med investeringarna. Det kan redan märkas en förlamning och passiviserande avvaktan på grund av kapitaldräneringen. Det ackumulerade underskottet har nått gränsen för vad nuvarande ägare kan klara av. De har inte säskilt mycket mer att pytsa in. Utan kapitalinjektion och anställning av de resurser som skall få fart på försäljningen blir det aldrig det lyft som konceptet förtjänar och ger möjligheter till. De möjligheterna måste tas tillvara om det inte skall ”gå i putten”.

Jag startar mitt ”CRM” som jag använt i tjugo år nu. Har byggt ut det efterhand och det hjälper mig att hålla reda på alla kontakter. Det är bara att klicka på den gröna knappen med ”EGC” för att få upp första aktuella kontakt med uppgifter om telefonnummer, kontaktperson och annan kompletterande information. Jag skall köra ett telefonpass fram till tiotiden innan jag får ta paus och hämta mig en kopp kaffe med leverpastej och smörgåsurka. Det fungerar som morot. Jag har en halvtimme på mig innan börserna öppnar. Då får jag varva med det jobbet, utan att tappa fokus. Har inte hört av Kalle ännu, men han ringer nog rätt vad det är.

Tappade lite fokus när Jerker ringde; de samtalen är alltid inspirerande, ger en massa idéer och fruktbart utbyte av tankar och iontryck; vi enades om att konjunkturen inte skall vara singularis utan pluralis. Vi ondgjorde oss lite över storföretagen och diskuterade lite kring småföretagen, EGC och annat. Det här blev en behövlig paus; missade i och för sig börsöppningen, men det gjorde inget för Mats var också sent på plats visade det sig. Bra rapport från Vestas, vilket både Kalle och jag hoppats på. Mats tyckte att vi skulle låta den gå några dagar innan vi tar hem vinsten. Det brukar vara så att det kommer en andra och en tredje sväng. Vi får väl se om det gäller även Vestas. I vanliga fall brukar jag vara för snabb att ”cash hem”.

Nu är det mitt i veckan i andra halvan av oktober; jag har två möten inbokade, bägge i stockholm, eller sta`n som stockholmarna själva säger; men det gör inte jag, för jag är lite allergisk mot den enkelriktning som finns mot Stockholm i hela östra delen av Mälardalen. Jah skall ta tåget till huvudstaden, för Sara vill ha bilen för att göra ärenden; hon är ledig denna onsdag. Det passar utmärkt, för hon kan då släppa av mig vid stationen. Jag hade bestämt mig för att vara i god tid både till första mötet och till tåget. Så redan kvart i tio är jag vid stationen och köper min biljett ur den blå automaten vid perrongen, den perrong där stockholmsspendeln ankommer och avgår; den blå automaten är förinställd på Stockholm, så jag behöver bara dra mitt betalkort och trycka på den stora gröna knappen för att få min biljett. Mycket praktiskt är det; och i Stockholm är det samma sak, förinställda blå automater, fast där är de givetvis förinställda på Uppsala.

Det är lite spännande att åka tåg. Jag har inte gjort det på två-tre år; senast var det väl när jag hämtade nya bilen i Märsta; och då åkte jag fel med bussen och hamnade på Arlanda; fick åka tillbaka till Märsta och ta nästa buss mot Märsta; det tog en rundlig tid, för bussarna går inte precis varje kvart, utan är synkade på tågens avgångs- och ankomsttider.

Det var många människor i rörelse denna förmiddag; skoleleverna hade höstlov och många studenter pendlar fram och tillbaka till och från sina universitet, antingen det nu är Stockholms eller Uppsala de har som studieort. Tjejerna hade strumpor i höstens färger, vilket verkade vara något slags rostbrunt med inslag av grönt. Fast de flesta är klädda i svart eller mörkgrått, årstiden till trots -eller kanske snarare därför. Egentligen är det trist att så många klär sig så mörkt under den mörka årstiden. En hel del vuxna var också i farten, mest äldre, men en och annan förälder med skollovsledigt barn. Eftersom jag var tidig kunde jag välja plats och tog en stol med öppen fyrstits; efter en stund kom en dam i min egen ålder och satte sig mitt emot, klädd i svarta långbyxor och vit blus; hon halade upp dagens SvD och jag funderade på att be att få låna en del, men avstod; tog istället fram mina börsapper och Upsala Nya. Efter en stund blev jag avbruten av telefonen som gav ifrån sig sin högljudda signal; det var Gunnar och han propsade på att få prata med mig trots att jag upplyste att jag satt på tåget; han brukar vara tillknäppt i motsvarande situation, men nu var han uppfordrande. Så jag höll handen runt telefon och mun för att inte låta andra passagerare höra och kunna ond göra sig över min konversation; det skrivs så många insändare om hur vedervärdigt et är att behöva höra mobiltelefonkonversation på tåg. Det hade jag i minnet och pratade så lågt jag kunde, både av hänsyn och av diskretion.

Tåget susade fram genom det uppländska landskapet och jag kände igen mig; har ju kört vägen via Märsta och Upplands Väsby så många gånger under de senaste åren. Jag pendlade faktiskt i 6½ år innan Sara och jag köpte vårt hus. Nu kör jag mera sporadiskt den där smala slingrande vägen förbi Vassunda, Krusenberg och Fredrikslund. Under min sejour i Libyen gick resorna för det mesta i mörker den där vägen till Arlanda. Tåget stannade bara i Knivat och Märsta på sin väg mot Stockholm; från Märsta går pendeltågen och en del människor byter där. Tar man istället Uppståget från Uppsala kan man åka ända till Upplands Väsby och där ta pendeltåget vidare, men det tar längre tid. Jag hade valt regionaltåget, som alltså gjorde färre stopp. Det tar bara cirka fyrtio minuter mot det andra alternativets dryga timme.

Det var en kylig höstdag i huvudstaden; jag hade en timme på mig, drygt, att ta mig till Melanders i Söderhallarna; det ligger vid Medborgarplatsen. Jag beslöt mig för att promenera istället för att trängas i tunnelbanan. Hade inte lust att ge mig ner i underjorden så jag började med att strosa genom den stora hallen på Centralen; där pågick något slags jobbmässa och TV var där för intervjuer. Massor av folk trängdes omkring för att få en skytt av vad som avhandlades. Det var många i farten och full trängsel i hela hallen. Jag tog mig ut på Centralplan och gick nedåt Tegelbacken; fortsatte sedan över bron bort mot Gamla Stan och gick Stora Nygatan ner till Kornhamnstorg; kom på att svägerska Lena ju jobbat där en gång men nu flyttat upp till ovanför Slussen. På väg uppför backen över Slussen ringde jag och undrade om vi skulle fika tillsammans; jodå, men det blev inget av för vi missförstod varandra; hon väntade på mig i receptionen och jag hade väntat mig att hon skulle komma ner till markplanet där jag väntade vid kafeterian. Så efetr en stund vandrade jag vidare uppför Söders höjder och gick genom parken vid Katarina kyrka. Nu kom jag in i en annan miljö; det var Söder och där träffar man på en annan sorts människor än nere i själva stadskärnan. Här och var stod enstaka A-lagare; två stycken, antagligen något yngre än jag själv, stod och diskuterade med hessa röster och slitna ansikten i närheten av en spritbutik på Folkungagatan. Jag svängde in på Götgatan och genade bort till Medborgarplatsen. Söderhallarnas skylt lyste röd över den södra ingången och jag hitade fram till Melanders där jag hade bestämt med Anders, för länge sedan kollega på Indevo. Numera var han sverigechef i den största byggkonsulten sedan sex år tillbaka. Jag var lite tidig så jag bad att bli visad till vårt bord. Melanders är en av flera i en kedja, vilken specialiserat sig på fisk- och skaldjursrätter. Det visade sig vara Anders’ stamställe, praktiskt på bara några T-banestationers avstånd.

Jag kände igen honom på gången, men inte på frisyren; detsamma gällde ögonen, som inte lyste lika intensivt som förr; han såg lite sliten ut, Anders. Men han har haft nuvarande jobb i sex år, slitit och rest mycket. Sådant tar; han hade också stubbat det korpsvarta håret jäms med huvudsvålen, en vanlig frisyr numera för ”mindre hårbemedlade”, men det behövde egentligen inte han; det är bara ett modernt sätt att sköta sitt hår. Vi kom igång med konversationen och avverkade såväl gamla bekanta, före detta kollegor, våra respektive privata förhållanden och hans bransch. Vi touchade in i hans bransch och lite industrihistoria under en trivsamt lunch. Anders hade inte behövt titta i menyn utan direkt beställt sin standardrätt, Melanders klara fisksoppa. Jag hade sett ut ”Scampi Indien” redan innan han kom, så vi hade kommit snabbt igång med ätandet. Efter avslutande kaffe lämnade vi Melanders och skildes med ”hej och vi ses” på Medborgarplatsen; Anders tog T-bana tillbaka till möten på kontoret och jag gick över Götgatspuckeln ner över Slussen och genom Gamla Stan.

Det här var alltså onsdagen i höstlovsveckan; skolbarnen var lediga; det verkade även många andra vara; klockan var ungefär två och jag funderade över hur alla flanerande egentligen kunde vara ute och strosa, borta från inkomstbringande förvärvsverksamhet. En och anna hantverkare syntes i vimlet. Turistandet var fortfarande ett inslag i gatubilden, trots att själva turistsäsongen var över. Det var bara två grader varmt/kyligt i luften. PåÅ ”Plattan” tittade en skock japaner sig

förundrat omkring medan någon blåste trumpeten. I ett hörn stod några fingerfrusna gitarrister och stämde sina instrument medan ett par killar trummade på tomma målarburkar borta vid Åhlens. Jag strosade Drottninggatan norrut och vek av Olofsgatan och sedan ut på Olof Palmes gata innan jag kom fram till Sveavägen. Jag kände mig välorienterad och hitade lätt fram till det hus där jag visste att bolagen Perido och Levigo skulle hålla till. Porttelefon, tom hall och en hiss med anvisningar om vem som höll till på vilken våning gav det där vanliga stela, anonyma och opersonliga intrycket som det brukar vara i svenska företag. Högst upp kom jag in i en vindsvåning med en reception bemannad med en yngre dam. Det slog mig hur stereotypiskt det är på företagen; det råder en slags likriktning i hur man tas emot.

Genom det vanliga nätverkandet hade jag fått kontakt med Kasper, en bekant till min gamle kollega Conny från Norsk Data. Denne hade förmedlat mitt namn till Kasper för referenstagande på en annan kollega från Norsk Data-tiden varpå jag blivit uppringd av Kasper. Denne ville nu knyta mig till Levigo för att hjälpa till i rekryteringsärenden med mitt eget nätverk. Han hade med sig en kollega som var konsultchef i Perido. Vi pratade om bolagen, branschen, rekrytering, nätverk och metoder att hita lämpliga personer för såväl deras expansion som för rekrytering åt uppdragsgivare och enades om ett formellt samarbete på ad hoc-basis. Det är ganska precis så långt som jag kan sträcka mig avseende engagemang och som intresserar mig. Jag vill ha kvar EGC som huvudspår. Det hade blivit ett bra möte, kort och koncist med ömsesidigt utbyte och överenskommelse om informellt partnerskap.

Klockan var nu bara lite över tre på eftermiddagen och jag kom lagom till Uppsala-pendeln; bara att stoppa betalkortet i en blå automat, trycka på stora gröna knappen och ta emot den förinställda biljetten till Uppsala. Fem minuter senare rullade jag norrut, hemåt. Sara var fortfarande ute på sin ”sta’-tur” och lovade hämta, så redan vid halv-fem-tiden var jag hemma igen. ”Den som gjort en resa har mycket att berätta” sägs det. Jag hade fått många intryck och nu har jag skrivit ner dem – inte alla.

Vilken dag det blev idag, torsdagen; har jobbat med börs och EGC hela dagen. Det har varit ömsom vin ömsom vatten på båda håll. Börsen har vacklat, det har strulat, men den har rest sig mot slutet av dagen och lovar gott för fortsättningen. Bra statistik angående konjunkturen i USA bidrog; nu är det ju inte bara en enda konjunktur, men de parametrar som speglar den allmänna konjunkturen tolkas som positiv av börsaktörerna. Och det räcker för att sätta igång ett nytt race. Det blir en intressant och spännande fredag; men imorgon är det antagligen halvdag med anledning av Alla Helgons Dag; dessutom firas Halloween, om än med mindre uppmärksamhet än förr om åren. Den tilldragelsen ser ut att ha passerat sin popularitetstopp för ett par år sedan.

Det blev lite tungt för EGC idag med ett avhopp av den ende säljaren. Men vi får bita ihop och klara oss på egen hand Jan-Olof och jag. Vi satsar på direktförsäljning för att skapa ”footprint”. Det är viktigt i ett uppbyggnadsskede, för ett litet och relativt nytt företag utan så värst många kunder och dessutom verksamt inom ett nytt område, i varje fall med ny teknik för området ifråga. Vårt viktigaste prospekt tackade nej till vår offert, men låter oss komma mjed ett modifierat förslag. Jan-Olof och jag har manglat det idag över telefon. Så har jag kämpat med såväl uppföljningssamtal som nya kontakter. Några har varit positiva men något rentav trist bemötande. Men jag vet ju själv hur tvär jag kan vara mot telefonsäljare. Nu vet jag hur det känns. Har råkat ut för några stycken men det är ingen idé att låta sig nedslås utan bara att skaka av sig och köra på.

Mina ambitioner att åka rullskidor idag avskrev jag vartefter dagen led. Hade helt enkelt för mycket att göra och dessutom hög målsättning avseende prospekteringen. Därför får det bli simning idag igen; jag skall ju ändå till Ica i Gottsunda för att handla; en timme i simhallen kan

vara bra för att slappna av efter gårdagens ”karianska” träning. Jag tar det lite lugnt med den och gör inte lika många övningar som det står i papperen; tänker trappa upp efterhand för att inte få för mycket träningsvärk. ”Nur in der Begrenzung zeigt sich der Meister” heter det ju. Det lärde jag mig redan i realskolan av svenska-lärarinnan Malin Smitt. En annan anknuyning till min gamla skola fick jag genom att Mamma berättade att min studentkamrat, tillika idrottskamrat, Jan avlidit. Jag visste att han var lite skröplig och att både hans far och bror dött alldeles för tidigt, men det kändes lite väl tidigt ändå för hans del. Nu är det två kamrater på kort tid som lämnat in, Bob och Jan, båda bara få år äldre än jag. Bob råkade ut för en större hjärnblödning och dog efter några veckor berättade Hasse som följde upp. Om Jan stod det i Smålandstidningen, så jag lade upp en länk på ”Student-65”-sidan och mailade till mina forna studentkamrater.

Nu hade det blivit november och det var söndag, dagen efter festen hos Agneta och Eric; så det hade blivit lite sent och en del flytande till, före och efter maten. På lördagseftermiddagen hade vi haft besök av Rengsjö-borna, som var på väg hem från besök hos sina barn; Anders hade också varit på kurs i programvara för löneadministration. Lite förutseende hade jag varit ute och räfsat ihop de gulnade och fallna löven i trädgården; använde dem för att bädda om rosorna. Det blev en anseelig mängd så rosorna kommer nog att klara sig. Förra vintern hade vi inte varit så noga, utan använt lite ris efter trädfällningen och det isolerade nog inte riktigt lika bra som löv. Men rosorna var trots det finare än någonsin, växte kraftigt och blommade rikligt detta år.

Mina dagar är lite hektiska ibland; jag känner att tid finns inte i överflöd utan det gäller att som man säger ”fånga dagen”. När Sara är ledig kör vi träning i Morga Hage; det tar ett par timmar men är härlig avkoppling och omväxling. Så länge börsen är öppen är jag ju på tårna, men EGC tar också sin tid; det gäller att vara på hugget då potentiella kunder är aktiva. Det är inte många timmar på dagen jag har på mig att nå mina kontakter. En sådan dag var måndag, den första vardagen i november, som just hade inträffat. Vädret var fortfarande mildt men blåsigt och jag drog mig för att ge mig ut; hade annars tänkt ta en tur på rullskidorna, men sköt på det. En idé var att köra Saras bil till meken och sedan åka rullskidor hem; men tiden rann iväg och att åka i mörker lockade inte; jag beslöt att gå och simma istället, men även det missade jag efter ett två timmars telefonsamtal med Jan-Olof; han hade haft en lyckad dag med att leverera två enheter för test med en internationell åkare. Det var en följd av vårt besök i Västerås precis på dagen en månad tidigare. Nu hade det resulterat i åtminstone ett test. Kan så småningom leda till affär med speditörsföretaget som vill utrusta sina internationella transporter med säkerhetslösning. Det är ett litet steg framåt, men nog så viktigt på vägen att etablera EGC som en aktör i säkerhetsmarknaden. Nästa lilla steg blir ett par testenheter till en stor entreprenör i Kallhäll, som jag besökte i oktober. Nu är det mest telefonbearbetning som gäller.

Så blir det tisdag; Sara cyklar iväg tidigt; jag är uppe redan vid sex-tiden men går och lägger mig igen; vaknar till först vid halv-nio-tiden; hade haft en hög ambition att komma igång tidigt med säljjobbet, men drog gradvis ner på ambitionsnivån; tänkte att ”varför skall jag stressa eller pressa mig”? Ta det lugnt istället och njut av tillvaro!” Så då gjorde jag det. ””Va, 9.04” sa Mats när jag ringde honom; annars brukar han ha mig i luren redan 9.00. Dock inte denna dag; jag skyllde på att jag sov ut. Det blev lite snedtramp denna börsdag; ibland blir det så; annars har det gått bra den senaste tiden. Då gäller det att hålla i och inte bli vare sig girig eller överoptimistisk. Det är inte alltid så lätt, men Mats och jag har under åren hitat ett arbetssätt, ett samspel, som fungerar.

Sara skall jobba helg, så jag bereder mig på lite egna aktiviteter; har hög ambition när det gäller min ”personliga träning”; satsar mest på att få upp rörlighet och smidighet med Karis övningar; är lite försiktig med styrketräningen; den har gett lite för mycket träningsvärk; i veckan har Sara och jag avverkat Sunnersta-spåret och jag hade fortfarande träningsvärk i vaderna efter att ha sprungit med Eric. Men nu har jag fått upp konditionen och det går bra. Annars har jag haft svårt med

löpkonditionen och inte haft ork att springa på. Kroppen har uppenbarligen tagit till sig av Karis träningsprogram. Jag träffade honom på tisdagen och fick nya övningar; den här gången var det stretching för rumpan och de övningarna kändes verkligen. Kari hade kommit tillbaka från VM i long driving; han var nöjd med sin 15:e plats, vilket var bäst av alla européer; ingen av svenskarna hade lyckats i de besvärliga vindar som rådde.

Ett bra sätt att kombinera fysträningen med avslappning är att gå och simma; nu har jag kommit igång med att utnyttja det kort jag köpte i simhallen precis när jag kommit tillbaka från Libyen-uppdraget. Försöker att gå och simma så ofta jag har lust; det är utmärkt att kombinera med ett besök på Ica. Så gjorde jag alltså den här lördagen. Sara arbetade dag och skulle sedan på gymna med ”doktor Hella”; så jag simmade, handlade och var sedan i curlinghallen och tittade på när Hasses lag spelade mot Fyris härifrån Uppsala; det var en helt nybyggd och mycket fräsch hall; jag satt på läktaren tillsammans med den övriga fåtaliga publiken; det var uppenbarligen andra curlare som inte hade matcher just då. Det var intressant och vägledande att höra deras mkommentarer och interns snack medan spelet pågick; på så sätt kunde jag lättare hänga med i vad som skedde och vilka olika taktiska dispositioner som fanns. Hasses lag var decimerat till tre man eftersom en av hans spelare måste avvika till en 50-årsmiddag. Det märktes att de var handikappade av detta, speciellt när dt gällde sopningen.

Jag hade handlat så Sara och Hella skötte matlagningen; oxfilén var redan framtagen ur frysen och jag hade radat upp alla rotfrukterna på diskbänken. Det blev en god middag med kaffe och frukt i soffan efteråt; vi satt länge och pratade om allt möjligt innan Sara kom på att hon skulle upp tidigt. Det hade varit en lång dag, för som vanligt var jag uppe tidigt; det blir nästan alltid så när Sara börjar tidigt. Så blev det också på söndagen. Jag kunde inte sova utan steg upp och skickade iväg henne; det var lite småduggigt när jag hämtade fram hennes cykel ur garaget och fick iväg henne. Jag stannade uppe, åt min vanliga youghurt och drack morgonkaffet. Vi hade inte fått någon tidning så det blev ingen Sudoku den här morgonen – trodde jag; men vid halvåtta-tiden tog jag på mig vinterjackan och gick ut i den fuktiga morgonen och till brevlådan; gryningsljuset förmådde nätt och jämnt ge intryck av dag. Och nu låg tidningarna i lådan, längst in; kanske hade Sara, när hon varit ute vid sextiden, bara inte sett dem ? Nejdå, hon hade känt efter ordentligt. Alltså hade tidningsbudet varit sent denna gråmulna och fuktiga söndagsmorgon.

Söndagsmorgon, grått väder, tre stycken Sudoku – vad kan man mer önska sig, snö kanske ? Jag har hela dagen för mig själv. Konstsnön är på plats i Högbo sedan dagen innan, det har jag sett på nätet. Hela helgen är det gratis åkning; jag steker köttbullar och kompletterar med ett par stekta ägg och en öl innan jag åker iväg till säsongens första snöträning. Det är bara 8:e november. Det är nästan en månad tidigare än säsongen före. Känns nästan lite prematurt. Men det är en skön känsla att byta ut löpningen på kletiga stigar mot lite mera fart. Nu hade jag inte precis rätt preparerade skidor, för klistret från de sista turerna i våras satt fortfarande kvar under skidorna; med den snö som bjödds i konstsnöspåret blev det lite trögt, för lagret var för tjockt. Men jag brydde mig inte om det utan körde på bara. Med tiden skulle den överflödiga vallan slitas av.

Säsongens första skidåkning ger alltid en konstig känsla; jag känner mig inte precis stark, utan känner trötthet redan efter några kilometer. Tog därför en rejäl paus efter en halvmil och fikade i Gruvstugan; kände mig nästan lite lyxig. Det är underbart att kunna göra precis vad jag själv vill, när jag vill. Och jag behöver faktiskt inte vara snål mot mig själv. Kanske är det lite övermaga att köra närmare 30 mil för att åka 13 kilometer skidor, men det var vad jag ville göra denna grådisiga novembersöndag. Och då gjorde jag det. Passade på att ringa några samtal också. Mammma var lite ”vesen” även idag. Det var samma sak häromdagen; då ville hon inte heller gå ner och äta. Så hemtjänsten går upp med lunchen. Framåt kvällen är hon piggare. Påstod att hon

inte sovit på natten, därför att hon vaknat av en felringning och sedan inte kunnat somna om; det är inte lätt att vara gammal.

När jag kommer hem uppdaterar jag min website med skiddata; spelar Winnerbäck och väljer några låtar jag behärskar och kan ackompanjera med min akustiska. Det är mitt eget after-ski-mys. Sedan skall Sara och jag laga mat; har tagit fram lax till kvällen. Och igår handlade jag rejält med rotfrukter, så det kan nog bli en härlig söndagsmiddag. Igår åt vi oxfil, så idag fick det bli fisk. Det är viktigt att äta ordentligt med proteiner när man tränat. Därför är vi noga med det, speciellt på helgerna när vi har tid att ägna tid åt matlagningen; men även vissa vardagar, då Sara är ledig, ägnar vi tid åt matlagningen.

Söndag kväll; då är det dags att börja hämta in information inför veckans börs-jobb; hämtar Börsveckan på nätet och har fått Stockpickers nyhetsbrev i mailen; har ännu inte heller läst det senaste numret av Veckans Affärer. Jag har då ordentligt med information; tillsammans med analysprogrammet från Vikingen tycker jag mig ha ett tillräckligt bra beslutsunderlag, bara jag hinner ta in allt. Sedan gäller det att vara beredd på de nyheter som strömmar in på nätet via olika nyhetsbrev och web-siter. Det blir nästan ett heltidsjobb, men det är ju mitt intresse och det jag vill syssla med, så det är inte betungande. Lite tid avsätter jag också till EGC. Nu gäller det att driva fram ett antal case som investorererna skall se. Det är också annat som måste klaras av också; Jan-Olof och de andra ägarna måste rensa upp i ett gammalt avtal som blockerar verksamheten; så skall balansräkningen städas innan investorererna ger klartecken. Innan det har skett tänker jag inte köpa in mig i bolaget; jag har ett erbjudande och det tänker jag ta, men villkorat av att det är klart med finansieringen. Det finns inget värre än att gå in i ett bolag där det råder oklarheter kring äganderätt, balansräkningsposter och annat. Det har jag varit med om tidigare och vet att hålla mig utanför omdet råder den minsta oklarhet eller komplicerande omständighet. Jag har ingen brådska; jag vet att jag tillfört bolaget såväl kunnande och branschfarenhet som nya kundämnen, strategiskt stöd och andra värden.

En vecka till har runnit iväg, eller snarast halvannan. Det är onsdag morgon, Sara har cyklat iväg och jag har gjort mig iordning för dagens kundbesök; Jan-Olof är på väg och skall hämta upp mig. Kom hem måndag kväll efter en rundtur till Småland och Östergötland. På måndagen i förra veckan var Mamma så ynkelig på rösten, sa sig vara så trött, så jag åkte dit och pysslade om henne resten av veckan. Vi gjorde ett par utflykter, den ena för att bese höstfärgerna i bokskogen uppe vid Qvensås. Gillis hade berättat att min gamle klasskamrat Bertil Ring, numera fotograf, hade tagit så fäna bilder av höstlöven på bokarna däruppe. Så Mamma och jag tog en liten biltur dit upp och hamnade sedan nere i Hult, där jag passade på att handla fikabröd till eftermiddagens kaffe. På vägen stannade jag vid stolpe 17 och gick upp i skogen till mitt specialställe för att se om det möjligen fanns några trattisar kvar. Men nej, det var först svårt att hitta dit, eftersom man avverkat skog nyligen; svårt att känna igen sig, men jag hitade så småningom fram. Men inte en enda trattkantarell hittade jag. Rådjurspåren var överallt så jag förstod att hade det nyligen funnits svamp så var det de som ätit upp den.

Veckan hos Mamma blev mest PC, telefon, laga mat och diska; men jag hann med att gå till simhallen två gånger för att åtminstone få lite motion. Som av en sinkadus hittade jag ett möte med Aktiespararnas lokalavdelning i Eksjö; de skulle ha en presentation av två företag i Fritidsgården vid Ing2; jag gick dit och upplevde en väldigt informativ och bra kväll med presentation av börsnoterade Sensys Traffic och av Micropos; det senare företaget har just bjudit in till en aktiespridning till allmänheten och jag bestämde mig för att teckna. Det var en allmänt trevlig tillställning. Den här lokalavdelningen lär vara den som har högst mötesfrekvens av alla inom den landsomfattande ”rörelsen” Aktiespararna. Jag hade inte anmält mig till mötet, men ursäktade mig med ”att jag startat lokalavdelningen i Västerås en gång på 70-talet”. ”Ursäkten

accepteras” svarade Bo G Lundberg, som är lokalföreningens ordförande, en mycket driftig sådan uppenbarligen. Mamma berättade att han också varit drivande i konstföreningen på den tiden då hon var med där.

På lördagen bar det av till Valdemarsvik. Sara hade tagit bussen på fredagen och jag förväntades ordna med Svens PC. Det var ett förfärligt regnväder hela vägen; Sven och Tora var på teater i Norrköping så jag fick börja jobba på Svens PC. Han hade beställt det.

2009-12-19

Ofta skriver jag på söndagar; men idag är det måndag. Jag har fått tid på vårdcentralen för vaccinering mot svininfluensa och mot säsongsinfluensan. Efter veckor av väntan är det nu dags för oss som inte tillhör någon riskgrupp och som inte är under 50 år. Det har snackats om detta, om kampanjen för vaccinering, sedan i somras. Men organisationen har inte funnits. Personalen inom landstingen har informerat lika klart som yra höns. Slutkonklusionen är att arbetsorganisationen är obefintlig, personalen omotiverad och loj, men med alla upptänkliga ursäkter och undanflykter för att slippa undan. I veckor fick jag höra motstridiga, felaktiga och undvikande förklaringar till varför Mamma inte kunde få bli vaccinerad. För min egen del verkade det gå smidigt då jag vände mig till vårdcen tralen och fick en precis tid. Efter inskrivning, betalning och ifyllt formulär, blev jag som vanligt är inom sjukvården, tillsagd ”sitt ner och vänta så ropar dom upp dig”; vem som skulle ropa upp mig verkade inte klart, för efter en halvtimme hade fortfarande ingen hörts av, trots att jag hade såväl bokad tid som inskrivning i receptionen bakom mig. Jag gick därför tillbaka till kassan och bad om ny tid och återbetalning av avgiften. Då vaknade man till och ett sjukvårdsbiträde smög fram till en dörr och knackade försiktigt på och undrade hos doktorn innanför dörren om det var möjligt med en vaccinering. Den gamla damen, doktorn, såg lite förvånad på mig. Jag var tydligen inte väntad, trots tidsbeställningen, inskrivningen och betalningen. Vi hade ju slutit ett avtal om vaccinering, men det fanns tydligen ingen leveransberedskap för vad landstinget redan några dagar tidigare hade åtagit sig och som jag redan betalat för. Begreppet ”just in time” verkar i den här sortens verksamhet ha ersatts av ”just in case”, och inte i vilket fall som helst uppenbarligen utan först efter påstötning, det vill säga efter påkallande av leverans mot utgivnet åtagande. Det känns som ett slag i ansiktet att läsa i SvD att ”Sverige är extremt bra på vaccinering”. Vilken del av vaccineringen kan man undra – och i vems ögon.

Efter att ha inväntat doktors genomläsning av mitt ifyllda formulär började hon plocka bland sina attiraljer, slita i sprutornas förpackning och så småningom ge mig ett stick i vardera armen. Sedan skulle det plockas bland plåster och fyllas i papper. Arbetsorganisation hallå ! Här skall man på kort tid vaccinera miljoner människor men betar sig som enstycksbehandlare. A la bonheur ! Visst skall patienten behandlas som individ, men man behöver inte vara orationell och ineffektiv bara för det. Min uppfattning om personalen har inte stärkts under de här veckorna. Men jag har fått mycket vatten på kvarnen om det där med incitament och motivation i verksamheter som finansieras med anslag.

Måndag i veckan före jul; jag är sugen på att åka skidor, men har väntat ett par veckor på snö. Jag skulle ha åkt med Martin och hans kompisar till Harsa och Sara med sina arbetskamrater veckan efter. Men båda tillfällena gick om intet på grund av snöbrist. Jag har ringt och hört efter i stort sett varje dag den senaste veckan och nu verkar snön vara på väg. Jag bestämmer mig för att åka på träningsläger. Sara och jag äter gemensam lunch innan hon ger sig av till kvällskiftet på Ackis. Jag tar mig an några ärenden och kör runt till ett par ställen. Jag har fått några uppgifter att klara av innan jag packar och ger mig av på seneftermiddagen.

Jag hade bokat rum på ”Rengsjö Hilton”; det har blivit allt oftare sedan jag började med EGC. För inte så länge sedan hade det varit besöket i samband med bolagsstämman. Nu ville jag komma tidigt till skidåkningen i Harsa och övernattade därför i Rengsjö, bara en timmes resa från ”Paradiset året om” som man kallar sig i Harsagården. Jag kom lagom till ”Livet i Fagervik”, vilket Birgitta också följer. Men Anders ägnade sig åt sina telefonsamtal.

Tisdag morgon vaknade jag tidigt och åt frukost med Anders innan han hastade iväg till skolan. Satt en stund och pratade med Birgitta innan jag skottade av bilen och gav mig iväg mot Harsa. Det hade kommit ytterligare någon decimeter snö under natten utöver den mängd som föll under min resa hemifrån. Det var ett riktigt vinterlandskap som mötte mig. Det var verkligheten på tiden för det var redan veckan före jul. Jag tog det försiktigt i all snöröken och kom fram till ett vinterfagert Harsa. Jag fick mitt rum direkt vid ankomst och kunde ge mig ut på en första tur på riktig snö. Det märktes att det var början på säsongen, för det rann vatten här och där. Som vanligt i början på säsongen går det lite tungt och trögt till att börja med. Skidorna hade kvar lite klistret undertill, men jag brydde mig inte om det utan körde direkt ut i milspåret. Efter middagen gjorde jag rent under skidorna, tog bort det gamla klistret och lade på ytvalla för morgondagens nysnöföre. Det var en välkänd lukt i vallaboden, där jag många gånger fixat fästet. Lunchen i Harsagården bestod denna första dag av makaroner och Falukorv, inte precis min favoritmat; men en hungrig skidåkaare får i sig vad som helst. På kvällen var det dock en underbar fiskrätt. Jan-Åke, ägare och värd, berättade att det var panga. Jag trodde det var spättafile, men det var alltså den där fisken från Vietnam, berättade Jan-Åke; den är rätt vanlig på restauranger, berättade han. Dagen därpå berömde jag kocken för den goda fisken. Jag märkte på åtgången att den var god, sa han.

Det var underbart att vistas i Harsa; ringde till Sara och föreslog att hon skulle ta tåget till Järvsö dagen därpå då hon slutat jobbet för veckan; hon tänkte på idén och jag hämtade vid tåget som hade blivit tre kvart på grund av snöovädret. Jan-Åke hade vid middagen gjort i ordning en portion av middagsmaten, köttgratängen med svampsås. Jag hade varit enda middagsgästen och Jan-Åke hade gjort mig sällskap till efterrätten av glass.

Sara och jag fick två dagar i Harsa; redan hennes första morgon var det smällkallt. Jag gjorde i ordning hennes skidor och chansade på att mina egna skulle fungera en tredje dag. Så blev det åka av. Jag körde till efter mörkrets inbrott och fick ihop 38 km. Sara var inte helt i form utan gick och vilade och värmdes sig. Fredagen var veckans kallaste dag. Minus 22 när vi vaknade, steg sedan till 15 mitt på dagen. Det hade varit hela 28 minusgrader nere i Järvsö. Jag körde fram till efter mörkret och kom upp i 30 km denna sista dag. Bilen var täckt av ett par decimeter snö och alla dörrar utom en var igenfrusna. Så jag lät motorn puttra en stund, skrapade av all isen på framrutan och lastade sedan in skidfodralen och vallaboxen innan vi startade hemresan. Det blev totalt 131 km under de fyra dagarna, ganska lagom dos för det här första träningslägret. Nu får det bli åka hemikring, för det lär ha kommit snö också i Uppsalatrakten.

Julen skulle bli som alla andra jular, det vill säga jag skulle vara hos Mamma. Det passade ju bra eftersom Sara skulle jobba tre nätter, alla under julen. Dagen före julafton blev det resa till Eksjö. Jag hann precis handla hos ”Feska’n” innan han skulle åka hem för året; det blev en rejäl påse med Mammans favorit, inlagd sill, och två riktiga laxar, den ena gravad och den andra varmrökt. På Konsum inhandlade jag så den julmat vi enats om; det har blivit allt fler inskränkningar med åren. Nu återstår skinka, köttbullar, julkorv och rödkål. Så omväxlar vi med fisk, vilket egentligen är en katolsk tradition, medan köttätandet är från den hedniska tiden. Det är väl en säregen blandning, men det ärr så som vill ha det, och så blir det.

Julen var inte särskilt kall det här året, det sista på ”00-talet”. Det var nästan plusgrader; nollgradigt var det när jag som vanligt körde några varv uppe vid Skidstugan. Som vanligt tog jag bilen till Frisksport-Farmen och åkte sedan på den gamla järnvägsbanken bort till Skidstugan; det var förvånansvärt lite folk ute i spåret, som det brukar vara; dt var bara en del ungar i pulkabacken. Det är lite märkligt vad lite den fina terrängen utnyttjas. Jag är oftast så gott som ensam.

Julen förflöt lugnt som vanligt, men sedan började Mamma visa tecken på andningssvårigheter; klagade på smärtor i ena lungan; hon verkade svag och vacklade. Orkade inte gå på lördagen. Jag fick tag i henne då hon höll på att rasa ihop och fick släpa fram henne till en stol där hon blev halvliggande och till synes borta. Så jag lade ner henne på golvet med kudder under huvudet och benen högt; hon svarade inte på tilltal så jag ropade tills hon så småningom kvicknade till; trodde hon lämnat in. Det fick bli tidig sänggång. På morgonen var det inte något bättre så det blev sjukhusbesök, på hennes begäran; hon brukar känna när det är dags; nu var det ett år sedan ganska exakt sedan samma sak hände. Hon ville åka ambulans, så det fick det bli. Jag följde efter till akutintaget och var med vid undersökningarna. Det blev givetvis inskrivning på avdelning. Jag kunde inte så mycket göra utan stack ut på skidor innan jag besökte henne uppe på den medicinska vårdavdelningen.. Nu var det lite osäkert med hur länge hon skulle vara inlagd, för nyår närmade sig. Så jag stannade en dag till, men sedan var det ingen idé för mig att stanna i Eksjö. Jag gjorde iordning hemmet; vaktmästaren kom och fixade avloppet; jag tvättade och bäddade rent efter nattens olycka. Var uppe på sjukhuset ett par gånger, dels med personliga saker, dels med tidningarna.

Jag hade räknat med att det skulle bli minst ett par dagars vistelse för Mamma på sjukhuset, men det blev mer än en vecka, främst kanske på grund av nyårshelgen, då det inte verkade försiggå så mycket på vårdavdelningen. Jag hade i alla fall träffat den ansvarige läkaren och fått veta lite om vad som var fatt. Det var en antydning till infektion i ena lungan; det hade gjort ont under natten och lett till transporten till akuten. Med Mamma inlagd kunde jag nu åka hemåt för att sedan stå i kontakt med vårdpersonalen per telefon. Patienttelefonen kom snart på plats så jag kunde ringa ett par gånger per dag. På så sätt kunde jag hålla koll på när det skulle bli dags för utskrivning. Under de följande dagarna blev det många telefonsamtal och många stolligheter på grund av den förvirring som uppstod. Jag fick höra den ena konstigheten efter den andra; dessutom försökte Mamma som vanligt rymma från avdelningen. ”Här kan man ju inte vara” sa till mig och misstänkte både mig och Sara för att vara manipulerade av de där figurerna som fanns runt henne på sjukhuset. En man hade dessutom utgett sig för att vara läkare anförtrorde hon mig.

Väl på hemmaplan blev det nyårsafton och nyårsfest; kylan hade kommit tillbaka så skidföret var trögt. Det blev åka av på Gipen på nyårsdagen; dagen därpå kom Gustav och Christina för lite enkelskidinstruktion. De hade båda så kallade vallningsfria skidor, vilket inte är så lätt att ha att göra med. Det blir lätt att fästzonen blir alldeles för lång. Då blir det inget glid. Zonen är dessutom permanent och passar den inte åkaren, så är skidorna nästan omöjliga att åka på. Jag hade satt upp vallbordet och gjorde en enklare inspektion innan jag försiktigt tog bort ojämheter i belaget. Sara lade på lite glidvalla. Hon provade sedan båda paren ute i spåret. Både Gustav och Christina lärde sig nog mest av att prova Saras skidor med konventionell vallning. För Gustav och mig blev det bara en runda på det lilla varvet på Gipen, medan tjejerna fortsatte ännu ett varv. Gustav och jag åtog oss matlagningen och fixade till en rotfruktsoppa, som var klar lagom tills tjejerna kom tillbaka. Christian hade med sig bullar till det efterföljande kaffet innan de peppade inför fortsatt skidåkning, tog av hemåt.

Så blev det måndag och jag skulle göra ärenden, för nu var det 4 januari och det vanliga livet började så smått komma igång; tvättmaskinen var fortfarande inte lagad, för det var inte bara den

inre ringen i luckan som behövde bytas. Gångjärnet hade gått sönder och ganska snabbt hade Dicks hushållsservice fått hem gångjärn och innerring, som gått sönder. Men då jag kommit hem för att montera visade det sig att en liten detalj i den yttre ringen gått sönder också. Ny beställning i mellnadagarna. När jag sså ringde på måndagen efetr nyår så hade ringen kommit från leverantören och jag begav mig till Fyrislund, där jag redan varit ett par gånger. Men snopet fick jag konstatera att Dicks stängt redan klockan två; det hade jag i och för sig hört på telefonsvararen några dagar tidigare, men tänkte inte på det. Bara att vända hem med oförrättat ärende.

Nu fick jag veta från sjukhuset att det var dags att hämta hem Mamma; så det fick bli tidig uppstigning för att hänga på låset till Dicks så att jag sedan kunde ge mig av till Eksjö. Jag packade bilen meed skidor och annat jag skulle ha med mig. Sara började tidigt så jag skjutsade henne först till Ackis i den svinkalla morgonen. Sedan var jag hem och packade i det sista innan jag körde min runda med ärenden; först blev det tankning på Statoil, både bensen och morgonfika med korv, sedan tippen med ett par kassar med skräp och flaskor innan jag hängde på låset till Dicks; jag var första kund och fick snabbt hjälp att montera ihop luckan med den nya yttre ringen; så snabbt hem för montering så att Sara skulle kunna tvätta medan jag var borta. Jag visste ju inte hur länge det skulle bli. Så jag kom iväg straxt efter tio, nästan enligt min målsättning. Mamma skulle vara klar att hämta vid två-tiden hade jag kommit överens med sköterskan om.

Helgtrafiken med hemvändande hade uppenbarligen inte kommit igång ännu; det här året hade en mycket gynnsam fördelning av helgdagar, så man behövde inte ta ut så många semesterdagar för att få ihop till en lång ledighet. Jag räknade med cirka fyra timmars körning – ville ta det lugnt. Numera ligger Stavsjö så bra till att jag nästan gjort till vana att stanna just där och unna mig en räksmörgås. Den här gången var den pratsamme mannen på plats i kassan och han undrade om jag var på väg hemåt. ”På väg till Mamma, 94+” svarade jag.

Mamma satt på en stol bredvid sin säng i sjukhussalen; sängen var redan bäddad för nästa behövande som redan väntade i korridoren. Vi stannade till vid sköterskerummet och tackade för den här gången. Mamma hade nog varit en lite påkostande patient eftersom hon i vanlig ordning försökt sig på att rymma. I sin förvirring hade hon påstått för mig att hon temporärt hade varit öveförd till Uppsala eftersom köket måst stänga över nyår. Jag hade fått höra en hel del tokigheter och det hade säkert sköterskerna också.

Efter en lång och för Mamma ansträngande promenad nådde vi så småningom sjukhusapoteket vid stora ingången. Eftersom jag har fullmakt och hela den medicinska ordineringslappen ligger i Apotekets datasystem fick jag enkelt ut hennes medicin. Det var inget nytt utan bara en förhöjd dos av det gamla vanliga. Nu skulle hon ta två tabletter istället för som tidigare endast en. Det var lätt att komma ihåg. På vägen hem passade vi på att handla på Konsum. Jag fick tillkalla en expedit för att hjälpa till att hitta rätt sorts strumpbyxor, för det är inte riktigt min avdelning.

Väl hemma kände Mamma igen sig så småningom; men första dagen var det lite si och så; det var på tisdagen. Jag stannade fram till lördag för säkerhets skull. Hon behövde stöd; det blev lite stökigt med ombäddning mitt i natten och hjälp till toan då och då. Hon hade ju slagit sig i fallet på sjukhuset och nu gjorde det ont i benet; kunde knappt gå och orkade inte så mycket. Men efterhand tog hon sig och började komma i ordning. Vi såg till att hemtjänsten började komma på lite tätare besök och att de hjälpte till mera. Jag handlade, lagade mat och skötte hushållet. Vi passade på att äta god mat och dricka vin. Efter några dagar kände jag att jag kunde åka hem till mitt och förlita mig på den assistans hon skulle få. Vi hade tränat på att gå med rollatorn inomhus och hon klarade sig nu både fram och tillbaka på toa på nätterna. Som vanligt höll jag telefonkontakt dagligen.

På hemmaplan blev det nu full fart på skidåkningen. Milen hade runnit iväg snabbt; jag hade också passat på att åka uppe vid Skidstugan under båda besöken im Eksjö. Börsåret drog igång och livet började så småningom, efter Trettondagen, återgå till mitt normala. Sara hade mycket ledigt så det blev mycket skiåkande trots sträng kyla. Eftersom det varit gott om rönnbär på hösten blev det nu en riktig så kallad vargavinter. Tecknen slog in. Snön hade vräkt ner under jul och nyår. Det hade varit kaos i trafiken, men jag hade inte haft några som helst problem på mina resor. Men det var mycket snö att sopa av bilen nästan varje dag.

Det hade fungerat med bytet av bank; nu hade jag kommit igång med Länsförsäkringar Bank; jag hade bestämt mig för att överge SEBanken efter trettio år; det hade blivit för mycket att reta sig på och alltför arrogant bemötande från personalen för att jag skulle acceptera det tilltagande krånglet från banken. Jag var fortfarande förbannad över vad jag utsatts för vid mitt enda besök på det enda SEB-kontoret i Uppsala. Det hade blivit den så kallade droppen. Jag hade bestämt mig och jag hade fått rådet av Anders i Rengsjö att gå över till Länsförsäkringars bank. Så hade det blivit. Nu hade jag gjort mina första transaktioner med deras avgiftsfria internetjänst och de vänliga damerna hade ordnat allt vi kommit överens om. Det började bra och det rullade på. Så skall det vara med en bank; man skall känna sig välkommen, servad och inte krånglad med. Detsamma gäller för övrigt även Ålandsbanken, där jag gör mina aktieaffärer. Mats och jag har gjort fina affärer ihop och jag får all den service man kan tänka sig; men deras kundhantering i övrigt trotsar all beskrivning; existerar knappast. Jag har diskuterat det med och besökt den ansvarige chefen, men inte fått någon respons. Har rådgjort med Mats och sedan skickat mail till VD med förslag till assistans i ett konsultuppdrag. Nun står det på listan att följas upp med ett telefonsamtal. Det skall bli spännande att höra hans inställning till mitt förslag att hjälpa till att skissa på ett kundhanteringskoncept.

Skidmilen har nu runnit iväg upp emot femtiotalet. Jag måste lägga om träningen och inrikta den mot uthållighet och mjölksyretålighet. Sara har ett träningskoncept som jag skall titta på. Det innehåller till exempel intervallträning som är lätt att ta till sig. Det behöver antagligen inte betyda massor av mil utan mer tempokörning i upprepade pass. Jag har läst om det och tillämpat det vid löpningen i Sunnersta-spåret. Antagligen bara att göra om på skidor.

Idag är det måndag. Vaknar vid halvåtta-tiden; Sara har åkt till sin mamma och jag känner att jag har hela dagen för mig. Jag har mycket på listan. Skall köra ett pass stretching, för jag känner av de senaste dagarnas skidåkning, som innehöll en hel del skate. Vi var dels i Gimo och dels i Knivsta. Det finns många ställen att välja på nu. Men jag måste lägga in vilodagar också, annars sliter det bara på kroppen att mala på med mil. Så skall det sovas ordentligt. Det blev det inte så värst med i natt, för jag var uppe sent som vanligt när jag är ensam hemma. Datorn är nu i allra fall tip top efter problemen med minnesfel. Det har hållit på och trasslat i en vecka men är nu avhjälpt. Ett tag såg det ut som en verkstad i mitt rum. Nu har jag skruvat ihop datorn och fått undan sladdar och annat som låg utspritt på golvet.

Idag skall jag så ta mig an lite prospektering, ringa såväl Tysander som Ålandsbanken. Det gäller att hålla sina prospekt varma. Egentligen behöver jag väl inte slita med konsulting, men jag vill ha lite att göra, precis som Leif. Han var lite orolig i höstas för hans sysselsättning hade börjat dala. Det är inte helt lätt att vara enmanskonsult. Vi har ännu inte fått till något gemensamt projekt. Men jag har inte gett upp hoppet. Det tar emot lite dock.

Häromdagen var jag och besökte killarna på Smartinfo; fick applikationerna omladdade eftersom jag måst ladda om Windows även på min lilla dator. Passade på att få en lunta med notor inscannade och lämnade sedan in redovisningen för revision hos Peter. Den här gången nöjde

jag mig med en vanlig papperskasse för pärnarna. Annars har det varit standard under många år att jag levererat i den svarta flygväskan med klisterlapp från Täby GK's jubiléum. Peter blev förvånad att det inte var så den här gången. Det kändes annars skönt att kunna lämna in två bolag som båda gjort ett ordentligt positivt resultat under 2009. Det var lite på tiden. Å andra sidan har jag tagit kostnader i bolagen som jag haft nytta av privat, så det är lite konstgjort dåliga resultat. Egentligen har jag gjort betydligt bättre än det ser ut. Men det är en annan historia.

Jag har en lång lista med uppgifter för dagen. Åtminstone är det en ambition. När jag vaknar vid halvåtta-tiden är det gryning och antagligen är det därför jag vaknar, trots de få timmarnas sömn. Egentligen skall man, enligt Gunde Svans recept, sova åttio timmar plus så många timmar som antalet mil man åkt dagen innan. Det brukar jag intye komma upp i. Jag tar min frukost, bestående av den vanliga portionen banan i youghurt och en kopp kaffe. Läger till en nyttig kiwi. Men egentligen har jag ingen nytta av den tillsammans med kaffe, sägs det. Men den kan ju inte skada i allal fall resonerar jag. God är den ändå.

Ambitionslistan är lång; jag har förberett dagens ”börsarbete” med genomgång av informationsmaterial och läst på förutsättningar, studerat Stockpickers genomgång och förslag samt kollat med analysprogrammet. Jag vet ungefär vad jag skall göra. Så beror det ju också på hur resten av marknaden agerar. Vi börjar komma in i bokslutssäsongen nu och då brukar det hända mycket. Den här gången är det extra osäkert eftersom oron är utbredd, och motoverad, för den eventuella konjunkturåterhämtningen. Hur är det med Kina ? Har man friserat sina ekonomisiffror så som en gång det gamla Sovjet ? Landet är draglok för världsekonomin, USA tynger. Mycket hänger på hur dessa två länder utvecklas. De är också starkt beroende av varandra. Jag har satsat på en stärkning av den amerikanska dollarn genom att köpa ett certifikat.

Mina funderingar bryts av väckningen, som jag satt till en kvart före börsöppning. Jag har prospektlistan klar. Skall ringa Tysander och Ålandsbanken. Idag skall jag desutom ta hand om och putsa upp golfskorna som fortfarande inte fått någon skötsel efter säsongens slut. Det blir lätt så att de bara blir stående då golfen upphör. Men nu måste jag bara ta mig an dem. Tänker att det blir trevligare till våren med rena skor. Sara ringer och säger god morgon. Jag får övergå till morgonrutinen och processa mail och kolla aktieterminerna inna börsen öppnar. Kommer på att USA har långhelg, det vill säga så kallad bank holiday idag måndag. Därmed får vi inte mycket ledning därifrån utan kommer antagligen att följa resten av Europa och kanske snegla på hur natten varit ppå de asiatiska börserna.

Det är pockså på tiden att ta och raka av skägget. I mitt nya liv har det blivit så att det får växa veckovis innan jag kör av det med elektriska rakapparaten jag fått efter Saras pappa. Jag har aldrig köpt någon egen apparat utan ärvt efter först min farfar och sedan efter min Pappa. Hämtar morgonkaffet och ger mig in i mailhögen. Har en del som skall skickas vidare, andra som skall analyseras eller bearbetas. Den här morgonen är det dock ganska lugnt. Har fått en förfrågan om ett konsultuppdrag, som dock antagligen inte passar mig. Handlar om införande av affärssystem och är ”inte min grej”. Det gäller att ha omdöme och kurage att kunna avstå. Får ta och ringa min kontaktman, en man som jag en gång var fadder till på högskolan, för idag mer än fyrtio år sedan.

Nu börjar normala livet komma igång på allvar. Vi har passerat mitten av januari. Läser på Dis websida att Börsveckan kommer ut idag. Jag kan ladda ner den från nätet, men avvaktar snigelposten, där den tryckta versionen kommer framåt lunchtid. Vädret ser inte så inbjudande ut. Det är grått och så kommer det ner ett små snökorn. Det är inget riktigt snöande utan sådana där otäcka vassa saker som lägger sig i skidspåret och gör att det går trögt. Men det gör inte så mycket, för idag tänker jag vila kroppen. De senaste dagarnas skating och klassisk åkning kräver någon dags konsolidering. Imorgon kommer ”Peter XX” för att åka med mig på Gipen. Jag

använder dagen till min lista med uppgifter. Klockan är redan elva, så jag tar mitt elva-kaffe och en leverpastej-smörgås. Jan-Olof är på telefon och vi pratar om både en kund som vi har på test och om EGC. Kanske är det nu en lösning i sikte. Det har kommit ett brev från dem som tidigare blockerat EGC's utveckling. Det har en helt annan ton än tidigare och inbjuder till förhandling. Tiden har egentligen runnit ut, men bättre sent än aldrig som det heter i uttrycket.

Nu börjar det falla riktiga snöflingor och det behövs påfyllning i skidspåren, som hunnit bli ordentligt utnyttjade och därmed lite sönderåkta. Det blir bra till tisdagens åkning med "Peter XX". Har skickat en karta till honom så att han hittar och undviker en upprepning av när hyan villade bort sig på väg till golfklubben. Jag klär mig vid middagstid först, hämtar posten och värmer på lite rester från kylskåpet. Har betat av en del på listan, men långt ifrån allt. Jag njuter av min frihet att göra vad jag vill, när jag vill. Borde kanske läsa tidningen för en gångs skull. Idag har den inte blivit hämtad eftersom Sara inte är hemma. Det är hon som är mest angelägen om det. Jag nöjer mig i allmänhet med Sudokun i kulturdelen av UNT. Vi har inte SvD just nu, för vi hinner inte med mer att läsa. Det blir dessutom alldeles för mycket papper att bära iväg till tippen. Vi får ständiga ebjudanden om att återuppta prenumerationen, men skjuter på det. Jag hittar ju företrädesvis mina informationer på nätet.

Den här måndagen är jag förhållandevis effektiv och avverkar det mesta på listan. Det är bara skorengöringen jag skjuter på. Någon timme efter lunch tar jag och rakar mig, för första gången på minst en vecka. Jag är just färdig när Mats ringer. Vi har hållit på med en hel del affärer redan. Han undrar vad jag håller på med. Jag undrar vad han menar och svarar att "jag håller på och bevakar börsen, hur så?" Jo, han undrar om jag har lustn att hänga med på Idrottsgalan 2010. Självklart är jag det. Sätter full fart; kollar buss- och tågtider, slänger på vit skjorta, slips och mörk kostym. Bussen passar perfekt till 15.09-tåget, vilket dock tyvärr är rejält försenat. Men jag kommer lagom i tid ändå efter att ha tagit tunnelbanan upp till Globen. Det var ett förskräckligt väder, rätt och småfuktigt.

Så småningom kommer Mats med en annan kund i taxi och vi tar oss in i foajén för att bli av med kläderna. Logistiken är fantastisk och det flyter på bra. Vi glider förbi horden av fotografer, där celebriteterna stannar till för att visa upp sig. Mats kryssar fram till champanjen. Den andre kunden tappade vi på vägen. Det är en pampig syn att komma in i Globen med bord dukade för kanske två tusen personer. Dukningen är perfekt och maten utsökt; inget sparande på drycker heller. När alla intagit sina platser kommer HKH prins Carl-Philip intågande med flickvän till tonerna av Romans Drottningholmssvit. Då får alla sätta sig ner och börja äta. Två timar har vi på oss medan det spexas och underhålls från scenen. Sedan följer 2½ timme prisutdelnde med direktsändning i SVT. Det är som vanligt perfekt regi, inga incidenter, hög stämning och total uppställning av kändisar. Vinterolympierna är däremot samtliga frånvarande. De tar inga risker utan ser till att hålla sig friska de här sista veckorna fram till OS. Efter tävlandet i helgen är de också som mest känsliga och mottagliga för förkylningar och andra sjukdomar som brukar blomma ut så här års.

Jag har tur med hemresan också; det går extratåg i tunnelbanan från Globen och jag kommer med perfekt timing till sista Uppsalapendeln. Sara är på hemväg från Västerås och hämtar upp mig utanför stationen. Det har börjat snöa. Perfekt inför morgondagens skidåkning tänker jag medan jag sopar undan snön hemma.

Jag brukar vara tung i huvudet efetr att ha druckit rödvin; men den här morgonen är jag tyngre än vanligt och masar mig upp vid halvnotiden. Har inte märkt att Sara gett sig av tidigt. Orkar knappt äta frukost. "Peter XX" ringer för att inställa vårt skidåkande. Sonen har blivit sjuk så det blir inget av. Jag säger det inte till honom, men tycker att det känns som en lättnad. Jag kollar lite

på börsen och promenerar sedan i den gråkalla januarimorgonen bort till Orrstigen för att avhjälpa felet med mail hos min kund. Det är roligt att ha något att göra. Jag är snabbt på det klara med uppgiften och fixar till så att det går att skicka mail. Så är det lite strul med att skriva ut bilder på fotopapper. Klarar ut även detta och kör lite defrag och uppdateringar av datorn. Den är ganska seg och lider uppenbart av eftersatt, eller till och med uteblivet, underhåll. Det tog bara timmen, så det blir samma belopp på fakturan den här gången som för ett år sedan. Han är min enda kund så här långt, men det behöver jag ju inte säga.

Efter en sen lunch tar jag mig ut på en skidtur. Det har kommit lite nysnö, men det är också nysparat på Gipen. Drar tre varv, totalt fjorton kilometer. Det får räcka den här gången. Syftet med turen var att rensa kroppen och att få motion. Jag tränar på att hålla tempo, slappna av och sträcka ut. Funderar på hur jag skall träna i fortsättningen för att det skall ge både tempo och uthållighet.

(to be continued ...)